

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KİMYA DERSLERİ

**MEREDITH
GOLDSTEIN**

Aşkın çekiciliği bilimsel
formüllere sığar mı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**DE
X**

MIT'de rüya gibi bir staj

+

Bilim çevrelerinden arkadaşlar

x

Mükemmel bir sevgili

=

Harika bir yaz!

Hayat her zaman formüller kadar kesin midir?

On yedi yaşındaki Maya mutluluk denklemini
çözdüğünü düşünüyor. Mükemmel bir sevgilisi ve annesinin
ölümünden sonra ona destek olan arkadaşları var. Üstelik
rüyalarını süsleyen MIT'de harika bir staj yapıyor.

Ama erkek arkadaşı Whit'in beklenmedik ayrılık kararı
her şeyi alt üst ediyor. Şimdi Maya'nın kaybettiği aşkı
yeniden yakalaması gerekecek.

Peki bunu nasıl yapacak?

Maya aradığı çıkış yolunu bilim insanı olan annesinden
miras kalan gizli bir araştırmamanın notlarında buluyor:

Etkili bir aşk serumu.

www.dexkitap.com

ISBN 978-605-09-6501-8

9 786050 965018

serifika no: 11840

Tavsiye
Edilen
KDV'siz
Satış
Fiyatı

₺ 26

KİMYA DERSLERİ

Kimya Dersleri

Özgün adı: *Chemistry Lessons*

© 2018, Meredith Goldstein

Yazan: Meredith Goldstein

Çeviri: Talin Ataman

Yayına hazırlayan: Ali Deniz

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Bu kitabın telif hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / Temmuz 2019

ISBN: 978-605-09-6501-8

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:3 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KİMYA DERSLERİ

**MEREDITH
GOLDSTEIN**

Birinci Bölüm

Telefonum Yael'den gelen mesajla titredi.

“Erken kaçıyoruz. Koku yürüyüşü zamanı,” diyordu Kyle ve bana.

Saate baktım. Henüz beş bile değildi.

“Bugün altıya kadar çalışıyorum,” diye yazdım ve kafamı şişirmemesi için telefonumu sessize alıp ters çevirdim.

Bina 68b'deki biyoloji laboratuvarında, alt tarafı yarı zamanlı olarak çalışıyordum. Annemin birlikte araştırma yaptığı eski iş arkadaşı Doktor Clark tarafından sesli notlarını deşifre etmek üzere işe alınmıştım ama yine de iyi bir etki bırakmak istiyordum. Sonbaharda MIT'ye başlayacaktım ve işi ciddiye aldığımı kanıtlamak istiyordum.

Ama bazen odaklanmakta zorlandığım oluyordu. Başlıca nedense Kyle ve Yael'di.

“Maya!” diye seslendi Yael. Döndüm ve çalışma masamın tam arkasında Kyle'la birlikte durduklarını gördüm. “Duymamış gibi davranma bakalım. Hazırlan. Kaçıyoruz.”

“Altıya kadar çalışacağımı söyledim,” dedim.

“Ne yaptığını kimse umursamıyor,” dedi Yael. “Sen bir stajyersin.”

Kaşlarımı çattım.

“Sonra telafi edersin,” dedi Kyle. “Üstelik Doktor Clark, Koch Binası’nda ders vermek için erken çıktı. Dışarısı neredeyse yirmi yedi derece, bu yüzden herkes toparlanmaya başladı.”

Bina 68b’nin üçüncü katındaki Laboratuvar 2a’da bulunan çalışma masalarımızın yakınındaki pencereye yürüdüm. Boston ve çevresinde hava haftalardır yağmurlu ve bulutluydu ama bugün sonunda yaz gibi hissediliyordu. Bahçede şortları ve parmak arası terlikleriyle yürüyen iki sarışın kızın atkuyrukları senkronize yüzücüler gibi hareket ediyordu.

“Peki, yalnızca on dakika verin bana,” dedim, teslim olarak.

“Üç,” dedi Yael.

Doktor Clark’ın ufacık, modası geçmiş kayıt cihazını çekmeceme yerleştirdim, sırt çantamı kaptım ve Kyle ile Yael’in ardından laboratuvardan çıktım. Kyle, dışarı çıkar çıkmaz sıcaktan sıkılarak kazağını çıkarınca, yeni tişörtünün üstündeki “MIT’yi seviyorum,” yazısını fark ettim. Ama “seviyor” ya da kalp işareti yerine bir kunduz resmi vardı. MIT’nin maskotunun bir kunduz olması gerçeği Kyle’ı çok eğlendiriyordu. Elbise dolabının büyük kısmını kunduzlar onurlandırıyor ve bunun okul ruhuyla pek ilgisi yoktu.

“MIT’yi kunduzluyor musun?” diye sordum Kyle’a, Main Caddesi’ne doğru onu izlerken.

“MIT’yi kunduzluyorum,” diye yanıtladı Kyle. “Tavuk şiş de kunduzluyorum. Yürüyüşten sonra yiyelim. Açlıktan ölüyorum.”

Hedefimize yaklaşırken adımlarımız yavaşladı.

“Benimle gelin ve kendinizi hayal dünyasının içinde bulun,” diye şakıyan Kyle yürümeye devam etti.

“Bu sözler Willy Wonka filminden,” dedim Yael’e açıklama yaparak, çünkü kollarını açmış, geri geri yürüyerek şarkı söyleyen Kyle’a şaşkınlıkla bakakalmıştı. Amerikan kültürüyle ilgili referanslar bazen Yael’i aşıyordu. Burada ünlü olan her film İsrail’de tanınmayabiliyordu.

“Şarkıyı biliyorum,” dedi, sırtarak. “Yalnızca bu kadar kötü söylediğine inanamadım.”

Bunu duyan Kyle sesini yükseltti ve orta parmağını kaldırıp bize gösterince biz de aynısını yaparak onu izlemeye devam ettik.

Doğduğumdan beri Cambridge’de yaşıyordum ve şehrin her küçük meydanını, her köşesini bilirdim ama Main Caddesi’ndeki sihirli çikolata bulutunu keşfettikleri için Kyle ve Yael’e haklarını vermeliydim. Laboratuvardaki ikinci iş günümde, Kyle, “koku yürüyüşüne” katılmak isteyip istemediğimi sormuştu.

“Ona da öğretelim,” demişti, laboratuvardaki değişmez arkadaşı Yael’e. “Onu henüz tanımıyoruz,” diye çıkmıştı Yael, orada olmama aldırmadan.

“Ne öğreteceksiniz? Koku yürüyüşü de nedir?”

O gün laboratuvardan çıkıp onları izlememe izin verdiler ve Main Caddesi’nin sanayi bölgesine ulaştığımızda bütün bir sokağın çikolata gibi koktuğunu fark ettim.

“Bu bir muamma,” dedi Kyle, burnunu çekerek. “Bu sokak her zaman çikolata gibi kokar.”

“Sanırım koku Cambridge Gıda’dan geliyor,” dedim havayı içime çektikten sonra. “Burada çikolataların iç malzemesini yapıyorlar. Üç Silahşorlar’daki nuga gibi. Merkez Meydanı bir şekerleme mahallesiydi. Eski Necco binasını gördünüz, değil mi? Sanırım gofretleri orada yapıyorlar.”

Kyle fiziksel temasıyla beni şaşırtarak omuzlarımı kavradı.

“Neden bu senin için çok önemli değil?” diye bağırdı. “Sanki dünyadaki en iyi şey bu değilmiş gibi yalnızca ‘burada çikolataların iç malzemesini yapıyorlar,’ diyorsun. Willy Wonka’nın yanındaki caddede çalışıyormuşuz gibi.”

Duraksadı ve yukarı baktı.

“Nuga yapıyorlar. Tam orada.” Kyle binalardan birinin yegâne penceresini gösterdi.

“Kanıksamış olmalıyım. Cambridge’te yaşıyorum ve tüm bunlarla büyüdüm. İnsan doğduğundan beri yaşadığı yerde bir şekilde çevresine bakmaktan vazgeçiyor. Sanırım epey havalı.”

“Sanırım ben asla Üç Silahşorlar yemedim,” dedi Yael, derin bir nefes alıp başıyla onayladıktan sonra. “İsrail’de o kadar popüler değil.”

“Asla mı? Asla mı yemedin?” Kyle duraksadı ve geriye döndü. “Bu soruna bir çözüm bulmalıyız. Hadi markete gidelim!”

O akşamdan sonra, nuga kokusunu içime çekmek ve o binada neler olup bittiğiyle ilgili Kyle’ın uydurduğu hikâyeleri dinlemek için, iş çıkışında yaptıkları koku

yürüyüşlerine katıldım. Kyle'ın hayali, Willy Wonka'nın* ana üretim tesisini hızla büyüttüğü ve Cambridge, Massachusetts'de uydu bir şube açıp orada yaşayanlara daha az ilginç gelmesi için adını Cambridge Gıda koydu-ğuydu. Teorisini destekleyen gerçek ise, oraya asla girip çıkan insan görmememizdi.

"İçeride yaşıyorlar," diyordu Kyle bize. "Hepsi birlikte; şimdi çok yaşlanmış olması gereken Willy, Charlie ve Umpa-Lumpalar." Aslında Charlie artık bir işinsanı."

Ara sıra Yael fabrikanın içini görebilmek için Kyle'ın omuzlarına çıkmayı kabul ediyordu. Yaklaşık yüz elli beş santimetrelilik boyuyla, tuğla duvarda en az beş metre yükseklikte bulunan pencereye ulaşmak için fazla kısaydı. Ama yine de Kyle'ın içerde çikolatadan nehirler bulunduğunu iddiasının aksini kanıtlamak için kendini yukarı çekmeye çalışıyordu. Kyle'ın beni yukarı itmesine izin vermiyordum çünkü bacaklarımı kırmak istemiyordum.

"Burada," dedi Kyle, Cambridge Gıda tesisinin beyaza boyalı tuğlalarının bir bölümünün önünde durarak. "Tam burada durun. Bu akşamki koku paketi bu. Tam burada. Tam yüzünüze çarpacak."

Tam Kyle'ın önünde, ayakkabılarımın arkası onunkilerin önüne dokunacak şekilde durdum. Yael bana yaslandı ve ayak parmaklarıımın üstüne bastı. Fabrika binasındaki kokunun dışarı çıkmasını sağlayan hava deliklerine başını yaklaştıırken, dağınık kumral bukleleri çeneme çarpıyordu.

* Roald Dahl'ın aynı adlı romanından sinemaya uyarlanan, yönetmenliğini Tim Burton'ın yaptığı *Charlie'nin Çikolata Fabrikası* (*Charlie and the Chocolate Factory*) adlı filmde bir karakter. (e.n.)

** Aynı eserden. (e.n.)

“Şimdi,” dedi Kyle. “Kokuyu içine çek. Kokunun tam ortasındayız.”

Her iki tarafımda göğüslerinin genişlediğini hissettim.

“Mükemmel,” diye fısıldadım, nuga kokusu bizi içine çekerken.

Daha sonra, menüsü periyodik cetvel şeklinde olan, kampüs yakınlarındaki bir restoranda tavuk şiş yedik. Sonra Whit’e mesaj atıp, akşam uğramak isteyip istemediğini sordum. Saat henüz sekizdi.

“Geldim bile. Seni bekliyorum,” diye yanıtladı birkaç saniye geçmeden. Alkışlayan eller emojisini koyarak karşılık verdim. Kuluçkadaki tavukla yanıt verdi.

Dönüşte neredeyse koşarak on dakikada eve vardım ve Whit’i Trowbridge Caddesi’ndeki evimin önünde, basamaklarda oturur durumda buldum.

“Selam,” diye seslendim, görür görmez. Sesim fazla yüksek, tonum fazla istekliydi.

Whit kendi dairesine taşındığında, yani dört hafta sonra seks yapmaya karar vermiştik ve o zamandan beri aklımda bundan başka bir şey yoktu. Ona dokunamadığım her an sanki biyolojik bir zorunlulukla savaşıyordum.

“Selam,” diye yanıtladı Whit. Dirseklerini dizlerine yaslamıştı ve telefonunu ellerinin arasında döndürüyordu.

“Ne güzel sürpriz,” dedim.

“Seni görmem gerekiyordu,” dedi, yumuşak bir sesle. Midem kasıldı.

Aramızdaki boşluğu kapattım ve ellerimi omuzlarına koyup öpmek için eğildim ama yüzüne dokunamadan, yanına oturmam için beni aşağı çekti. Ön basamakları sa-

ran sarmaşık ayaklarımı gıdıkladı.

Whit birbirimizin yüzünü görebileceğimiz şekilde oturdu ve hep yaptığımız gibi burnunu benim burnumun ucuna dokundurdu. Böyle yakinken, çilleri ufacık, turuncu takımyıldızlar gibi gözüküyordu.

“Laboratuvar nasıldı?” diye sordu.

“Harika,” diye yanıtladım, nefesimin pek fazla tavuk şiş gibi kokmadığını umut ederek. “Notları yazmakta git-tikçe hızlanıyorum ve bu öğleden sonra Doktor Clark beni zebra balıklarının tümörjenisitesi konusunda çalışan bir kadınla tanıştırdı. Bu sene MIT’de ders veriyor. Teknik olarak birinci sınıf öğrencileri derslerine katılamıyor ama bu sonbaharda bazı derslerine dinleyici olarak girmeme izin vereceğini söyledi.”

“Hımmm. Zebra balığı,” dedi Whit ve atkuyruğumdan her zaman kurtulup yüzüme düşen kıvrıkcık saç tutamını geri itti. “Güzel görünüyorsun.”

“Sen de,” dedim, elimi göğsüne koyarak ve dört hafta sonra olacakları hayal etmekten kendimi alamayarak. Ne giyeceğime karar vermiştim bile. Cambridge Side Galleria’da bulunan H&M’den satın aldığım ipek, mor bir gecelik. Beni her zaman destekleyen arkadaşım Bryan, bunun Rizzo’nun Grease’de giydiği pijamaya benzediğini söylemişti.

“Film izlemek ister misin?” diye sordum burunlarımız hâlâ bir aradayken. “Henüz erken. Şimdi başlarsak belki iki film izleyebiliriz.”

Şifreli konuşuyordum. Film izlemek, karanlıkta baş başa zaman geçirmek anlamına geliyordu.

Whit derin bir nefes aldı ve alınlarımız birbirine doku-

nacak şekilde başını eğdi. Bakışlarım, onları ender rastlanan bir genetik bileşim yapan mavi gözlerinden kızıl saçlarına kaydı.

“Seni hep seveceğim Maya,” diye fısıldadı. *“Her zaman.”*

“Çok heyecanlı,” dedim şakalaşarak ve gecenin ilk öpüşmesine hazırlanarak gözlerimi kapattım.

Başını geri çekti ve ellerimi kavrayıp sıktı. “Beni dinlemelisin,” dedi, replik okuduğunda yaptığı gibi ciddi bir tonla. “Seninle konuşmam gerek.”

Gözleri donuktu ve o an saçlarının biri üzerine basmış gibi karmakarışık olduğunu ve tepesinde bir yana itilmiş olduklarını fark ettim.

“Sorun nedir Whit?” diye sordum.

“Başka biriyle tanıştım,” dedi, bakışlarını boynumdan ayırmadan.

“Ne için başka biri?” diye sordum, başımı eğip ona bakmaya çalışarak.

Ne dediğini, her sözcüğün ayrı ayrı ve bir arada ne anlama geldiğini anlamam belki üç saniye sürdü.

Bu geciken tepkiyi daha önce annem öldüğünde de deneyimlemiştim. İnsanların beklenmedik, travmatik haberleri bu şekilde kabul ettiklerine inanıyordum artık. Ağır çekimle, bir seferde tek bir sözcüğü algılayarak. Asla sona ermeyen bir an... İnsanların yan yana dizilmiş basit sözcükleri algıladığı o milisaniye. Tıpkı “Maya, annen başaramayacak,” diye babamın söylediği gibi.

“Neyi başaramayacak?” diye aptal gibi sormuştum babama ve başaramayacağının hayatının geri kalanı olduğunu anladığım anda dizlerimin bağı çözülmüştü.

Şimdi bakışları ayaklarıma kadar inmiş olan Whit’le

konusurken, kendi iyiliğim için sözcükleri kendi kendime fısıldıyordum. “Başka. Biriyle. Tanıştım.”

Whit’in televizyonda duyduğunda dalga geçtiği basmakalıp bir pembe dizi diyalogu gibi saçma bir cümleydi. “Uyduruk sözcükler,” derdi Whit. “Aslında kimse ‘Başka biriyle tanıştım,’ demez.”

Cümlelerin başka bir anlamını bulmayı denedim. Belki birlikte yazı yazacağı başka birini bulmuştu. Bir yazı arkadaşı gibi. Whit, Hollywood’da birçok kişinin birlikte yazı yazdığı insanlar olduğunu söylemişti. Üniversiteden sonra yapmak istediği buydu. Batı Yakasına taşınacak ve bağımsız filmler yazacaktı.

“Çıkacağın başka bir kıızı kastetmiyorsun,” dedim, neredeyse ayaklarımı örten sarmaşıktan bir tutam kavrayıp kökünden çekerek. Babam onu budamayı denemişti ama annemin artık izlemediğini bilir gibi, sarmaşık eskisinin iki katı hızla büyüyerek evin önünü ele geçirmişti.

Whit yukarı baktı ve donuk bir ifadeyle ellerini saçlarının arasında gezdirdi. “Evet, çıkacağım başka bir kıız.”

Eve baktı, babamın salon penceresinin önünden yürüyerek geçtiğini gördü ve geri çekildi.

“Ayrılmamız gerek,” dedi Whit, artık benim dışımda her şeye bakarak. “Yani, yapmak istediğim bu değil ama başka biri var. Ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlamak için, hem kendim hem de senin için bunu yapmak zorundayım. Seni sevdiğimi biliyorsun. Ama seni sevmek dürüst olmamı da gerektirir.”

Son cümlesi çalışılmış, her sözcük prova edilmiş gibiydi.

“Şaka yapıyorsun, öyle değil mi?” diye sordum. Sözcüklerim kulaklarımda yankılandı. Kalbim sıkıştı. “Üniversi-

tedeki ilk yılını birlikte geçirdik. Sen üniversitede, ben lisede olduğum için en zor kısmı buydu. Ama başardık. Ve dört hafta sonra bekâretimi seninle kaybedeceğim.”

Belli ki sesimin yüksekliğinden kaygı duyan, belki de açık pencereden babamın bizi duyacağından endişelenen Whit etrafına bakındı.

“Hayır,” dedim, öfkeme yenilerek. “Kimin dinlediğini umursama. Bunu bekliyorduk. Yurttan çıkıp kendi daire-ne taşınana kadar beklememiz gerektiğini söyledin. Çok az kaldı.”

Bana çok uzun gelen bir süre tereddüt etti ve sonra konuşmak için ağzını açtı.

“Dur,” diye sözünü kestim, yanıtlamasına izin vermeden. “Ne kadar zamandır?”

“Ne, ne kadar zamandır?” diye sordu Whit, sinirli görünmeye cesaret ederek.

“Başka biriyle tanıştığını söyledin, peki ne zaman? Bu ‘başka biri’ ne kadar zamandır etrafında?”

Whit babamın faturaları öderken yaptığı gibi ensesini ovuşturdu.

“Teknik olarak, onu okul programımdan arkadaş olarak bir yıldır tanıyordum. Hiçbir şey olmadı; o da henüz lisede olan bir kız arkadaşım olduğunu biliyordu. Ama zaman içinde daha da yakınlaştık, sınırlar koymaya çalıştım ama zorlayamıyorum. Şimdi ikimiz de yaz dersleri alıyoruz ve sürekli birlikte olacağız. Yokmuş gibi davranmak daha güç olacak.”

Güneş battıktan sonra ısı düştüğü için mi yoksa çok üzgün olduğumdan kan dolaşımım bozulduğu için mi bilmiyordum ama titredim.

Bizden birkaç yaş genç iki kız, radyodan tanıdığım bir şarkı söyleyerek evin önünden yürüyüp geçti. *Kalbin ne isterse istemesiyle* ilgili bir şarkıydı.

“Onunla yattın mı?” diye sordum, kızların duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Bunun gerçekliğini kanıtlamak için tanıklara ihtiyacım vardı. Kızlar şarkı söylemeyi ve yürümeyi bırakıp sahnenin bir parçası olmaktan hoşnut bir şekilde gözlerini Whit’e dikerek bir yanıt beklediler.

“Tanrım, Maya. Hayır,” dedi. “Sana hiçbir şey olmadığımı az önce söyledim.”

“Hiçbir şey olmadı!” diye bağırdı kızların tarafına dönerek. Yollarına devam etmeden, biri “Her neyse,” diye bağırarak yanıt verdi.

Whit’le geçirdiğim son birkaç haftayı ve herhangi bir işaret görmüş olup olamayacağımı düşündüm. Bunun geldiğini görmemek olanaksız gibiydi.

“Ama birbirimizi seviyoruz,” diye fısıldadım, daha çok kendimle konuşur gibi. “Bir şeyin değiştiğini bana düşündürten hiçbir kanıt olmadı.”

“Kanıt,” diye yineledi Whit, başını sallayarak. “Sorun kısmen de bu, Maya. Sanırım senin ve benim çok farklı olduğumuzu sonunda kendime itiraf ediyorum. On birinci sınıfta cebir dersini kolayca başardın. Yüzde kaç olasılıkla kızıl çocuklarım olabileceğini biliyorsun. Tümörler, zebra balığı ve bu gibi konularla ilgileniyorsun. Ve senin bu yanını seviyorum. Parlak zekâlısın Maya. Ama Andrea ile olmak... O başka biriyle... Daha kolay. Yaptığım şeyi anlayan biriyle takılmak hoş oluyor. O ve ben senaryolar hakkında saatlerce konuşabiliyoruz. Yani, yaptığını anlayan biriyle olmak istemez misin? Daha çok sana benzeyen biriyle?”

“Hayır,” dedim, yine güçlü bir sesle. “Sadece seni istiyorum.”

“Henüz üniversiteye bile başlamadın Maya. Ne istediğini bilmiyorsun.”

Başımı hızla kaldırdım. Asla bu kadar saygısız olmamıştı.

Whit, Andrea Berger adında bir sinema öğrencisine âşık olduğunu açıklarken sessizce oturup nefes ritmime odaklandım. Seneye üçüncü sınıfı okuyacaktı. Yaz dönemi için aynı senaryo dersine kaydolmuşlardı ve kısa film konusunda Whit ona yardım ediyordu. Duygularını göz ardı edememişti.

“Gidebilirsin,” dedim, konuşmasını bitirdiği anda. Sesim donuktu ve bacaklarım ayağa kalkmamı engelleyecek kadar güçsüzdü.

“Emin misin?” diye sordu. “İstersen biraz daha konuşabiliriz. Söyleyecek çok şey olduğunu biliyorum.”

“Hayır, yok.”

Ben destek almak için merdivenin paslanmış metal tırabzanını kavrarırken o başıyla onayladı ve kalktı.

Kalkmama yardım etmeye çalışmadı.

İkinci Bölüm

En üst basamağa vardığımda Bryan'ı aradım.

“Ejderhaların Annesini aradınız,” dedi.

“Benden ayrıldı.”

“Hı?” Bryan yarım kulak dinliyordu. Arka planda Hamilton'ı duyabiliyordum. “Bir dakika bekle, sesi kısayım. Ne dedin?”

“Benden ayrıldı,” diye yineledim.

“Kim senden ayrıldı?”

“Whit,” diye atıldım. “Başka kim olabilir?”

“Doğru. Haklısın,” dedi, konuyla ilgilenmeye başlayarak. “Peki. Şimdi tam olarak nerede olduğunu söyle bana. Telefonda kal. Sana geleceğim.”

“Evin önündeki basamaklardayım. Whit şimdi gitti.”

Göremediğim için gözlerimi silmek zorunda kalana kadar ağladığımı fark etmemiştim.

“Kurnaz, yüreksiz herif,” diye mırıldandı Bryan. Duyduğum seslerden anladığım kadarıyla gece kalmak için

çantasını hazırlıyordu. “Elbette bunu sen Plymouth’a gitmeden yapacaktı. Gözden kaybolacağını ve çok geçmeden başka birinin sorunu olacağını biliyordu.”

Değerlendirmesi beni incitmişti ama Bryan’ın dobra konuşmalarına alıştım. Bu yüzden ona bu kadar güveniyordum.

“Bryan,” dedim ama ağızımdan başka bir söz çıkmadı. Evi kaplayan sarmaşık, aniden gözüme masallardaki lanetli şeyler gibi çok kötü göründü. Beni kapana kısıtırmadan döndüm ve içeri girdim.

“Şimdi ne oluyor?” Bryan hâlâ telefundaydı.

“Şimdi içerdeyim. Kapıyı kapatıyorum.”

“İyi,” dedi. “Dayan Maya.”

Beni görmese de başımla onayladım. Sonra merdivenleri çıktım ve babamın, Cindy Teyze ile Pam’de geçireceğimiz hafta sonu için odasında bavulunu hazırladığını gördüm.

Gözyaşlarımın tekrar akmasına engel olarak kendime gelmeye çalıştım. Telefon hâlâ elimdeydi ama Bryan’ın hatta olduğundan emin değildim.

“Cindy mayo götürmemizi söyledi,” dedi babam başını kaldırmadan. “Whit’le sen akşam yemeği istiyor musunuz? Pizza ısmarlayabilirim.”

“Whit burada değil.”

“Ah, dışardan sesini duyar gibi oldum,” dedi babam.

“Gitti.”

“Kısa bir ziyaret olmuş.”

Sözcükleri söylerken dilimin ağızımda büyüdüğünü hissederek babama anlattım.

“Başka biriyle tanışmış da ne demek?” dedi babam sesini yükselterek.

Geçmişte annemle paylaştıkları odanın ortasında donakalmış, benim gibi kolları yana düşmüş ve yüzü solmuştu. Sol elinde bir boksör külot ile bir diş fırçası tutuyordu.

Yüzündeki şaşkın bakış doğrulama gibiydi. En azından o da bunun geldiğini görememişti.

“Tatlım, çok üzgünüm,” dedi, ben açıkladıktan sonra. “Belki de biraz alana ihtiyacı vardır.”

“Andrea Berger ile biraz alana,” diye bağırdım.

Babam irkildi.

Yanıt vermesine fırsat kalmadan aşağıdaki ön kapı açıldı ve Bryan içeri girdi. İki ev ötede oturuyordu ve onda da evimizin anahtarları vardı.

“Tamam,” dedi Bryan, bizi babamın iç karartıcı şekilde yalnızca tek tarafı dağınık, büyük boy çift kişilik yatağının önünde mankenler gibi donakalmış görünce. Odayı gözden geçirdi ve aciliyete göre sıralama yapmaya hazırlandı.

“Kirk,” dedi, gözleri benimki kadar donuk bakan babama. “Neden aşağı inip bize o özel üzüm sodandan hazırlamıyorsun? Bavulunu hazırlamaya daha sonra devam edebilirsin.” Babam başıyla onayladı ama hareket etmedi. Bryan ona yaklaştı, iç çamaşırını ve diş fırçasını elinden alıp onun omzunu sıvazlayarak, bir robot gibi kapıdan çıkmasını sağladı.

“Bryan,” dedim, o sırada babamın boksör külotunun belinde başparmağını gezdiren en iyi arkadaşına bakarak.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Boksör külotu giydiğini hep hayal etmiştim de, siyah değil, gri olacağını düşünmüştüm.”

“Bryan, tam şimdi nasıl böyle bir şey oluyor?” dedim derin bir nefes vererek.

Başını salladı, babamın diş fırçasıyla külotunu bavuluna koydu ve yanıma gelip kolunu omzuma attı. “Oluyor işte. Hadi gel de konuşalım.”

Bryan haftanın birkaç gecesi bizde kalırdı, o yüzden diş fırçasını getirmesine gerek yoktu. O doğduğunda kırk küsur yaşlarında olan ve on sene önce doğan ablasından sonra artık çocuk yapmayacaklarını düşünen anne babasına sürpriz yapan Bryan beş kardeşin en küçüğüydü. Tanıştığımızda, okul konserlerine gitmekten ve oyuncularla oynamaktan hoşlanmayan iki yetişkinle yaşayan tek çocuk gibiydi. Ortaokulun sonuna geldiğimizde Bryan hafta sonlarını bizim evde geçirmeye başlamıştı. Anne babası bazen onu fırından çıkmış bir yiyeceklerle gönderirlerdi. Bryan yarı zamanlı olarak bizim evde yetiştirildiği için bu onların küçük bir teşekkürüydü.

Odama geçtik ve her tarafta Whit’in izini görünce ürperdim. Çerçevesiz mezuniyet balosu fotoğrafı ve buraya geldiğinde, ben ders çalışırken okuduğu *Oliver Sacks* kitabı komodinin üstünde duruyordu. Çamaşır sepetinin üstünde Sevgililer Günü’nde bana aldığı tişört vardı. Üzerinde Samanyolu’nun çizimi ve yanında “Sen Buradasın” yazısı vardı. Özel bir ışıkla bakılırsa her şeyin üstünde Whit’in parmak izlerinin bulunacağını düşündüm.

İçimden gelen ilk şey Andrea Berger’i Google’dan aramaktı ama Bryan izin vermedi ve telefonumu elimden çekti. “İnternet yok,” dedi.

Ama ikimiz de yatağa uzandığımızda, hayalimde canlandırdıklarımın durumu olduğundan da kötü gösterme-

mesi için, birkaç resim bulup bana tarif etmeyi kabul etti.

“Sanırım çekici, ama güzel falan değil,” dedi Bryan, rüküş MİT pijamamla yanında uzanmış, karanlıkta telefonunun ışıltısına bakarken.

“O da ne demek?”

“Aslında bana güzel, küçük bir yalancıyı anımsatıyor.”

“*Pretty Little Liars* dizisinden biri gibi mi?”

“Evet.”

“Dizinin adı *“Pretty” Little Liars*, Bryan. O oyuncular güzel. İşte mesele bu. O kadar çekici mi? Yani televizyondakiler gibi çekici mi?” diye sordum sesimdeki umutsuzluğun ihanetine uğrayarak. Kendimi sessize almak istiyordum.

Bryan kaygımı azaltmak için başını salladı. “Hayır. Televizyondakiler gibi çekici değil. Sanırım güzel küçük bir yalancı değil. Yalnızca sıradan görünümlü küçük bir yalancı. Aslında daha çok... Daha çok Genevieve Moran’a benziyor,” dedi, matematik dersinde yardım ettiğim lisenin kız futbol takımı kaptanını hatırlatarak.

“Kızıl saçlı mı?” dedim, Genevieve’in Whit’ten birkaç ton koyu olan güzel, kestane rengi saçlarını düşünerek.

“Kızıla yakın. Kumrala çalan kestane rengi. Bir sonbahar paltosu modelliği yapabilir gibi görünüyor. Çok güzel falan değil, yalnızca çok doğal.”

“Başka?” diye fısıldadım.

“Başka...” dedi Bryan, hangi ayrıntıları paylaşabileceği konusunda tereddüt ederek. “Facebook’a göre yürüyüş yapmayı seviyor... Ve Arcade Fire grubunu. Ayrıca anlaşılan mart ayında ‘ilişki içinde’ olan durumunu ‘tek’ olarak değiştirmiş. Whit’ten önce ciddi bir ilişki yaşamış olmalı.”

Sessizce başımı eğerek onayladım.

“Dört hafta sonra onunla seks yapacaktım, Bryan.” Sesim boğuktu.

“Şimdi bunu büyütme,” dedi Bryan. “Zaten tüm bu ‘bekâretimi kaybetmek’ meselesi heteronormatif bir kavram. Beni incitiyor.”

Midemin üstüne yattım ve yüzümün yarısını yastığa gömdüm. “Demek istediğim ikimizin birlikte olduğu. Birlikte olmama gibi bir planımız yoktu.”

“Biliyorum,” dedi Bryan.

Nasıl uykuya daldığımı hatırlamıyordum ama uyan-
dığımda, başımı Bryan’ın sümük ve gözyaşıyla ıslanmış
tişörtüne yasladığımı fark ettim.

“Bu şarkı listesinde Arcade Fire parçası yok,” dedi Bryan ertesi sabah bana telefonumu verirken. Babam bavulları Subaru’nun bagajına yerleştirirken Bryan’la ikimiz özel araba yolunda duruyorduk. Çok yönlü olmam ve hayatımda biraz popüler kültüre yer açmam gerektiğini söyleyen Bryan birkaç haftada bir yeni bir şarkı listesi yüklüyordu. Şarkıları konularına göre düzenleme konusuna takılmıştı. *Doksanlı Yılların Kadınları* ya da *İçinde Erkek İsmi Olan Şarkılar* ya da bekâretimi kaybetme planımı anlattıktan sonra hazırladığı, içindeki birçok şarkının seksli hatırlattığı *Yaz Uyanışı* bunlardan bazılarıydı. Beyonce’den *Drunk in Love*, Sade’den *No Ordinary Love*, Madonna’dan *Human Nature*, Donna Summer’dan *Dim All the Lights* şarkılardan bazılarıydı.

“Bu çok farklı bir karışım,” diye açıkladı Bryan, ben avucumdaki telefona bakarken. Koyu kumral saçını kula-

ğının arkasına itti. Saçı uzadığından beri bu hareketi günde neredeyse yirmi kez yapıyordu. Aynı renklere sahiptik... Koyu kumral, dalgalı saçlı ve buğday tenliydik. Whit kardeş zannedilebileceğimizi söyleyerek şakalaşırdı ama bizim düz bir çizgi, diğerimiz bir daire gibiydik. Bryan uzun boylu ve zayıftı. Belirgin elmacık kemikleri ve koşuculara benzer bacakları vardı. Bense yüz altmış santimetre boyundaydım ve yüzüm bir portakal gibi yuvarlaktı.

“Maya,” dedi Bryan, yolcu koltuğuna oturup kapıyı kapattığımda dikkatimi çekmeye çalışarak. Açık pencerenin iki yanında yüzlerimizin karşı karşıya gelmesi için eğildi.

“Bu şarkı listesi seni içinde bulunduğun karmaşık durumdan çekip çıkaracak. Çünkü sen bu ayrılıktan daha büyüksün. Whit Akin’dan daha büyüksün. Şarkılar belirli bir düzene göre sıralı, yani karıştırmadan dinle yoksa anlamını kaybeder. Birden başlayıp iki yüze kadar her seferinde bir şarkı dinleyerek ilerlemelisin.”

İki yüz şarkı... Bunları bir araya getirecek zamanı nasıl bulduğunu merak ettim.

“Sen uyuyakaldığında gece yarısıydı ama ben ikiye kadar uyanık kaldım,” dedi, sorulmamış sorumu yanıtlayarak.

Çabası beni yormuştu. Gülümsedim.

“Ben gittiğimde ne yapacaksın?” diye sordum.

“Ezberleyecek repliklerim var. Bir Shakespeare oyununda yardımcı erkek rolü.”

“Ya, sahi?..”

“Ona iyi bak Kirk,” dedi Bryan, sürücü koltuğunda oturan babama bakarak.

“Elbette B,” dedi babam.

Cindy Teyze'nin evine bir saatten biraz daha uzun sürede gitmek için manevra yapıp yola çıktık ve cep telefonumu arabanın adaptörüne bağladım.

"Bryan'ın listesini çalsam rahatsız olur musun?"

"Bir Bryan listesine asla hayır demem," diye yanıtladı babam gergin şekilde. Benden biraz korkmuş gibiydi.

İlk parça, daha önce hiç duymadığım bir Justin Timberlake şarkısıydı: *I Can't Drink You Away*. Babam başparmağını direksiyona vurarak tempo tutuyordu.

O anda, Whit'in ilk gerçek buluşmalarımızdan birinde paylaşmak için anne babasının içki dolabından aşırıldığı şarabı anımsayarak, içmeyi düşündüm. Şarabı, su şişeleri içinde, Dana Park'a götürmüştük ve Whit bir piknik ziyafetiyle bana sürpriz yapmıştı. Televizyondaki bir kadının başına gelebilecek bir şey gibi hissetmiştim.

Şarkı en yüksek temposuna ulaştığında babamın direksiyondaki parmağı da daha hızlı hareket etmeye başladı. Ritmik gitarın eşlik ettiği Justin aynı sözleri söyleyip durdukça midemin yandığını hissediyordum. "*Söylesene bebeğim, kalp kırıklığı için bir ilaç yapmıyorlar mı?*"

Yapmaları gerektiğini düşündüm.

Şarkıyı tekrar çalmaya başladım ve gözlerimi kapattım.

Üçüncü Bölüm

Dört yatak odalı, Plymouth şehir merkezine uzak olmayan, kolonyal stildeki evin önüne arabamızı çektiğimizde, Cindy Teyze'nin yirmi yıllık eşi Pam köpeklerden biriyle dışarıdaydı. Pam evlerine “Çok Eski Köşk” diyordu; çünkü kapı komşuları, on yıl önce satın aldıklarından beri, onlara evin 1850 yılında yapıldığını ve çok eski olduğunu ama teknik olarak, 1745'te yapılan ve kapısının üzerinde inşa edildiği yılın belirtildiği altın plakalardan biri bulunan kendi evi gibi tarihi olmadığını söyleyip durmuştu. “Sizin eviniz yalnızca çok eski” deyip duruyordu komşuları. Sanki “tarihi” yerine “çok eski” olması Cindy ve Pam'ın bir Meksika restoranına taşındıkları anlamına geliyordu.

“1799 yılından sonra yapılmış olanlar, lanet olası bir alışveriş merkezi içinde de olabilirdi,” diye anlatırdı Pam mahalleden söz ederken ve evin kolonyal tarzından gurur duyardı.

Pam'in öyle güçlü bir Boston aksanı vardı ki, bir konu

hakkında konuştuğunda her zaman çok öfkeli olduğu sanılırdı. Halinden hoşnut olduğunda bile çoğu sıfatın önüne “lanet olası” ya da “kahrolası” sözcüklerini eklerdi. Konuşması o kadar gerçekçi şekilde yereldi ki, bir Boston cinayet filmine bile seçilmişti.

Sıkça anlatılan hikâyeye göre, Pam, Quincy'deki Starbucks'da kahve siparişi verirken, arkasında sırada bekleyen bir film yapımcısı aksanını duymuş, onu bir kenara çekmiş ve sete gelmesini söylemişti. Dört saat dar bir elbise içinde kalarak “O, Williams meyhanesinde,” repliğini tekrarlayıp durmak için sekiz yüz dolar almış ve gerilmişti. Ailemizin her üyesinde o DVD'nin iki kopyası vardı.

Maratonlara uygun bir bedeni olan ve çimenlikte hoplayıp zıplayan Pam'ın hareketleri köpektен daha çevikti. Bir retriever kırması olan zavallı Johnny öyle yaşlanmıştı ki artık havlamıyor ve konuklara doğru koşmuyordu. Yalnızca uyumak ve yalnız kalmak istiyordu. “Uyan,” diye bağrdı Pam, babam motoru durdururken. Pam'ın sesiyle köpek kendine geldi ve ayaklandı. “Merhaba de Johnny! Kuzen Maya'ya merhaba de!”

Teyzelerim köpeklerine bin dokuz yüz seksenlerde ün kazanmış Bostonlu bir erkek pop grubu olan New Edition'dan, ilk aşkları Johnny Gill ve Ralph Tresvant'ın adlarını vermişlerdi. İlk çıkmaya başladıklarında ikisinin de New Edition'a kafayı taktıklarını fark etmişler ve bu, ilişkilerinde değişmeyen bir konu olmuştu. Grubun hit parçası *Can You Stand the Rain*, Pam ve Cindy'nin düğün şarkısıydı. Yedi yaşında olduğum için o günü zor anımsıyordum ama Massachusetts'te eşcinsel evliliğin yasal ol-

masından hemen sonraydı ve “Kanunen Evli” yazısını ve çiçeği taşıyan kız olarak resmim salonlarında duruyordu.

Cindy ve Pam köpekleri Johnny ve Ralph’i düğünün üstünden çok zaman geçmeden evlat edindiler. Anlatılana göre Johnny ve Ralph yavruyken birbirlerine bayılıyorlardı ama olgunlaştıkça ilişkileri bozulmaya başladı ve her iki hayvanın da lider ruhlu olduğu anlaşıldı. Çizilmiş bir kornea ve mahvolmuş bir kanepeye mal olan birkaç haftadan sonra Cindy Teyze ve Pam köpeklerin artık aynı odada bulunamayacaklarını kabullendiler. Pencere ya da kapı ardından bile birbirlerine bakamıyorlardı. Diğer köpeğin görüntüsü bile bir çete savaşının başlama nedeni olabilirdi.

Annem köpeklerden birini sevgi dolu başka bir eve vermeleri için iki kadına yalvarmıştı ama Cindy ile Pam herhangi birinin gönderilmesi düşüncesine dayanamamıştı. Bu yüzden on seneden uzun süredir teyzelerimin evdeki hayatı, her bir köpeğin nerede olduğunun vurgulanarak haber verilmesiyle kesilen bir dans koreografisine dönmüştü.

“Johnny geliyor,” diye salondan bağıırdı Cindy. “Bir saniye bekle... Ralph güvenceye alındı!” diye yanıtlardı Pam. Bu, Ralph’ın banyoya alınıp kapının kapatıldığı ve Johnny’nin özgürce gezinebileceği anlamına gelirdi. Johnny birkaç tur atıp yatak odasına kilitlenince Pam seslenirdi: “Ralph aşağıya geliyor!” Bu şekilde Ralph birkaç saat boyunca evdeki özgürlüğün tadını çıkarırdı.

Köpekler neredeyse sekiz yıldır birbirlerini görmemişlerdi ama zaman zaman hiçbir neden yokken, diğerinin kokusunu hissedip havlıyorlardı.

“Cindy ve Ralph neredeler?” diye selendim Pam’e. Teleskop çantası omzunda asılı olan babam eve girmek üzereydi.

“İçerde etleri terbiye ediyor,” dedi Pam, Johnny paçalarına tırmanırken. “Bu kırık kalbi yemekle onaracağız tatlım.” Nefesimi tuttum ve paniğe kapılarak ona baktım.

“Dün gece baban aradı,” diye açıklama yaptı Pam. “Ayrıldığınızı biliyoruz canım.”

“Anlaşıldı,” dedim gözlerimi çimlere dikerek. Seyahatin kalanında keyifsiz görünmeye hak kazandığımı hissederek neredeyse rahatlamıştım.

Pam sevecen bir gülümsemeyle bana baktı ve yanıma yaklaşarak içeri girmem için işaret etti. Girmeden önce kapıya vurdu ve bağırdı: “Johnny geliyor!” Cindy, Ralph’ı aceleyle aşağı indirirken havlama sesi duyuldu.

“Buna hiç şaşırmadım bebeğim. Henüz on sekiz yaşında, öyle değil mi?”

Cindy herkese “bebeğim” derdi. Pam’e, köpeklere, babama, bana... Hepimize bebeğim derdi. Alkolün etkisiyle sözcük kulağa tuhaf gelirdi ve ailenin geri kalanı gibi Cindy de Cambridge’li olmasına karşın güneyli hissi verirdi.

Belki ben de biraz çakırkeyif gibi konuşuyordum. Babam tatlı almayacağını söyleyip masadan kalkarak hayallere dalınca, viski şişesinin dibini bulan Cindy bana büyük bir kadeh beyaz şarap doldurdu. Ayrılık beni yasal olarak içki içecek yaşa getirmiş gibi, gözlerinde acıma duygusuyla bardağı bana uzattı.

Annem pek içki içmezdi ama kız kardeşi hazlara inanırdı. Evin arka bahçesi bunun kanıtıydı. Plymouth’da

yaşayan teyzeleri her ziyaret ettiğimizde, arka bahçe ve verandaya eklenmiş bir yenilik dikkatimizi çekerdi. Ziyaretimizi bir tatil gibi hissettiren, arka bahçeleriydi. Geniş verandadaki jakuzi ve mangalın arkasında birkaç taracası olan bahçede bitkiler öyle dikkatle işaretlenmişti ki teyzemin nörolog değil, botanikçi olduğu düşünülebilirdi.

Yıldızların büyüüne kapılarak yeni yaptıkları ateş çukurunun yanındaki hasır şezlonga uzandım. Cambridge'teki hafif hava kirliliği yüzünden gökyüzünün bu kadar berrak olabileceğini unutmuştum. Babamın bazen arabaya atlayıp teleskopuyla buraya gelmesine şaşmamalıydı.

Manzaranın tadını çıkarırken Cindy'nin sesini kesmesini diliyordum. Çok konuşuyor ve bana açıklamasını istemişim gibi ayrılığım hakkında ahkâm kesiyordu. Söylediği her şey durumu daha da kötüleştiriyordu. Whit'in yalnızca on sekiz yaşında olduğu ve bir gün nasıl olsa ayrılacağımız hakkındaki yorumlarını duymak istemiyordum.

Söyledikleri en azından mantık olarak doğrudu ama önemli olan bizim şimdi âşık olmamız gerektiği idi.

“Dürüst olmak gerekirse, bu ilişki nereye varabilirdi?” diye sordu. “Henüz çok gençsiniz. Bir noktada bitmeliydi. Ama zamanlaması ve nedenleri... Ayağının altına karpuz kabuğu koydu, bebeğim. İşte böyle yaptı... Kalbini kıran da bu. İlk aşka bu yapılmaz. Bunun olacağını hissetseydin bu kadar üzülmezdin.”

“Sanırım.”

Şezlongun yanında duran ve evdeki yatağımdan daha büyük olan ahşap masanın üstündeki kâsedan vasabili bezelye aldım.

“Keşke ona daha önce nasıl hissettiğini hatırlatmamın bir yolu olsaydı,” dedim. “Tanıştığımızda nasıl olduğunu anımsıyorum. Okuldan sonra beni beklerdi. Ödevlerimi yaparken beni izlerdi. Uzun süreli ilişkilerde başkalarına tutulmayı anlıyorum. Pam’le birlikteyken, başka kadınlar için de bir şeyler hissettiğin oldu, öyle değil mi? Ama geçici bir tutku yüzünden ilişkini bitirmedin.”

“Pam’le birlikteyken kadınlara *ve* erkeklere tutulduğum oldu,” dedi Cindy, acı bir gülümsemeyle. “Ama Pam’dan önce birçok kişiyle çıktım, bebeğim. Onunla tanıştığımızda bir eşim olmasına tamamen hazırdım ve tutkuları önemsememek çok daha kolaydı.”

Cindy, gür sarı saçlarına dokundu ve her zamanki yerinde durduğundan, yüzünü çevrelediğinden emin oldu. Cindy’nin saçını asla toplanmış görmemiştim; her zaman kulaklarını örterdi. Çocukken Bryan ve ben onun kulakları olmadığına inanırdık.

“Bana bir kanıt göster,” derdi Bryan. “Bana hiç olmazsa bir kulağının görüldüğü eski bir fotoğraf göster.” Bu kadını hayatımın başından beri tanıyordum ama asla bir kulağını bile görmemiştim.

Şarabın etkisindeki gözlerle uzun bir bakış attım ve Bryan’ın haklı olabileceğini düşündüm.

“Yüzümde bir şey mi var?” diye sordu Cindy, daldığım düşüncelerden beni kendime getirerek.

“Ne? Hayır,” dedim. “Özür dilerim. Sadece yorgunum.”

“Whit nasıl hissettiğini sana söylemeliydi,” diye devam etti Cindy. “Erkekler bunu yaparlar. Konuşmazlar. İçlerinde, kendi kendilerine işlerler ve ondan sonra meseleyi etraflica ele almak için geç kalınır. Belki de kafasında

senden birkaç ay önce ayrıldı.”

Kaşlarımı çattım. “Cindy, bir ay önce *gerçekten ciddi*ydik. Evine taşındığında büyük bir gece planlıyorduk. Biz o zaman...”

“Ah, bebeğim,” dedi Cindy, gözlerime yaş dolarken. “O zaman seni aslında sevmediğini söylemek istemedim, tamam mı? Sadece bunun sonsuza dek sürmeyeceğini bildiğini kastetmiştim. Büyük sözler vermek için fazla genç olduğunuzu fark etmiş olabilir.”

Ona bağdırmamak için kendimi zor tuttum ve o anda bir karar verdim. Terk edilmiş kişiler arkadaşlarıyla ve akrabalarıyla görüşmelerine izin verilene kadar birkaç hafta karantinaya alınmalılardı çünkü Cindy’nin iyi hissetmem için söylediği her söz daha kötü hissetmeme neden oluyordu ve bunun onun hatası olmadığını biliyordum.

Şeftali rengi puf koltuğunda kraliçe edasıyla oturan teyzemi daha iyi görebilmek için yana döndüm. Gözleri şimdi arka bahçede, yarım dönüm uzakta, küçük bir tepenin üstünde teleskobunu kurmuş olan babama odaklanmıştı.

“Keşke şimdi annen de burada olsaydı,” dedi Cindy, çimenliğin üstünde kara bir damla gibi gözüken babama üzgün bir gülümsemeyle bakarak. “Aslında annenin her zaman burada olmasını isterdim. Ama ilk ayrılık için insanın annesi yanında olmalı. Özellikle de senin annen. Bunu kendi işi haline getirirdi.”

“Evet,” dedim, acı çekmek için bir neden daha bulmanın hoşnutluğuyla. Sadece terk edilmemiştim, annem de ölmüştü. “Ama neler yaşadığımı annemin tam olarak an-

layacağından emin değilim,” dedim Cindy’ye. “Ona göre, babam ilk aşkıydı. Nerdeyse tanışır tanışmaz evlenmişlerdi. Asla büyük bir ilk ayrılık yaşamadı. Mükemmel bir beraberliği vardı ve o yüzden bunun nasıl bir şey olduğunu anlamazdı.”

Cindy oturduğu yerde doğruldu ve koltuğun ucuna gelerek bana doğru eğildi.

“Ama açık konuşalım, ölmeden hemen önce annenin yaptığı buydu, öyle değil mi? Aşkın sürekliliğini sağlamaya çalışmak. Bazen onun araştırmasını senden çalıp kendim devam etmek istiyorum. Ya da onu bir ilaç firmasına devretmek. Ama yanlış ellere geçeceğinden korkuyorum.”

Cindy’nin duruşunu kopyalayarak doğruldum ve öne eğildim. “Ne araştırması? Sen neden söz ediyorsun?”

Annemin uzmanlığı, genlerle ilgili bir bilim dalı olan epigenetik üzerineydi. Şimdi Doktor Clark’ın tek başına idare ettiği laboratuvarında, değişime uğramamış bir DNA dizisinin kısmen de olsa bir hastalığı ya da özelliği nasıl aktarabildiğini araştırıyordu: Mesela sigara içtiği için kanser olan birinin kanser genini çocuklarına aktarmasının mümkün olup olmadığı gibi...

“Annem öldüğünde epigenetik ve diyabetle uğraşıyordu, öyle değil mi? Bunun ‘aşkın sürekliliğini sağlamakla’ ne ilgisi var?” diye sordum.

“Onun epigenetik işinden söz etmiyorum, Maya. Onun bağımsız olarak yürüttüğü işten söz ediyorum,” dedi Cindy, bağımsız sözcüğünü havada çizdiği tırnak işaretiyle vurgulayarak. “Onun... İlişkilerle ilgili deneylerini biliyorsun. Feromonlarla yaptığı çalışmayı.”

“Feromon” sözcüğünü “Nazi” ya da “nekrofil” gibi re-

zalet bir sözcüğü söyler gibi fısıldadı.

Ağızıma atamadığım bir vasabili bezelye önce kucağıma, oradan da yere yuvarlandı. Mükemmel verandasını kirletmek istemediğim için eğilip bezelyeye uzandım.

“Hayır,” dedi Cindy. “Onu yarın Johnny alır. Bu onun ödünü koparacak çünkü düşürdüğümüz her şeyi yemesini öğretiyoruz.”

“Cindy,” dedim, şaşkın bir ifadeyle. “Neden söz ettiğini bilmiyorum. Annem asla feromonlarla ilgilenmedi...”

Laboratuvarda dinlediğim kasetleri anımsayınca sustum. Doktor Clark’ın en son notlarını ve teorilerini yazıya geçirirken epigenetik ve feromon ya da koku alma reseptörleri gibi bir şey yazdığımı anımsadım. Ama bildiğim kadarıyla laboratuvar hâlâ kalıtsal hastalıklara odaklanmıştı.

“Onun özel araştırmasından söz ediyorum,” diye devam etti Cindy. “Sana bıraktığı işten bahsediyorum. Bu araştırmadan sana söz ettiğini ya da senin şimdiye kadar okuduğunu varsayıyorum. Ne de olsa vasiyetle sana bırakmıştı.”

Başımı eğdim ve gece esintisini hissederek ellerimi kazağımın ceplerine koydum. Annemin vasiyeti tuhaf şekilde kesindi: Şu an kutular içinde, tavan arasında istiflenmiş şekilde duran bir yığın defterden, dosyadan ve not kartından ibaret yayımlanmamış araştırmasının kanuni temsilcisi ben olacaktım. Birlikte, laboratuvarda çalıştıkları her şeyin vasisi Doktor Clark olacaktı ama fikirlerle, bağımsız araştırmalarla ve gelecekteki çalışmalarla ilgili planlarla dolu defterleri bana verilmişti.

Ölümünden sonra, vasiyeti laboratuvarda bir garipliğe

neden olmuştu. Annemin yayımlanmamış işlerinin benim mülkiyetime geçmesine Doktor Clark karşı çıkmamıştı ama annemin himayesinde çalışan Ann Markley her şeyin bir kopyasını istemişti. Annemin tüm notlarının hakkına sahip olduğunu çünkü fikirlerin geliştirilmesine yardımcı olduğunu söylemiş ve anlamsız olsa da, bazılarının deneylerinin devam ettiğini iddia etmişti.

Babamla ben yıkılmıştık ve ihtiyaç duyduklarının kopyasını alması için kutuyu ona ödünç vermeyi düşündük ama Ann'in bu konudaki saldırgan ısrarcılığı ve annemin, işinin benim korumam altında bulunması için verdiği kesin talimat yeniden düşünmemize neden oldu. Vasiyetinde gerçekten de "koruma" sözcüğünü kullanmıştı. Annemin belgelere kimin ulaşabileceği konusundaki paronayakça davranışını anlayamamıştık. Ve madem Ann işin bu kadar içindeydi, araştırmanın bir kopyası neden elinde değildi? Annemin vasiyeti eski değildi. Kanser teşhisi konar konmaz her ihtimale karşı vasiyetini yeniden yazmıştı.

Genellikle çok terbiyeli ve pasif olan babam inatçı davranmış ve annemin, notların bir kopyasının onda bulunmasını isteseydi vasiyetine onun da adını yazmış olacağını Ann'e söylemişti. Tuhaftan da öte olan bu çatışma, Ann'le annemsizken yaşayacağımız yüzeysel ilişkiyi sertleştirmişti. Yalnızca annemle zaman geçirmek için bile olsa Ann sıkça ziyarete gelirdi. Zorunlu bir samimiyet zamanıydı. Ama şimdi onun için biz de neredeyse ölüydük.

Laboratuvarda yaz stajı yaptığımdan, Ann'le Bina 68b'de sıkça karşılaşıyorduk ama göz temasından kaçınma ve kendi yoluna gitme konusunda ustaydı.

Araştırma kutusuna gelince, cenaze töreninden sonra bıraktığımız tavan arasında duruyordu. Oraya çıkardığımızdan beri belgeleri hiç görmemiştim.

“Annemin araştırmasını okumadım,” dedim, Cindy’ye itirafta bulunarak. Bana yargılayan bir bakış atmak için bir avuç vasabi bezelyesinden başını hızla kaldırdı. “Yani, şu ana kadar,” dedim çabalayarak. “Ölümünden sonra çok işimiz oldu. Giysilerini bağışlamak için uğraştık. Sırayla yapmaya çalışıyoruz gibi hissediyorum.”

Cindy gözlerini kısarak bana baktı. İfadesi, yas tutan iyi bir kızın, annesinin son çalışmasını çoktan okuyup bitirmiş olacağını söylüyordu.

“Bana öyle bakma,” dedim, kendimi savunarak. “Çalışmasına hak ettiği önemi göstermek istiyorum. Bilim hakkında daha derin bilgi edinene kadar beklemeyeyim mi? Epigenetik hakkında, MIT’ye giren sıradan birinci sınıf öğrencilerinden daha çok şey biliyorum ama annemin teorilerini çözebilecek kadar değil. Hayatımın geri kalanında onun araştırmasını okuyacak zamanım olacak.”

“Maya,” dedi Cindy, ciddi bir sesle. “Annen araştırmasını sadece sana bıraktığını açıkça belirten bir vasiyet yazdı ve sen buna bakmadın bile. O defterlerde neler olduğunu merak etmiyor musun?”

Omuz silktim. Gerçeği söylemek gerekirse, hayattayken annemin işi beni büyülemiş olsa da, ölümünden sonra neredeyse değersiz gelmişti. Fikirleri hakkında benimle konuşamazdı ve kendi başıma onun notlarını çözme fikri üzücü ve en azından bu eğitim düzeyimde olanaksız gözüküyordu.

Ayrıca annemin ölümünün ilk şokunu atlattıktan son-

ra Whit'le tanışmıştım. Hayatımda ilk kez Bryan'la takılmak ya da araştırma konusundaki geleceğim dışında bir konuya kafayı takmıştım. Whit'le eski filmleri izlemek, ansızın annemin geride bıraktığı çalışmayı derinlemesine araştırmaktan daha çok ilgimi çekmeye başlamıştı. Üstelik annem hayatta olsa, o da böyle yapmamı isterdi. Bana her zaman en iyi bilim insanların laboratuvar dışındaki hayatın tadını çıkarmayı bildiklerini söylerdi.

"Bebeğim," dedi Cindy, çarpık bir gülümsemeyle. "Eve döndüğünde o defterleri önceliğin haline getir, tamam mı? Laboratuvarda saatler geçiren annenin neler hayal ettiğini bilmen gerek. O defterler onun tutkusuydu. Onun mirasıydı. Onu ne kadar özlediğini biliyorum, Maya. Onsuz her şeyin üstesinden nasıl geldiğini hayal bile edemiyorum. Onun çalışmasıyla vakit geçirmen belki onu yanında hissetmenin bir yolu olabilir."

Alkol ve utancın karışımıyla boğazım düğümlendi. İnsanlar "Annen için üzülüyor olmalısın," ya da "Bu acıyla gününü nasıl geçirdiğini bilmiyorum," gibi cümleleri sıkça söylerdi.

İlk zamanlarda onsuz geçirdiğim her gün çok zordu. Annemle benim özel bir ilişkimiz vardı, birbirimizi arkadaş gibi de severdik. Okuldaki tüm kız arkadaşlarım hafta sonu planlarıyla ve gizli instagram hesaplarıyla ilgili anne babalarına yalan söylemeye başladıklarında, biz annemle New England çevresinde araba seyahatleri yapıyor ve aynı televizyon dizilerini izliyorduk.

Ölümünden bir ay önce kemoterapiden bitkin düşmüştü. Tüm hafta sonunu evde, babam sınav kâğıtlarını kontrol ederken *Game Of Thrones*'un iki sezonunun tüm

bölümlerini birbiri ardından izleyerek, dışardan yiyecek ısmarlayıp televizyonun karşısında uyuyarak geçirmiştik.

“Bunu izlemene izin vermemeliydim,” demişti annem, özellikle şiddet içeren bir bölümde. Gözleri, babamın tedavi zamanında oyalanması için aldığı yüksek çözünürlüklü ekranda kesilen kafa sahnesine kilitlenerek.

“Her neyse. Okulda her zaman böyle şeyler oluyor,” demişti Bryan. “Zorbalığa karşı ne kadar uğraşırsan uğraş, mezuniyet balosu yaklaştığında, bir ya da iki kişinin kellesi uçuyor.”

Annem öldükten sonra zihnim karışmıştı, her gece Bryan’la evdeydim. Çaresiz bir keder içinde olan babamla *Game of Thrones*’un başka sezonlarını izleyip, taziye sepetlerine koyulan garip şeyleri bir araya getirerek yiyorduk. Bayat limonlu pastalar ve üzümler... Şarap, peynir ve muzlar... Olan biteni anlayamıyordum çünkü çok büyüktü. Ve on gün sonra okula döndüğümde, alışılmadık bir sakinlik hissettim. Havada süzülüyor gibiydim. Herkes iyi davranıyordu. Çok iyi bir öğrenci olduğum için sanırım öğretmenler beni hep sevmişlerdi ama bu farklıydı. Dinlenme odalarını, özel tuvaletlerini kullanabilmişim ve onlardan biriymişim gibi davranıyorlardı. Her zaman anlamsız şekilde somurtkan olan İngilizce öğretmenim Bayan Stevens, beni kenara çekip kaybettiği annesini anlatmış, diğer ülkelerin yas dönemi konusunda nasıl daha anlayışlı oldukları hakkında zırvalamıştı. Bir zamanlar matematik ve bilim okumayı umursamadığımı söyleyen kadın, sanki ansızın benim yanımda yer alıyordu.

Sayıları gittikçe artan ve kısa İskoç etekleriyle koridorların çoğunu ele geçiren Lakros Takımı kızları artık

gözümü korkutmuyordu. Bryan'a başıma gelebilecek en kötü şeyin zaten geldiğini söylüyordum. Üzüntünün beklenmedik bir yan etkisiydi bu. Kendimi kurşungeçirmez hissediyordum.

Whit'le bağlantı kurmamın nedeni her şeyden önce bu olmalıydı.

Annem öldükten dört ay sonra Bryan beni rol dağıtım partilerinden birine götürdü. Bahar müzikali *Guys and Dolls*'da Nathan Detroit'i oynuyordu. Ondan daha kıdemli olan Whit, gösterinin öğrenci yönetmeni idi.

Koyu renk, kalın çerçeveli bir gözlük takmıştı ve burunun her iki tarafı açık renk çillerle kaplıydı. Çocukların çoğu aralarından birinin abisinin getirdiği biraları içerken, Whit özgüvenle *Coca Cola*'sını içiyordu. Whit'le hiç konuşmamıştım ama koridorlarda gözlerimi dikip baktığım biriydi. Kızıl saçları ve mavi gözleri en ender rastlanan genetik kombinasyondur ve benim için neredeyse tek boynuzlu bir at demektir.

O kurşungeçirmez ruh hali içinde, onunla tanışmamamızı ve benden büyük olmasını umursamadan doğruca yanına yürüdüm ve kendimi tanıttım.

"Genetik bir tek boynuzlu at olduğunu biliyor musun?" diye sordum, içtiğim bir şişe biranın rehavetiyle.

"Elbette," diye yanıtladı sırtarak. "Bekle, ne dedin sen?"

O andan sonra farklı bir hayat yaşadım. Annemle mutfakta gecenin geç saatlerinde yaptığımız sohbetlerin yerini özgürlüğüm ve erkek arkadaşım almıştı. Onu düşünmüyor ya da özlemiyor değildim... Sürekli özlüyordum... Ama bu yeni hayatımda ona yer yok gibi hissediyordum. Bunu Cindy'ye kulağına korkunç gelmeyecek bir şekilde

açıklayamazdım ve açıklamadım.

“Bebeğim,” dedi Cindy, neredeyse kapalı gözleriyle. “O araştırmaya bak. Sanırım senin için anlamlı olacak, özellikle de şimdi. İlişkiler, insanların neden ayrı düştükleri ve bilimin onları nasıl bir arada tutabileceği hakkında. Sıradan ayrılıkların tedavisini bulmuş olabilir. Büyük bir işle uğraşıyordu.”

“Sıradan ayrılıkların tedavisi mi?” diye sordum ama Cindy ayağa kalkmış, masanın üstünden bardakları alıp mutfığa yönelmişti bile.

İnsanların neden ayrı düştükleri... *Bilimin onları nasıl bir arada tutabileceği...* Cindy’nin sözcüklerini bir kez daha aklımdan geçirdim ve yatağa gitmek üzere ayağa kalkmak için kendimi zorladım.

İlk kez annemin araştırmasını görmek için sabırsızlanıyordum. Nedenlerimi sorgulayan babam etrafımda olmadan, evde birkaç saat yalnız kaldığım bir anda tavan arasına gitmeye karar verdim. Çünkü bu berbat kalp ağrısını bilimle onaracak biri varsa, o da annemdi.

Dördüncü Bölüm

Özellikle çok önemli işler söz konusu olduğunda, kadınların hâlâ bilim konusunda azınlıkta olduklarını duyuyordum ama nereden geldiğimi düşününce bazen buna inanmakta zorlanıyordum. Annemin ailesindeki tüm kadınlar bir şekilde bilim insanıydı ve her biri yaptığı işin en iyisiydi. Annem önce Johns Hopkins'e, sonra da MIT'ye gitmiş ve dünyaca tanınmış bir genetikçi olmuştu. Cindy Teyzem, Stanford'da eğitim görmüş bir nörologdu ve hafıza konusunda iki kitap yazmıştı. Kuzenim Sheila'nın prestijli Marie Curie Bursu vardı. Anneannem teknik olarak çalışmamıştı ama anlaşılan yetenekli bir aşçıydı ve annem her zaman, bunda da sanatın payı olduğunu söylerdi.

Laboratuvarında çalışacak personele annem karar verirdi ve büyüme aşamasındayken laboratuvar hep bir kadın krallığıydı. Annemin çalışma masasının yanındaki iskemleye oturduğumda, kadınların düz tabanlı ayakka-

bılarının muşamba koridor zeminlerinde çıkardığı sesi dinlerdim. İhtiyacı olanın kullanması için resepsiyondaki bir kavanozu içinde saç tokaları dururdu.

Araştırmacıların çoğu uzak şehirlerden ya da ülkelerden gelirdi. Çocukken annemin peşine takıldığım da, uzun boylu, laboratuvar önlüğü giymiş kadınların Alman, Koreli ve Güney Afrikalı aksanıyla konuşmalarının beni büyülediğini anımsıyorum. Annem öldükten bir sene sonra bile kırk küsur laboratuvar çalışanının yalnızca sekizi erkekti ve biri, arkadaşım Kyle sayılmıyordu. Akademik izin süresince laboratuvarda teknik çalışma yapan bir üniversite öğrencisiydi. Üniversitenin ilk iki yılında yüksek notlar almış ama üçüncü yılında derslerde başarısız olmaya başlamıştı. MİT yetkilileri sonbahar döneminin ortasında onu uzaklaştırmış, ne yapacaklarına karar verece kadar Doktor Clark'la çalışmasını istemişlerdi.

Aklanma dönemi, bir danışmanın aylık kontrollerini ve sorunun ne olduğunu anlamak için haftalık terapiler gerektiriyordu. En iyi senaryo, eylülde üçüncü senesine yeniden başlamasıydı. Kyle'ın benim laboratuvarda bulunmamdan hoşlandığını fark ediyordum çünkü ben de onun gibi geçici olarak oradaydım ve laboratuvarda çalışmak için fazla gençtim.

Doktora programının ilk senesini henüz bitiren Yael, belki grup lideri olmayı sevdiği ya da kendisine köle gibi hizmet edecek kadar genç tek kişi Kyle olduğu için ona bir anne gibi olmuştu. Çoğunlukla güçlü İsraili şivesiyle, bağırarak önerilerde bulunur, ikimize de ne yapmamız gerektiğini söylemeyi severdi. "Zorunlu beden eğitimi dersini ilk yılda alıp bitirmelisin! En kısıtlı yemek menüsüne

kaydını yaptır!” Yönergeler beni rahatsız etmezdi çünkü Bryan’la arkadaşlığım beni birinin çevresinde olma konusunda eğitmişti.

Bu durumda, Pam ve Cindy’nin yanından döndükten sonra, pazartesi işe gittiğimde Yael ya da Kyle’ı görme arzusunda değildim. Onlardan önce orada olma umuduyla laboratuvara erken gittim ama vardığımda Yael gelmişti.

“İyi misin?” diye mesaj attı, göz temasından kaçınarak çalışma masasının önünden hızla geçtiğimi fark ederek.

“Whit’le ayrıldık. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Elbette,” diye yanıtladı, her zamankinden daha uzun bir duraksamadan sonra. “Nasıl istersen.”

Neyse ki sorular ya da öneriler birbirini izlememişti. İhtiyacım olan tek şey beş saat daha notları yazmak ve babamdan önce eve ulaşıp tavan arasına çıkmaktı. Annemin araştırmasını gözden geçirirken babamın sorularıyla karşılaşmak istemiyordum.

Doktor Clark’ın birçok kasetinden birine odaklanmaya çalıştım ama pek dikkatli davranmıyordum. Bilmediğim terimleri genellikle Google’dan araştırırdım ve bu da benim için ücretsiz bir ders gibi olurdu ama bugün canım istemiyordu. Öğlen yemeği de yemedim.

Saat dörtte, kabul edilebilir verimimden hoşnut şekilde çantamı topladım ve kapıya yürümeye başladım ama Kyle çıkışı engelleyecek bir yerde duruyordu. Gri kapüşonlu tişörtünü giymişti çünkü laboratuvar her zaman dışarıdan altı yedi derece daha soğuk olurdu. Hafta sonunda saçını kestirmişti ve genellikle gözlerinin üstüne düşen ipeksi, siyah tutamlar şimdi kısacıktı ve dikiliyordu. Yeni görüntüsünden dolayı içimden kafasını ovuş-

turmak ve nasıl bir his olduğunu anlamak geçti. Şimdi gözleri daha büyük görünüyordu. Yeni stili daha önce hiç dikkatimi çekmeyen uzun kirpiklerini ve gür kaşlarını ortaya çıkarmıştı.

“Selam,” dedi, önünde aniden durduğumda.

“Selam,” dedim, aşağı bakarak ve yoldan çekilmesini bekleyerek. “Gitmem gerek.”

“Yael ne olduğunu söyledi, yani, ayrılıkla ilgili.”

Kyle tam yüzümün hizasına gelmek için başını eğdi. “Bak Maya, her şey yoluna girecek,” dedi, kaşlarını endişeyle kaldırarak. “Lisedeki erkek arkadaşınla hayat boyu devam edemezdi zaten.”

İçimde dönüşümün başladığını hissettim. Normal bir insandan öfkeli, savunmacı, reddeden bir kişiye dönüşüyordum. “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorsun!” dedim, homurdanma ve bağırma isteğimi bastırarak. Başımı eğdim ve sırt çantamı ona çarparak koridora çıktım.

“Maya,” diye seslendiğini duydum ardımdan ama yoluma devam ettim. Kyle’a bağırma istemiyordum çünkü iyi davranmaya çalıştığını biliyordum ve arkadaşlığımız bu çatışmayı kaldıramayacak kadar yeniydi.

Merdivenden saniyeler içinde inip avluya vardığım ve yüzüme güneş vurduğu anda daha güvende hissettim ama sırt çantamın düğümünü kavrayan Kyle beni çekerek durdurdu.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedim, oradan yavaşça sıvışmaya çabalayarak.

“Maya,” dedi, beni döndürüp omuzlarımdan tutarak.

Sonra beni çekti ve sarıldı. Kollarım yanımda, kaskatı duruyordum.

“Özür dilerim,” dedi. Saçımın üstünden konuşunca kendimi güvende hissedip ona sokuldum. “Aptalca bir şey söyledim. Lisedeki erkek arkadaşınla evlenmek istersen evlenebilirsin tabii. Ben sadece... Çok üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedim, ona biraz daha sokularak çünkü iyi hissetmiştim. “Yalnızca böyle olacağını bilmiyordum.”

“Evet, anlıyorum,” dedi. “Şimdilik, yalnızca nefes almaya devam et.”

Eve vardığımda doğruca üst kata çıktım. Tavan arasına girer girmez ne kadar ürkütücü olduğunu anımsadım. Beyaz çarşafarla kaplı eski mobilyalar ve kendi görüntünüzle sizi şoka uğratan antika bronz aynalar tozlu zemine gelişigüzel atılmıştı. Büyükanneimin ölümünden sonra böyle olmuştu çünkü onun her şeyini buraya yığmıştık. Aslında bir korku filmi seti yaratmıştık.

Araştırma kutularını bıraktığımız yerde, tavan arasının arka köşesinde buldum. Annemin notların organizasyonu için bir sistemi varsa da, babamla ben onu yok etmiştik. Cenazeden birkaç gün sonra Doktor Clark babamı aramış ve annemin eşyalarını toplamak için MİT’ye gelip gelemeyeceğimizi sormuştu. Çekmecelerde ve raflarda duran tüm defterleri gelişigüzel karton kutulara boşaltmıştık. Babam kâğıtları öyle hızlı paketlemişti ki, gören, polisten kaçırdığımızı düşünebilirdi.

Şimdi bakınca, daha düşünceli olmamız ve yavaş davranmamız gerektiğini görüyordum. Kutular yığınlarca etiketsiz ciltle ve birbiriyle ilgisiz kâğıtlarla tika basa doluydu. Kutulardan biri, kapaklarında annemin el yazısı bulunan spiralli defterlerle doluydu. Kapaklarda “Not-

lar”, “Versiyon İki” ya da “İş/Aralık,” gibi yazılar vardı ve içlerinde bulunan bilginin ne olduğunu çözmeme yardımcı olmuyorlardı.

Defterlerin birinin ucundan bir gazete parçası çıkmıştı. Haberin başlığında “Aşk Korkunçtur,” yazıyordu. Yakından göz atmak için gazeteyi dışarı çektim.

Hikâyenin ana fikri bir MIT yüksek lisans öğrencisinin genetiğe dayanarak başlattığı tanışma hizmeti idi. Annemin bu konudan söz ettiğini anımsıyordum. Adam kadınların genetik tahlilini yapmak için onlardan iki bin dolar alıyor ve seçim yapabilmeleri için, onlarınkiyle uyumlu genetik profili olan erkelerin veri tabanını sağlama sözü veriyordu.

“Hoş bir dolap çevirme şekli,” demişti annem ve yazıyı laboratuvarındaki araştırmacılara göstermeyi planladığını eklemişti.

Annemin ona dokunduğu zamanı anımsayarak parmaklarımı sayfanın üstünde gezdirdim, sonra defterin içine sıkıştırıp kutuya geri koydum. Düş kırıklığına uğramış şekilde ikinci kutuyu açıp boşaltınca içindeki kâğıtlar yere saçıldı.

Ve o anda onu gördüm... One Direction kapaklı defteri. Anneme kanser teşhisi konmasından uzun zaman önce, hayat kolayken ve saatlerce ufak tefek işlerle vakit geçirebildiğimiz zamanlarda, birlikte satın almıştık. Onu anneme komiklik olsun diye vermiş, her gün işe taşıdığı defterin parçalanmaya yüz tuttuğunu ve bunu yeni defteri yapmayı düşünmesini söylemiştim. Defter indirim sepetindeydi, biraz yıpranmıştı ve kapağında grubu beş kişi gösterecek kadar modası geçmişti. Midesine kadar düğ-

meleri açık bir gömlek üzerine deri ceket giymiş Harry Styles dışında hepsi ceketli takımlar giymişlerdi.

Defter şakasına annemin güleceğini ya da gözlerini devirerek bana bakacağını düşünmüştüm ama One Direction kapaklı defteri elimden kaparak kasaya yürümüş ve bana dönerek, “En azından bunu asla kaybetmem ya da başka birinin defteriyle karıştırmam,” demişti.

“Anne, bekle...” demiştim, peşinden yürüyerek. “Şaka yapıyordum.”

O günden sonra defteri her gün yanında laboratuvara taşımıştı. İçinde ne olduğuna pek kafa yormamış, yapacağı işleri ve ders planlarını yazmak için kullandığını düşünmüştüm. Ben yanındayken bu defter hakkında ona soru sorulduğunda, “Ah, bu One Direction ciltli defter mi? Bunu benim için kızım seçti!” diyordu. “Şaka olarak!” diye bağırıyordum.

Ama defteri asla yanından ayırmadı. İçinde çok gerekli bir şey varmış gibi, defterin izini asla kaybetmiyordu.

Defteri kavradım ve kapağını kaldırdım.

İçinde ataçlarla tutturulmuş sayfalar vardı. Annemin rengârenk ataçları vardı ve yemek çantama koymak için yazdığı notları iliştmek, yatak ucunda tuttuğu Ursula Le Guin romanları için geçici kitap ayracı olarak kullanmak ve araştırma notlarında sayfaları ayırmak gibi tüm fırsatlarda onları kullanırdı. Fosforlu pembe, mor ve sarı plastik uçlar, defterin içinde bir gök kuşağı yaratmıştı.

Rastgele pembe ataçlı bir sayfayı açtım. Birleştirdiği sayfalarda ders planları değil, tarihler ve sayılar içeren çizelgeler vardı. Belki bir şeyin ısı dereceleri ve dozları olabilirdi.

Bir tür deney olmalıydı ama ayrıntılarını anlayamadım.

Birbiri ardına eklenmiş sayfalar, tarihler, dereceler ve değerler...

Yaklaşık ilk elli sayfadan sonra, farklı yazıların bulunduğu sayfalar görmek beni rahatlattı. Belki bunlar ilk sayfaların ne anlama geldiğinin açıklamasıydı.

“7 Şubat. Bir buçuk mg dozla, ateş otuz yedi nokta iki derecede sabitlendi. K’nın tepkisine ve yan etkilerin azlığına dayanarak, bu doz neredeyse ideal. Baş dönmesi yok. Ateşim sabit kalmaya devam ederse, bu sayılarla devam edilecek.”

Beni şaşırtan sözcük *Ateşim*’di.

Annemin One Direction kapaklı defterinde takip ettiği deney her neyse, onu kendi üstünde yapıyor gibiydi.

Bir sonraki sayfaya baktım ve 8 Şubat notları kafamı biraz daha karıştırdı. Klinik bir ifade kullanmıştı ama birinin cinsel dürtüsü hakkında yazıyor gibiydi. “Cinsel ilişki” gibi sözcükler kullanmış, “sıklıktan” bahsetmişti. Sonra başka bir paragrafta, babamın adını gördüm. “Kirk başlatmaya...”

“Kahretsin,” diye fısıldadım.

Projenin ayrıntılarını çözemedim ama anladığım kadarıyla annem bir şey alıyor, bir buçuk mg dozunda bir tür kimyasal yutuyordu ve aldığı şey duygusal çekimi değiştirmeyi amaçlıyordu.

Cindy’nin sözlerini anımsadım. “*Ama söylemek istediğim, annenin yaptığı tam da buydu, öyle değil mi? Aşkın sürekliliğini sağlamak.*”

İçgüdüm defteri hızla kapatmaktı. Anne babasının

seks yaptığı odaya yanlışlıkla giren birinin kapıyı çarparak kapatması gibi. Konunun iğrençliği midemi bulandırmıştı ve bu araştırmayı bana bırakırken annemin ne düşündüğünü anlamıyordum. Ama ne keşfettiğini de öğrenmek istiyordum.

Sayfayı çevirmek için kendimi zorladım ve o anda anneme ait olmayan bir el yazısı gördüm.

Önce anlam veremedim ama sonra neden tanıdık geldiğini anımsadım. Bütün büyük harflerin kareliğini ve bazı sözcüklerin altlarının çiziliş şeklini anımsadım.

“*Sen,*” dedim yüksek sesle, yazıyı tanıır tanımaz.

Diğer sayfaları yerde bıraktım ve One Direction ciltli defteri elime alarak merdivenden aşağı koştum. Defteri açıklama yapabilecek tek kişiye götürmem gerekiyordu.

Beşinci Bölüm

Ann Markley hâlâ Bina 68b'de çalışıyordu ama annemin bitişindeki büyük ofisten laboratuvarın yanındaki penceresiz bir odaya taşınmak zorunda kalmıştı.

Şimdi onun işinden Doktor Clark sorumluydu. Doktorasını bu yıl bitirmeliydi ama Yael'den duyduğum kadarıyla annemin ölümünden bu yana pek gelişme kaydedemediği söylentisi vardı. Tezini bitirirken küçük bir maaş karşılığında iki ders veriyor ve üniversite öğrencilerine danışmanlık yapıyordu.

Annemin ofisi ev gibiydi ve odası laboratuvarın bir parçasından çok salonu andırırdı, halbuki Ann Markley'nin yeni çalışma odası beyaz duvarları ve gri iskemleleriyle bir hücre gibiydi. Buraya gelip oturmak zorunda kalan birinci sınıf danışmanlarına acımaktan kendimi alamadım.

İş bitişinden sonra Ann'i gördüğümde, merdiven sandalyenin üstündeydi ve odaya karakter veren tek şey olan, annemle paylaştıkları akvaryuma bakıyordu.

Siyah pantolon ve kolları yukarı kıvrılmış gri, uzun kollu bir tişört giymişti. Günden güne daha ciddi görünüyordu. Kısacık kesilmiş saçları o kadar açık sarıydı ki beyaz gibi duruyordu. Kaşına bir pirsing yaptırmış, kulak kıkırdağına bir küpe takmıştı. Siyah, kalın göz kalemi neredeyse göz kapaklarının büyüklüğündeydi. İnsan boyutunda, öfkeli bir *Tinkerbelle* gibiydi.

Kapıyı tıklattığımda hızla başını kaldırıp şaşkınlıkla bana baktı, sonra elini akvaryumdan çıkarıp kuruladı ve masasına döndü.

“İçeri gel,” dedi.

“Teşekkürler,” dedim ve annemin balıklarından hâlâ yaşayan kalıp kalmadığına bakmak için gergin şekilde akvaryuma doğru yürüdüm. Yeni doğmuş, nokta büyüklüğünde bir grup balığı izleyen parlak pembe balığı gözlerimle takip ettim. “Çok tatlı,” dedim ve Ann Markley’nin önünde “tatlı” dediğime o anda pişman oldum.

Tam o sırada anne balık ağzını açtı ve bebeklerinden en az altısını bir kerede yutuverdi.

“Aman Tanrım, onları yiyor,” dedim, Ann’e dönerek.

Ann Markley’nin balığı elbette yavrularını yedi.

“Yakından bak,” diye yanıtladı Ann, başını bilgisayarındaki kaldırarak. “Anneyi izle. Ne yaptığına bak.”

Daha iyi görebilmek için saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim ve balıkların dairesel seyahatini izledim. Anne melek balığı çocuklarının arkasından yüzmeye devam ediyordu ve bir kerede birkaç tanesini daha yuttu. “Yine yaptı! Onları bir çırpıda yutuyor.”

Ama sözcükler ağzımdan çıktığı anda büyük melek balığı bebeklerini suya geri tükürdü. Onları yemiyordu;

anlaşılan onları akvaryumun bir ucundan diğer ucuna taşıyordu. Onları bir arada tutmaya çabalıyordu. Üç dört bebek düzenden çıktığı anda onları yutuyor, sonra geri çıkarıp yeniden gruba katıyordu.

“Onlara yalnızca nereye gideceklerini söylüyor,” diye fısıldadım. “Onları güdüyor.”

“Yollarını kaybetmelerini istemiyor,” dedi, sandalyeden aşağı inerek. “Bu biyolojik bir içgüdü. Altı tane melek balığım oldu ve hepsi aynı şeyi yaptılar.”

Ann’in çalışma masasının karşısında duran küçük, ahşap sandalyeye oturdum. “Belki de deniz biyoloğu olmalıydın.”

Hakaret etmeyi kastetmemiş olsam da tepkisi soğuk bir bakış oldu. Çalışma masasına geçip oturdu ve arkasına yaslanıp sessizce beni izlemeye başladı.

Bakışma yarışmasını bitirmeye hevesli şekilde gözlerimi kırptırdım ve ayaklarımın arasında duran sırt çantama eğilip One Direction ciltli defteri çıkardım. Bu ofiste, tavan arasında görüldüğünden daha gülünç duruyordu. Harry Styles’ın göğsü floresan ışığın altında soluk beyaz gibiydi. Yüz ifadesi öyle şapşal görünüyordu ki elimi yüzünün üstüne koymak istedim.

Defteri gören Ann’in tepkisi bana her şeyi anlatıyordu. Bir an için onu elimden kapacağını düşündüm. Kısa, derin bir nefes aldı ve yumuşak bir sesle konuştu. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Bu, One Direction,” dedim. Düzeltmeye fırsat bulamadan sözcükler ağızımdan çıkıverdi. Ann kaşlarını çattı.

“Evet, yani,” dedim, hızla toparlamayı deneyerek. “Bunun ne olduğunu biliyorum. Yani, bildiğimi sanıyorum. İçindekilerin bir kısmını okudum.”

Ann masasının üstünde duran teneke kutu gazozdan bir yudum aldı.

“Defterin içinde ne olduğunu annen mi sana söyledi, sen tek başına mı okudun?”

“O bana söylemedi... Yani teknik olarak. Bana Cindy Teyzem bundan söz etti, sonra da defteri buldum. Annemin araştırmayı benim almamı istediğini biliyorsun. Bana hiçbir şey söylemedi ama vasiyetinde yazdığına göre, belli ki bilmemi istiyordu.”

Sonra birbirimizi sessizce izledik. Konuşmam niyetlendiğimden daha çatışmacı olmuştu. Ann’in karanlık bakışı ve seçiren gümüş rengi kaşı, bende odadan koşarak çıkma isteği uyandırıyordu ama derin bir nefes aldım ve vazgeçmemek için ayaklarımı sağlam şekilde zemine bastım.

“Cindy annemin ilişkiler konusunda çalıştığını söyledi.” Sesim titredi. “Defteri buldum ve okuduklarımdan anladığım kadarıyla, sen de araştırmanın bir parçasıymışsın. Kendi el yazınla, senin notlarını gördüm.”

“Elbette bir parçasıydım,” diye atıldı. “Tüm işi birlikte yaptık.”

Yorumunda, benim araştırmayı hak etmediğimi ve ilk başta ona vermem gerektiğini ima ediyordu.

“Doktor Clark bu projede de çalışıyor muydu?”

“Elbette hayır,” dedi Ann. “Teknik olarak parasını ödüyordu. Aslında laboratuvar ödüyordu,” diye ekledi, mırıldanarak.

“Bak,” dedim. “Annemin araştırmasını vermediğimiz için benden nefret ettiğini biliyorum ama annem araştırmanın bende kalması konusunda çok kesin davranmıştı. Babamla ben yalnızca onun emirlerine uyduk.”

Ann başıyla onayladı ve omuzları gevşedi.

“Tabii ki senden nefret etmiyorum,” ya da “Kesinlikle anlıyorum,” diyeceğini düşündüm ama demedi. Yüzü ifadesizdi.

“Peki, ne istiyorsun?” diye sordu, dirseklerini masaya dayayarak. “Havadan sudan konuşmaya gelmedin herhalde. Haftalardır Doktor Clark’la çalıştığını biliyorum ve bir kez bile gelip merhaba demedin. Bir şey istiyor olmalısın.”

Gidip merhaba dememi mi istemişti? Benden nefret etmiyor muydu?

“Sana herhangi bir sorun yaratmak istemem,” dedim. “Yalnızca annemle birlikte neyle ilgilendiğinizi ve defterin içinde bulunanın ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum. Ne yapmaya çalıştığını bilmemi istediği için annemin bu araştırmayı bana bıraktığını düşünüyorum. Bu arada, bu konudan kimseye söz etmedim. Cindy Teyzem bunun özel bir araştırma olduğunu söyledi ve bunu kimseyle paylaşmaya niyetli olmadığımı bilmeni isterim.”

Ann bir yudum daha gazoz içti. Elinde teneke kutuyla daha genç görünüyordu. Gençti. Sanırım. Kyle’dan ve Yael’dan bile daha yaşlıydı ama büyük bir farkı yoktu. Belki yirmi altı yaşlarındaydı.

Hafifçe öksürdü ama bir şey söylemedi. Yalvarmak üzereydim.

“En azından babamla yaptığı projeden ne elde etmeyi umduğunu söyleyebilir misin? En çok ilgilendiğim bu.”

Ayağa kalktı ve düşünceli şekilde gözlerini akvaryuma dikerek o yöne geri yürüdü. Bana bir saat gibi gelen bir dakikanın sonunda konuştu.

“Annenle ben ilk olarak İsviçre’de yapılan bir çalışmayla uzun zamandır ilgileniyorduk. En faydalı çalışmalardan biri olmasa da feromonlar ve eş seçimi konusunu gündeme getiriyordu.”

“En basit sözcüklerle,” diye devam etti. Ses tonundan, entelektüel seviyeyi lise diplomalı birine göre düzenlediği anlaşıyordu. “Yirmi yıl önce, İsviçreli bir bilim insanı heteroseksüel bir kadın denek grubuna, erkekler tarafından giyilmiş tişörtler vermiş. Her kadından, erkekleri görmeden kirli tişörtleri koklaması ve kendisine göre en iyi kokanı belirlemesi istenmiş. Neredeyse tüm durumlarda kadınlar kendi bağışıklık sistemlerini tamamlayan erkeklerin giydikleri tişörtleri seçmişler ya da daha kesin olarak söylemek gerekirse; kendi bağışıklık sistemlerinin tam karşıtı olanları seçmişler. Kadınlar sanki bu erkekleri tanımadan ve görmeden en sağlıklı bebeği doğuracakları adayı seçmeye programlanmışlar. Kendi zıttı genetik özellikler taşıyan eşi istemişler. En azından çalışma bu sonuca varmış.

Her neyse, annen bunu yaparken benden başka çalışmalara dayanarak kuram oluşturmamı istemişti. Fikirlerden fikirler üretmek... Bir şey okuyorduk ve sonra bununla yapılacaklar konusunda beyin fırtınası yapmamızı söylüyordu. Sonra da bir deney yapıyorduk.

Bununla ilgilenmesi beni şoke etmişti; hatta okuduğumda işe yaramaz bulup çalışmayı bir yana bırakmıştım. Koku eş seçerken kullandığımız birçok soytürel özellikten sadece biriydi ve tişörtlerin nasıl koktuğu kimin umurundaydı? Üstelik çalışmanın kayda değer ve sorgulanabilir kısıtlamaları vardı. Eşcinsel denekler ya da doğum kont-

rol hâpı kullanan kadınlar için sonuçlar yetersizdi. Hem günümüzde çoğu kadın bu hapları kullanıyordu. Ama annen fikrimden hoşlandı ve böylece projeyi başlattık.”

“Tam olarak fikir neydi?”

Ann yalnız olduğumuzdan emin olmak ister gibi etrafına bakındı. Gidip kapıya kapattı ve kapana kısılmış gibi hissetmeme neden oldu.

“Annene, ‘eşimizin ya da sevgilimizin feromonlarını tamamlayan feromonları çıkarabilirsek nasıl olur?’ dedim,” diye fısıldayarak devam etti. “Feromonlarımızı doğru özellikleri gösterecek şekilde yönlendirebilirsek, belki çiftler arasında kaybolmuş çekimin ömrünü uzatabilirdik.”

Dikkatle düşündüm. Parlak bir fikre benziyordu. “Çiftler için Viagra gibi.”

“Hayır, Viagra cinsel dürtüyü artırır. Bu ise iki kişi arasındaki çekimi artırır. Daha da iyi.”

“Bunun anneni çok heyecanlandırıldığını sana söylemeliyim,” diye devam etti Ann. “Hemen işe girişti. Az çok başarılı bazı ön testleri kayıt dışı izlemiştik. Çılgın bir teoriydi ama annen çılgınlığı seviyordu.”

Annemin “çılgın” olarak adlandırıldığını asla duymamıştım. Azimli dendiğini duymuştum. Hırslı, çözüm odaklı... İşini programlama ve evi düzenleme şeklinden dolayı babam ona obsesif kompulsif derdi. Dolaptaki her bardağın arasında tam bir santimetre mesafe bulunmalıydı.

Annem bir bilim insanıydı ama kayıt dışı bir şeyler yapacak ya da tuhaf çalışmalara odaklanacak türden biri değildi. Ama anlaşılan yanılmıştım.

“Yani,” dedim, Ann’in açıklamasına anlam vermeye çalışarak. “Siz ikiniz, sevgililer birbirlerini daha çekici

bulsunlar diye, insanların kendi kokularını değiştirebilmelerini mi sağlamak istediniz?"

"Aslında tam olarak öyle değil. Feromonlar kokuyla aynı şey değil. Onlar vücut sıvıları kanalıyla salgılanan, kokulu seks hormonları," dedi Ann. "Seni aptal," cümleinin söylenmeyen bitişi gibiydi. Derin bir nefes aldım ve kendimi onunla karşılaştırınca aptal olduğumu düşün-düm. Okuduğum lisenin matematik ve fen dalında dahi çocuğuydum. Konuyla bağlantılı tüm ileri seviye belirle-me sınavlarını başarıyla geğmiştim ama Ann ile konuş-mak, MİT'ye başladığımda dâhiler okyanusunda minicik zeki bir balık olacağımı hatırlatmıştı.

Anlamama yardımcı olacak sözcükleri seçerken Ann derin ve sıkıntılı bir nefes aldı. "Bu deneydeki belirli amaç ilişkileri kurtarmaktı," dedi sandalyesine yasla-narak. "Azalmış çekimi canlandırmak için feromonların kendini gösterme şeklini değiştirmek istedi. İnsanlar doğru nedenlerle âşık olurlar ama sonra, aradan yıllar geğince, fiziksel çekim azaldığından âşık ölür. Çiftler sıkılmaya başlar. Başkalarına âşık olurlar. Bir tür evlilik desteği geliştirebileceğimizi düşündük. İkinci bir arzu ivmesiyle, orta yaş boşanmalarının çoğuna engel olunabileceğine inanıyordu. Bu çalışma için ilaç kullanımıyla ilgili uygulamalar bulunduğunu düşünüyordu."

"İlaç kullanımıyla ilgili mi?"

"Evet, doğru. Az önce Viagra'dan, libidoya yardımcı olan bir haptan söz ettin. Peki, çiftler arasındaki fiziksel kimyayı artıran bir reçete neden olmasın?"

Annemin bu çalışmayı neden yapmak istediğini değerlendirmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. Defterdeki

çizelgelere bakarak annemin bu gizli araştırmayı kendisi ve babam üzerinde yürüttüğü anlaşılıyordu. Buna pek anlam veremiyordum çünkü annemle babam annem ölene kadar birbirlerine çok düşkündüler. Aralarında bir soğukluk yoktu. Birbirlerine her zaman çılgınca âşıktılar. Bu onların özelliği idi.

Büyük aşklarını ve onları tanımlayan, aralarında her an bulunan çekimi dinleyerek büyümüştüm.

Ama şimdi evlilikleri hakkında benim bilmediğim bazı şeyleri Ann'in bildiğinden kuşku duymaya başlamıştım. Çalışmaya bir şey ilham vermiş olmalıydı, yoksa babamın üstünde deneme yapmazdı.

"Bu projeyi Doktor Clark'tan gizli mi tuttunuz?"

Bu daha güvenli bir soruydu. Annemle babamın mükemmel ilişki öyküsünü bozacak herhangi bir şey duymaya hazır olduğumdan emin değildim.

"Elbette," dedi Ann. "Aslında yalan söylemek zorunda değildik. Annen çalışırken laboratuvar bütçesinden sorumluydu. Doktor Clark emekliye ayrılmayı ve laboratuvarı annene devretmeyi düşünüyordu. Şu an çalışıyor olmasının tek nedeni belirgin bir halefinin olmaması."

"Maya," dedi Ann eğilerek. Sesi yumuşak, bir an için neredeyse anaçtı. "Tam olarak bilmek istediğin nedir? Annene teşhis konduktan sonra bu deneyleri durdurduk. Ve sonra vasiyetinde kesin olarak tüm araştırmasını sana bıraktığı belirlenince, bu çalışmayı bırakma düşüncesiyle barıştım. Bana bırakmamı söyleme şeklinin bu olduğunu düşündüm. Aksi takdirde araştırmayı bana bırakırdı."

Araştırmayı vermeyerek Ann'i kendi çalışmasından

nasıl dışladığımızı düşününce midemde bir yumru hissettim.

“Sanırım ne olduğunu ve işe yarayıp yaramadığını öğrenmek istedim,” dedim.

Ann’in yüzünü geniş bir gülümseme kapladı. Beni şaşırtan güzel, beyaz dişleri vardı. Dişlerini, sürekli somurtan suratında asla tam olarak görmemiş olmalıydım.

“İşe yaradığına inanıyorduk. Yapılması gereken başka testler de vardı ama evet, işe yaradığına inanıyorum. Kesinlikle sonuçları gördük.”

“Babamla sorunu var mıydı?” diye sordum birdenbire.

Ne yanıt vereceğini düşünen Ann tedirgin görünüyordu.

Elimi olumsuz anlamda salladım. “Unut gitsin, bilmek istemiyorum.”

Bir süre birbirimize baktık. Gitmemi beklediğini fark ettim. Çalışma masasında duran bilgisayara göz attı. Yapacak işi olduğunu belirtmek için pek gizli bir ipucu sayılmazdı.

Kaybedecek bir şeyim yoktu; oturduğum yerde doğruldum ve annemin iş arkadaşlarıyla konuşurken takındığı, klinik ve profesyonel tavrı kullanarak konuştum.

“Projeye devam etmek istiyorum,” dedim.

Sesim çok alçak ve biraz tuhaftı. Kulağa pek olgun gelmiyordu.

Gazozundan son yudumu alıp tenekeyi geri dönüşüm kutusuna atan Ann’in yüzünde hiçbir ifade yoktu. O anda geri dönüşüm kutusunun aynı marka boş teneke kutularla dolu olduğunu fark ettim. Göz teması kurmak için öne eğildi ve hiçbir şey söylemediği halde azarlanmış hissettim.

“Bu araştırmayı bana bıraktı,” dedim, odadan çıkma-

mı istemesine bir dakika kaldığını fark ederek. “Çalışmasını görmemi istedi ve *senin* el yazını göreceğimi biliyordu. Bunu yapmasının bir nedeni olduğunu düşünmüyor musun? İşine devam etmemizi istediğini düşünmüyor musun? Hatta belki de birlikte devam etmemizi?”

Çıkarıcılık yapıyordum. Annemin ne istediğini kim bilebilirdi? Yine de en iyi kozum buydu.

“Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun Maya? Annen hayatta olsa, senin bu tür bir araştırmayı yürütmene izin verir miydi?”

Ann geri yaslandı ve kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu.

“Evet, düşünüyorum,” diye karşılık verdim.

Yarı gerçektir ama inanarak söyledim. Annem benim tutkulu bir araştırmacı olmamı isterdi, bu kadarını biliyordum.

“Araç gereç ve malzeme gerekir. Annen varken bu kolaydı. Ama şimdi... Artık laboratuvar da bile değilim. Sadece yazıyorum ve ancak bunu yapıyorum. Doktor Clark laboratuvar da vakit geçirdiğimi görürse ne yaptığımı bilmek ister.”

“Seni göremez. Ofis saatleri dışında buluşuruz. Kimse bilmez.”

Yalvarmaya başladım. “Kimseye söylemem... Ne Doktor Clark’a ne de babama. Bu araştırmayla ilgili bir şey yapmam gerektiğini hissediyorum. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bundan eminim.”

Başımı yukarı kaldırmaya cesaret ettim ve Ann’in ağlamaya başladığını görünce şoke oldum. Yael ve Kyle buna asla inanmazlardı.

“Onu çok özlüyorum, biliyor musun?”

Ann çalışma masasının çekmecesini açtı ve bir mendil çekip çıkardı. Burnunu öyle yüksek sesle sildi ki içimden gülmek geldi ama hareket etmekten korkuyordum. “Annem babam benim için bunu istemediler. Onlar annemle babam, elbette onları seviyorum ama ne yaptığımı, neden bir aile kurmaya odaklanmadığımı asla anlamadılar. Sanki kazandığım her ödül, aldığım her diploma kafalarını biraz daha karıştırdı. Annenle çalışma şansını yakaladığımda annem bana, “Belki iyi biriyle tanışırsın,” demişti. Tek düşüncesi evlenmemdi. Sanki kız kardeşim için işler iyi gitmişti. İki çocukla, eski eşinden destek almadan yaşıyordu.

Annenle çalışırken bana ilham veren tek şey araştırma değildi, annenin çalışma şekliydi. İşini yaşıyordu. Benim olmak istediğim kişiydi. Ve asla seçim yapmak zorunda kalmamıştı. Ailesi vardı, laboratuvarı vardı ve çaba göstermeden gerçekleşmiş gibi görünüyordu.”

Ann yeniden burnunu sildi ve annem için böyle güçlü duygular beslemesinden duyduğum rahatlıkla ben de ağlamaya başladım. Cenazede Ann’in hiç konuşmaması, yabancı gibi davranması ve yüzünde sıkıldığını belirten bir ifade olması çok garip gelmişti.

Annemin öldüğünü bildirmek için babamla evine uğradığımızda o kadar ifadesizdi ki ilişkilerini gözümüzde büyütüğümüzü düşünmüştük. O zaman çok öfkelenmişim çünkü annemin Ann’i ne kadar çok düşündüğünü biliyordum. Onun için hep endişelenir, daha çok arkadaş edinmesini isterdi. Annem öldüğünde belki de Ann’in şok geçirdiğini şimdi anlayabiliyordum. Sanırım hepimiz şok geçirmiştik.

Uzun zamandır kaybolmuş bir aşk mektubuna bakar gibi deftere baktı.

“Neden ödünc almıyorsun?” dedim. “Şöyle bir göz gezdir, belki onunla ne yapabileceğimizi, deneye nasıl devam edebileceğimizi düşünürsün.”

Defteri kucağına aldı ve ellerini kapağın üzerinde gezdirdi. Ansızın, burada bulunarak bile onunla annemin arasına girmiş olduğumu hissettim.

Ayağa kalktım, hasretle merakın galip gelmesini ve Ann’in evet demesini umarak kapıya yürüdüm. Kapıdan çıkmadan önce geriye dönüp ona baktım. “Annemle birlikte bunu yapmış olmanız harika. Bunu sana getireceğimi bildiği için bana bıraktığına gerçekten inanıyorum. Birlikte çalıştığımızı bilse ne diyeceğini hayal edebiliyor musun?”

“Okula başlamak üzeresin Maya,” dedi Ann, başparmağı Harry Styles’ın yüzüne dokunarak. “On yedi yaşındasın, öyle değil mi?”

“On sekiz,” Birkaç aylık bir yalan söylüyordum. “Henüz hazirandayız. Nasılsa her gün kampüsteyim ve üç ay okulum yok. Annemin bıraktığı yerden devam ederiz ve kimseye söylemeyiz. Bir kişiye bile!”

Kendi kurtuluşuymuş gibi defteri sıkıca tutuyordu. Bunun iyiye işaret olduğuna inanmak istiyordum.

“Maya, senin bundan beklentin nedir? Babandan ya da Doktor Clark’tan gizli tutarak bu deneye neden devam etmek istediğini anlamıyorum. Tam olarak ne istiyorsun?”

“Annemin kaderini tamamlamak istiyorum,” dedim, yalan söyleyerek ve bir yetişkin gibi konuşarak.

İlk günümde, elimde kapağı açık bir soda şişesiyle la-

boratuvara girdiğimde yaptığı gibi kötü bir bakış attı. Kocaman bir hayır! Laboratuvara içecek getirilemezdi.

Dudağımı ısırđım ve hızla azıcık dürüst davranmaya karar verdim. Kaybedecek bir şeyim yoktu.

“Ayrıca erkek arkadaşım benden ayrıldı ve onu geri kazanmak istiyorum. Deneyi onunla yapmak istiyorum.”

Sözcükler ağızımdan hızla çıkıvermişti. Yüksek sesle söyleyene dek kulağı ne kadar çocuksu geldiğini fark etmemiştim. İçgüdüm Bina 68b’den utanç içinde kaçmaktı ama yalnızca yere baktım ve beni kovmasını bekledim.

“Ben de araştırmaya nasıl devam etmeyi planladığını merak ediyordum. Ama anlaşılan aklında bir denek varmış.”

Başımı kaldırıncı gülümsediğini gördüm ama bunun kötüye işaret olup olmadığından emin değildim.

Masasının bir başka çekmecesini açtı ve defteri içine yerleştirdi. Yüzündeki gülümseme kaybolmuş, ifadesiz hali geri gelmişti. “Eve git Maya. Haftaya yine konuşuruz.”

“Bu konuda düşünecek misin?”

“Düşüneceğim,” dedi, kendi sözcüklerine şaşırmış bir ifadeyle.

“O defter,” dedim, ortadan yok oluşunu izlerken. “O annemin hayatının öyküsü.”

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Bir One Direction şakasıydı. The Story Of My Life* annemin sevdiği bir One Direction şarkısıydı. Hayatının son senelerinin birinde, neredeyse on beş dakikada bir radyoda çalışıyordu ve arabada olduğumuz zaman rastladığımızda, şarkıyı birlikte, uyum içinde söylüyorduk.

* Hayatımın Öyküsü (e.n.)

Ama elbette Ann Markley anlamayacaktı. Belki de müzik bile dinlemiyordu. “Unut gitsin. Sadece bu konuyu düşün,” diye mırıldandığımda, şaşkınlıkla bakakaldı. Binadan dışarı çıktığımda kendimi girdiğim zamankinden yüzde iki daha canlı hissediyordum.

Altıncı Bölüm

Beacon Hill'in en zengin caddelerinden birinde, kumtaşından yapılmış tarihi bir binada, Bryan'ın ardından merdivenleri çıkıyordum. Binanın önünde balonlar vardı ve el yapımı, parlak bir bez afişte, "Merhaba Genç Tiyatrocular!" yazıyordu.

"Bu ismi değiştirmeleri gerek," dedi Bryan. "Biraz yaşlanıp ünlü olduğumda ve onlara para verdiğimde, 'Genç' sözcüğünden vazgeçmelerini isteyeceğim. Çok kibirli bir ifade."

Bryan lisenin ilk yılından beri, prestijli "Genç Tiyatrocular" topluluğunun bir üyesiydi. Bryan'ın İzci Kızlar'a benzer bulduğu ismine rağmen, her yaz Boston Common Parkı'nda profesyonel Shakespeare oyunları sergileyen bir grup tarafından genç aktörler için düzenlenmiş özel bir programdı. Her ilkbaharda, topluluk ana oyun için oyuncularını belirledikten sonra, yönetmen paralel rolleri gençlere de verirdi. Genç oyuncular yetişkin meslektaşla-

rının yanında eğitim görür ve provaları izlerdi. Sonrasında genç oyuncular, profesyonel nitelik ve detylara sahip büyük sahnede, kendi başlarına üç gösteri gerçekleştirdi.

Program çok rekabetçiydi ve ulusal bir üne sahipti. Seçmeler için gençler New England'ın her yanından gelirlerdi.

Bryan ilk yılından başlayarak tüm okul yapımlarında başrollerde oynamıştı ama *Tiyatrocularla* ilk yılında konuşması olan bir rol bile kapamamış, *Romeo ve Juliet*'te Tybalt'ın bir arkadaşı olarak öylece durmaktan hoşnut kalmıştı.

Bu yazın yapımı *Yeter ki Sonu İyi Bitsin** Syracuse Üniversitesine başlamasına birkaç ay kalan ve Genç Tiyatrocularla sona yaklaşan Bryan için uygun bir başlıktı.

Henüz sadece birkaç prova yapılmıştı ama Bryan yapımı beğenmemişti. Mezuniyetine az kalmış bir son sınıf öğrencisi olduğundan, dilediği rolü seçebileceğini düşünmüştü ama Kont Bertram rolü için tercih edilmemiş ve konuşan bir karakter olsa da başrol olmayan Parolles rolüne uygun görülmüştü.

Teselli olabilecek tek şey, Bertram rolünün zaten belirli bir üne sahip, Boston doğumlu Asher Forman tarafından oynanacak olmasıydı. Yetişkinlerin çoğu onun adını duymamış olabilirdi ama Asher'ın hazırladığı, milyonlarca kez izlenen *Youtube* videoları onu okulda bir fenomen haline getirmişti.

Bana on altı yaşında gibi gözükse de yirmi yaşında olduğu anlaşılan Asher, Bertram rolünü oynamak üzere

* Bir Shakespeare eseri. (e.n.)

hem yetişkin hem genç kadroya alınmıştı. Shakespeare yapımcıları, onun, genelde büyükanne ve büyükbabalara ilginç gelen gösterilere daha genç bir kitleyi çekebileceğini düşünmüşlerdi. Üstelik gençler onunla çalışmaya can atacaklardı.

Çoğu can atacaktı ama Bryan onlardan biri değildi.

“Sanki bir uzmanmış gibi *ondan* bir şeyler öğrenmemizi istiyorlar,” diye fısıldadı Bryan içeri girerken. “Bu arada benim sahne deneyiminin onunkinden daha fazla olduğundan hiç kuşku yok. Chicago’da bir oyunda oynadı ve internette abuk subuk şarkılar söylüyor. Ben ondan daha iyiyim. Bu çok saçma.”

Genç Tiyatrocular etkinliğinde Asher Forman’ı tanıyacağımı sanmıyordum çünkü *Youtube* yıldızlarına ve *Tumblr* erkeklerine âşık olanlardan değildim. Benim için hepsi internetteki sıradan çehrelerden başka şeyler değildi ama Asher’ı saniyeler içinde fark ettim. Salonun karşı tarafında durmuş, mahalleye uygun kolonyal tarzdaki mor ve yeşil desenli kâğıt kaplı duvara boş boş bakıyordu. Yüzüne göre biraz fazla büyük gözleri ve ergenlik dönemi ni yaşamadan atlamış gibi gözükten pürüzsüz cildiyle bir Pixar karakterini andırıyordu.

“Şuradaki kendini beğenmiş bak,” diye mırıldandı Bryan.

Uzun boylu ve videolarında olduğundan daha olgun görünen Asher yakındaki kitaplığa yaklaştı ve raftan bir kitap çekti. Başlığı seçemiyordum. Birkaç sayfaya göz gezdirdi ve sonra arka kapağı okudu.

“O en kötüsü,” diye fısıldadı Bryan. Gözlerini Bertram rolünü çalan genç adamdan ayırmıyordu.

“Delisin,” diye karşılık verdim. “Ve kıskanç. İyi davranmalısın. Senin için iyi bir bağlantı olabilir. Birlikte videolar hazırlayabilirsiniz. Belki bir sonraki *Youtube* yıldızı sen olursun.”

Bryan gözlerini devirdi.

Geceyi evde kalıp kendime acıyarak geçirmeyi planlamıştım ama Bryan dışarı çıkıp insanlarla birlikte olmam gerektiğini söylemişti. Tüm geceyi Andrea Berger’in sosyal medya sayfalarında Whit’le neler yaptığının ipuçlarını araştırarak geçireceğimden endişe duyduğunu biliyordum. Ben de aynı konuda kaygılıydım ve bu yüzden Bryan’ın peşine takıldım.

Tuhaf hissediyordum çünkü tüm bu olanlardan önce kendimi erkek arkadaş düşkünü olarak asla tanımlamazdım. Whit’ten önce, tek başıma mutluydum ve yapacak bir sürü iş bulurdum. Ama aileden biri gibi olan Bryan dışında, Whit en iyi arkadaşım olmuştu. Onu yalnızca on beş aydır tanıyordum ama hayatımın bir parçasıydı. Ellerim ona mesaj atmak için kaşınıyordu. Evde tek başına kalmak beni öyle korkutmuştu ki şimdi bir tiyatro partisindeydim ve sülük gibi Bryan’a yapışmıştım.

Geçen hafta koku yürüyüşleri ve uyku dışındaki çalışmadığım saatleri ya Kyle ile bilgisayarda satranç oynayarak ya da annemle Ann’e araştırmaları için ilham veren, ilk tişört çalışmasını yapan İsviçreli bilim insanı Claus Wedekind hakkında bilgi toplayarak geçirmiştim. Buluşmamızdan bu yana Ann’den haber almamıştım ama hazır olmak istiyordum.

Partiden bir önceki gece Claus Wedekind’in bildirilerinden biri hakkında bir makale okumak için saat üçe

kadar uyanık kalmıştım. Sonra kendimi benzer bir araştırmamanın bağlantısında buldum. Çalışma, farelerin idrarı içinde bulunan bir proteinin, birbirlerinden hoşlanmalarının nedeni olduğundan söz ediyordu. Araştırmayı yapan bilim insanı Jane Hurst, fare proteinine *Aşk ve Gurur*'daki Darcy'den esinlenerek Darcin adını vermişti. Büyük olasılıkla annem bunu biliyordu ve sevmiştir.

Bryan arayıp gecemi nasıl geçirdiğimi sorduğunda fazla dürüstçe yanıtladım.

"Farelerin çişinde birbirleriyle seks yapma arzusu yaratan bir şey bulunduğunu biliyor musun?" dedim Bryan'a. Hattın diğer ucunda iç çektiğini duydum. Annemin araştırması hakkında ona hiçbir şey anlatmamıştım.

"Bak, dinle," diye devam ettim, durumu bilmediğinden kafasının karıştığını unutarak. "Bir protein var. Ve bu, sadece farelerin seks yapmayı istemelerini sağlayan şey değil. İdrarın kokusu bir çekim anısını harekete geçiriyor. Fareler anıdan dolayı uyarılıyorlar."

"Anlaşıldı idrar uzmanı hanım, bu akşam benimle dışarı çıkıyorsun," diye yanıtladı Bryan. "Seni bir partiye götürüyorum. Yoksa aklını kaçıracaksın."

Yıllar içinde birçok Genç Tiyatrocular etkinliğine gitmiş olsam da, ilk kez bir proje başlangıcı partisine gidiyordum. Bu partide genç oyucular yetişkin meslektaşlarıyla tanışıp kaynaşıyorlardı ve herkese senaryonun metni ve prova çizelgesi veriliyordu. Bryan bazı kişilerin arkadaş ya da aile üyelerinden birini getireceklerine beni inandırmıştı ama organizasyonun çok zengin sponsorlarından biri tarafından desteklenen parti için içeri girdiğimizde, kalabalık içinde oyuncu olmayan tek kişinin ben olduğum-

mu anladım. Arkadaş, kız arkadaş, erkek arkadaş ya da anne, baba değil, sadece çerezlerin konduğu masalar arasında gezinerek ortak rolleri hakkında konuşan genç ve yetişkin oyuncu kadroları vardı.

“Burada bulunan herkes oyuncu,” dedim, içecek masasından karton bir bardağa limonata dolduran Bryan’ın arkasına gizlenerek. “Eve dönmeliyim.”

“Sorun yok,” diye karşılık verdi Bryan. “Sadece rahatla ve çerezlerden atıştır.”

“Bryan Rooney.”

İkimiz de tanıdık sese doğru birdenbire döndük. Bryan’ın katıldığı diğer bazı yapımlardan tanıdığım güzel, sarışın bir kızdı. *Bir Yaz Gecesi Rüyası*’nda Tatiana’yı ve geçen sene sahneye konan *Coriolanus* hezimetinde kraliyet karakterlerinden birini oynamıştı. *Coriolanus* oyunu gençler tarafından oynanmamalıydı.

“Selam, bebek,” dedi, kızı yanağından öperek.

“Sean Wright’ın burada olduğuna inanamıyorum,” dedi, dedikodu yapmak için Bryan’ın kulağına eğilerek. “Belli ki seçmelerde başarısız oldu ama sahne arkasında yardım ediyor.”

Bana şöyle bir göz attı.

“Sen Maya’sın, öyle değil mi?”

“Evet. Sen Tatiana’sın, öyle değil mi?”

Yüzü parıldadı. “Evet, teşekkür ederim,” dedi, iltifat etmişim gibi tepki göstererek.

“Ben Kimberly Katz.” Ayrı bir heceymiş gibi “Z” sesini vurguladı. “Whit Akin’le çıkıyordun, öyle değil mi? Ayrıldığınızı duyduğuma üzüldüm.”

İrkildim ve düşmemek için elimi duvara yasladım.

“Ayrıldığımızı nereden biliyorsun? Whit’i nereden tanıyorsun?” Sözcükler ağzımdan güçlkle çıktı.

Bryan düşebileceğimi fark etmiş gibi kolunu omzuma attı. “Tiyatro çevresinde hepimiz birlikteydik,” dedi. “Ne de olsa dünya küçük.”

“Ayrıca babası babamla tenis oynuyor,” diye ekledi Kimberly Katz. “Geçen hafta sonu anne babasıyla birlikte bize geldi. Ne de olsa yazın herkes evde. Neyse, bana Whit söyledi.”

Başımınla onayladım ve Bryan beni daha sıkıca tuttu.

“Özür dilerim, bir şey söylememeliydim,” dedi Kimberly Katz, ellerini yanaklarının üstüne koyarak. “Düşünmeden konuştum. Ne duyarsızlık.”

“Hayır, sorun değil,” dedim, omuz silkererek. “Hiç kafaya takmıyorum. Yani, sana ne söylediğini bilmiyorum ama... Sanırım bu dönemde ikimiz de kendi işlerimizle uğraşıyoruz, tuhaf yerlerdeyiz ve okul başlar başlamaz...”

Bryan susmam için tırnağını omzuma batırdı.

“Her şey yolunda,” dedi Bryan. “Maya, biz Kimberly ile ‘Yetişkin Tiyatrocularımızı’ bulmaya çalışırken sen de kendine atıştırarak bir şeyler alsana. Onlarla ne kadar erken sohbet etmeyi başarırırsak buradan o kadar erken ayrılabiliriz.” Rahatlatmak için kolumu sıktı.

“Elbette,” dedim, Whit’in hayatta ve iyi olduğu, Kimberly’nin evinde yemek yediği haberiyle soluğum kesilmiş şekilde.

“Özür dilerim,” diye geveledi Bryan, Kimberly Katz’la gözden kaybolmadan önce.

Her iki kadrodan aynı rolleri oynayanlar ikişerli gruplar kurmaya başlarken nerede duracağımı düşünüp bir an

olduğum yerde donakaldım. Yiyecek masasına yaklaşıp ince doğranmış havuç ve kabak tepsisinin önünden geçtim ve minik bir peynirli pasta aldım. Burası benim için doğru yerdi. Atıştırma hıkları yanında gizlenebilirdim.

“Sana imreniyorum,” dedi arkamdan bir ses.

Başımı çevirince büyük mavi gözler ve sarı saçlarla karşılaştım. Whit’inki kadar ender rastlananlardan olmasa da dikkat çekici bir genetik karışımıydı.

“Laktoz toleransım düşük ve çölyak hastalığım var. Son kez ne zaman cheesecake yediğimi anımsamıyorum.”

Derin bir nefes aldım ve istemeden onun kokusunu içime çektim. Artık kokular ilgimi çekiyordu çünkü Ann kabul ederse yakında başlayacağını umduğum projeyi bekliyordum.

Önümde duran erkeğin kokusunun Whit’in kokusuyla ilgisi yoktu. Kokusu farklı bir tür ter, nane ve tütün karışımıydı.

“Genç Tiyatrocülardan mısın?” diye sordum, kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranarak. Bryan benim yerimde olmak isterdi.

“Sayılabilir,” dedi, ağzına küçük bir havuç parçası atarak. “Her iki kadroda oynuyorum. Asher Forman.” Uzatmış eli sıktım.

“Ah, tamam. Bertram.”

“Doğru,” dedi, yanımdan kolunu kereviz sapı almak için uzatarak.

Asher gündelik bir kıyafet giymişti. Bryan ve diğer erkeklerin çoğu gibi üzerinde tişört ve kot pantolon vardı. Ama üzerinde durma şekliyle ilgili bir farklılık, giysisinin pahalı olduğunu gösteriyordu. Ünlü biri gibi görünüyordu... Partide

bulunan diğer herkesten daha farklı bir parıltısı vardı. Yüzü bir lego adam şeklindeydi, çenesi sert ve köşeliydi.

Benden biraz daha uzun boyluydu. Asher Forman bir yetmiş beşten uzun olamamıştı. Ama mükemmel bir duruşu ve köşeli omuzları vardı. Tişörtün üst kısmı, göze çarpan kemikli yapısının üstünde gergin duruyordu.

“Sen de ekipte misin?” diye sordu, tepside aldığı somon topunu ağzına atmadan önce.

“Hayır. Ben Maya Leschinsky. En iyi arkadaşım kadroda. Parolles rolünde.”

“Aferin ona,” dedi Asher, o mükemmel çenesini kaşıyarak. İçimden gülmek geldi.

“Senin rolünü istiyordu,” dedim, nedenini bilmeden. Ağzımdan öylesine çıkıverdi. “Bu onun üniversiteye başlamadan önceki son yazıydı ve başrolü alacağını düşünmüştü.”

“Ama o da iyi bir rol kapmış. Yani olabileceği kadar iyi.” Asher’ın sesi boğuk ve ifadesizdi. “Bunun en sevdiğim Shakespeare oyunu olduğunu söylemem yetersiz bir ifade sayılabilir.”

Dürüst olmak gerekirse birden fazla Shakespeare oyunu okumuş olması beni şaşırtmıştı. Yer aldığı tek oyunu okumaya zaman ayırmış olması beni neredeyse şoke etmişti. Bryan’ın bana gösterdiklerine bakılırsa, Asher’ın *Youtube* videolarının çoğu onu loş bir odada, elinde gitarıyla pop şarkıları söylerken gösteriyordu. Marifeti yalnızca kadınların şarkılarını söylemekti ve bunun derinlik olduğunu düşünüyor gibiydi. Bana oturup da *Kral Lear*’i ya da ona benzer bir oyunu izleyecek biri gibi gelmemişti.

“Bu oyun hakkında pek bilgim yok,” dedim, itirafta bulunarak. “Komedi mi, trajedi mi?”

“Bunu bile anlamadım. Bu oyunun sorunu da bu. Hüzünlü değil ve kesinlikle eğlenceli değil,” dedi Asher. “Sigara içiyor musun?”

“Sigara mı? Hayır.” Sanki başka bir şey içiyordum.

“Ben sigara içerken benimle dışarı gelir misin?”

Arkadaşlığımı istemesi ve sigara kullanması konusunda açık davranması beni şaşırtmıştı. Bu günlerde kimse pek sigara içmiyordu ve Bryan ciddi oyuncuların ses telleri konusunda dikkatli davranmaları gerektiğini söylemişti.

Asher’in omzunun üstünden baktım ve Bryan ile Kimberly Katz’ın salonun diğer ucunda yetişkin kadroda aynı rolü oynayan meslektaşlarıyla durduklarını fark ettim. Dördü de el kol hareketi yaparak, neredeyse ellerini sertçe birbirlerine savurarak konuşuyorlardı.

“Peki,” dedim ve ön kapıdan caddeye çıkan Asher Forman’ı izledim. Boş caddeden karşıya geçti ve birkaç ağacın yanından geçerek küçük bir parka girdi.

Boston’da, özellikle de kaldırım taşlarıyla kaplı ara sokakları ve kumtaşından yapılmış güzel binalarıyla bu tür bir mahallede bulunduğumda, kendimi hep bir turist gibi hissediyordum. Tüm hayatım, Cambridge’te nehrin yakınında, cam kaplı ofis alanlarında çalışan MIT çevresindeki teknoloji şirketleriyle iç içe geçmişti. Orası gelecekte yer alan bir şehir gibi görünüyordu. Bu arada benim mahallem ağaçları, sarmaşıkları, çimenlikleri ve yıllar içinde dairelere ayrılmış ya da yenilenmiş büyük evleriyle, modern bir New England banliyösü gibiydi.

Ama Charles Nehri'nin diğer tarafına geçtiğimde Boston'un neleriyle tanındığını anımsıyordum. Eski kiliseler ve zamanda donup kalmış gibi gözüken tarihi mezarlıklar. O yerleri, sanki çok uzaklarmış gibi okul gezilerinde ziyaret ederdik.

Özellikle bu cadde, birkaç yüz yıl önceden gelen bir kahramanın ansızın yürüyerek geçeceğini düşündürecek kadar iyi korunmuş kumtaşından binalarıyla, okul gezilerinde ziyaret edilmeye kesinlikle layıktı. Tek tarih hatası yakındaki sokak lambası ve telefonuna bakan, sonra da cebinden bir paket American Spirits sigarası çıkaran Asher'dı.

O, minik çakmağıyla sigarasını yakarken, üşümek için kollarımı göğsüme kavuşturdum. Artık gündüzler genellikle yaz gibiydi ama geceler hâlâ katlı giyinmeyi gerektiriyordu. Evden erken çıktığımız için kazağımı almayı düşünmemiştim. Vücut ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçirdim. Hava içerde olmayı dileyeceğim kadar soğuktu ve Asher Forman'la yalnız kaldığım için belki biraz gergindim.

Eşlik etmemi istemişti ama şimdi sessizdi ve ben orada yokmuşum gibi sigarasını içiyordu.

"Peki, nasıl oldu da Boston Shakespeare Project'e dahil oldun?" diye sordum, yalnızca sessizliği bozmaya çalışarak.

Ağızından bulut gibi bir duman çıkardı. Serbest eli kot pantolonunun cebindeydi.

"Sanırım acentemi aradılar. Epey geniş bir *Youtube* takipçim var. Ve Bostonluyum. Rolü kabul etmemi istediler ve çok genç olduğum için çocukların ekibinde de oynamam hoş olacağını düşündüler."

"Eminim Genç Tiyatrocular mutlu olmuşlardır. Bir in-

ternet şöhretiyle birlikte oynayabilecekler.”

Asher yeniden tütünü içine çekti ve beni duymamış gibi sessiz kaldı.

“Demek lisedesin?” dedi sonunda.

“Sonbaharda MİT’ye başlıyorum.”

Beni yeni fark etmiş gibi başını kaldırıp baktı. “Etkileyici. Çok zeki olmalısın.”

“Bilim insanlarıyla dolu bir aileden geliyorum. Annem de MİT’ye gitmiş.”

“Videolarımı gördün mü?” diye devam etti, konuyu değiştirmemiş gibi davranarak. “Bu yüzden mi buradasın?”

Bryan’ın bunu duymasını isterdim. Haklıydı; Asher Forman en kötüsüydü.

Nasıl yanıtlayacağımı bilemediğimden duraksadım. Bryan’ın hatırı için kibar davranmalıyım. Ayrıca Asher’in *Youtube* videolarını *görmüştüm*. Onlardan kaçınmak olanaksızdı ve evet, meraklı olan küçük bir yanımla onunla tanışmak istemişti. İçeri girip tek başıma durmamak için konuşmaya devam etmek istediğimden dürüst olmaya karar verdim.

“Videolarını gördüm ama burada olmamın nedeni bu değil. Erkek arkadaşım birkaç hafta önce benden ayrıldı ve dağılmış durumdayım. Bu yüzden Bryan insanlarla bir arada olmamı istedi.

“Peki, oyalanıyor musun?” Asher sigaradan bir nefes daha aldı. Ansızın havanın dondurucu olduğunu hissedip kollarımı ovuşturdum. Asher hızla ceketini çıkardı. “Al bunu,” dedi. “Lütfen.”

Düşünmeden üstüme aldım. Çok üşüyordum. “Teşekkürler. Ve evet, sanırım oyalanıyorum. Şimdilik. Eve gittiğimde yine korkunç olacak. Geceler en kötüsü.”

“Biliyor musun, ben her zaman sabahlardan nefret ettim,” dedi Asher ve sigara izmaritini çimin üstüne atarak süet ayakkabısının tekiyle üstüne bastı. “Sabah uyanırsın ve ‘Kahretsin, hâlâ burada değil,’ dersin. Uyanırsın, tam bir saniye mutlu olursun ama sonra gerçeği anımsarsın.”

Tanımı gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Hâlâ yanımda olsa Whit’le neler yapabileceğimizi düşünmek ya da birinin bunu hatırlatmasıyla, göz ardı ettiğim hüznün daimi gelgit dalgası istemsiz bir hal almıştı.

“Özür dilerim. Elimde değil,” dedim. “Gözlerim kendiliğinden bunu yapıyor.” Ne kadar hızlı dağıldığımla neredeyse eğlenerek gözyaşları arasında gülümsedim. Asla ağlayan biri, özellikle de yabancıların karşısında gözyaşı döken biri olmamıştım ama bugünlerde ya umutsuzca tuhaf feromon deneylerini araştırıyor ya da hıçkırarak kendime acıyordum. Düşünmeden, Asher’ın ceketinin koluyla burnumu sildim.

“Ah, olamaz,” dedim, ikimiz birden cekete bakarken. Ceketinin siyah kumaşına kalın, parlak bir sümük parçası bulaşmıştı. “Çok iğrenç. Çok özür dilerim. Yıkayıp sana geri getireceğim. Tanrım, kendimi çok kötü hissediyorum. Çok utandım.”

Asher Forman yüksek sesle kahkaha attı. “Endişelenme. Yanında eve götür. Aklından bile geçirme. Bu harikaydı.”

Dönüp, pencerelerdeki gölgelerden hâlâ coşkuyla devam ettiği belli olan partinin sürdüğü binaya baktı. “Sanırım geri dönmeliyiz.”

“En azından sen dönmelisin. Gösterinin yıldızı sayılırsın,” dedim. “Sorun nedir? Dikkat çekmeyi sevmiyor musun?”

İki eli cebinde, gülümsedi.

“Öyle değil. Yani, bu yaz yapmayı düşündüğüm şey tam olarak bu değildi. Büyük bir gelişme bekliyordum. Los Angeles’ta yaklaşık kırk seçmeye katıldım ama sonuç sıfır. Ve şimdi geri dönüp üç aylığına anne babamla yaşarken, liselilerle Shakespeare oynayacağım.”

“Ve yetişkinlerle,” diye ekledim. “Bu topluluk gerçekten iyi. Bryan birçok kişinin Boston Shakespeare Project’ten sonra büyük işlere devam ettiğini söylüyor.”

“Bilmiyorum... Belki. Ajansım iyi görüneceğini söyledi. İşimi çeşitlendirmem gerektiğini söylüyorlar.”

“Doğru olduğuna eminim,” dedim, istediğimden daha küçümseyen bir ifadeyle.

“Elbette,” dedi Asher, yürümeye başlayarak. “Hadi, içeri girelim.”

Onun peşinden caddenin karşı tarafına ve sonra da binaya girdim.

Asher dosdoğru partiye ev sahipliği yapan kadına yürüdü ve artık ikiyüzlü olduğunu anladığım bir şekilde ona gülümsedi. Yaklaşık on dakika sonra da partiden ayrıldı. Kapıdan çıkarken beceriksizce arkasından bağırdım. “Ceketini temizleyeceğim ve Bryan’a vereceğim.”

“Aklından bile geçirme,” deyip göz kırptı.

Binanın içi artık sıcaklaşmıştı. Aynı yerde çok fazla insan bulunuyordu. Yüzü kızarmış olan Bryan yanıma geldi ve elimi yakaladı. “Bu da neydi? Az önce sana göz mü kırptı? Açıkla.” Ceketin kolunu çekiştirdi. “Bu nedir?”

“Onunla beraber dışardaydım. Üşüdüm. Ve sümüğümü ceketine sildim; sanırım bu yüzden o da ceketini geri istemedi,” dedim, kolumu yukarı kaldırarak. Parti ışıklarının altında ceketin kolu parlıyordu.

“Sana ceketini mi verdi?”

“Şu sümük parçasına bak. Çok utandım.”

“Hadi buradan çıkalım. Yaşlı birinin koltuk altı gibi kokuyor.”

Dönüş yolunda *Google*’dan Asher Forman’ın resimlerine baktık ve onu bir Sia şarkısı söylerken gösteren *Youtube* videosunu izledik. “*Avizeden sallanmak istiyorum,*” diye sızlanıyordu. Yedi yüz bin kereden fazla izlenmişti. Sonra bir Ariana Grande şarkısı söylediği videoyu izledik. “*Seninle ilgili bir şey kendimi tehlikeli bir kadın gibi hissettiriyor,*” diyordu.

“Yalnızca kadınların şarkılarını söylemesinin ardında yatan felsefeyi duymak isterdim,” dedi Bryan, başını sallayarak. “Neden?”

“Bir tavır koymaya çalıştığımı düşünüyorum,” dedim.

Telefonumu kaparak Whit’i aramak ve ona olanları anlatmak istedim ama bunu yapamayacağımı anımsayınca midemde bir bulantı hissettim. Benimle ilgili hoş bir şey olması ve bunu Whit’in bilmemesi çok tuhaf geliyordu. İyi deneyimlerin en iyi kısmı, anlatacak Whit gibi birine sahip olmak ve gezegendeki en ilginç kişi benmişim gibi karşılık vermesini duymak olmuştu. Onun dışında böyle tepki gösteren tek kişi annemdi, o da sayılmazdı.

Ama Whit artık Andrea Berger’leydi ve belki onu da bana yaptığı gibi Richard Linklater filmleri izlemeye zorluyordu. Bir *Youtube* yıldızıyla konuştuğumu ve şimdi onun ceketini giydiğimi bilmeyecekti.

Ama ben hepsini, her ayrıntıyı anımsayacaktım. Whit fikrini değiştirirse, kaçırdığı her şeyi ona anlatabilecektim.

Yedinci Bölüm

Ertesi çarşamba Ann'in ofisine vardığımda hava hâlâ aydınlıktı. Senenin en uzun haziran günleri başlamıştı ve uykuya dalmamı biraz daha zorlaştırmaktan başka işe yaramıyorlardı. Her gece huzursuz bir şekilde yatağa gidiyor ve Bryan'ın şarkı listesinden birkaç parça dinliyordum. Kırkıncı şarkıya, Beyonce'nin *If I Were a Boy* parçasına ulaşmıştım ve birkaç tekrar yapmaktan kendimi alamamıştım. Yatakta birkaç saat dönüp duruyordum, sonunda güneşle birlikte gözlerim de kocaman açılıyordu. Laboratuvara gidip yanımda insanların bulunacağı zamana kadar saatleri saymaktan göğsümde bir boşluk hissediyordum. Özellikle Kyle aptal kedi videoları ve erotik *Star Wars* hayran linkleri yollayarak beni oyalıyordu.

Ann günün erken saatlerinde bir e-posta yollayıp uğramamı istemişti ve ben de gizli projemiz hakkında bir karar verdiğini varsaymıştım. Odasına girdiğim andaki

davranış şekline bakarak *hayır* yanıtı vermek üzere olduğunu hissettim.

Önerim düşüncesiz ve sorumsuzcaydı. Üç diploması ve yıllarca yapılmış araştırmaların sonucunda bir yığın yayınlanmış çalışması bulunan annemle gizli bir araştırma yapmak farklı, henüz üniversiteye bile başlamamış on yedi yaşında bir genç kızla yapmak farklıydı.

“Maya,” diye söze başladı Ann, çekmeçesinden defteri çıkararak. Dikey ve baş aşağı tuttuğu için Harry Styles alaycı ve acımasız bir gülümsemeyle tam gözlerime bakıyordu. “Otursana.”

Utancımdan boynumdan yukarı bir sıcaklığın tırmandığını hissettim ve daha en başından ona defterle ilgili hiçbir şey sormamış olmayı diledim.

“Bunu yapacaksak,” dedi Ann, “Kimseye söylemeyeceğine güvenmem gerek. Ayrıntılı notlar getirmeni ve tam anlamıyla açık olmanı beklerim.”

Hızla başımı kaldırdım. “Evet mi diyorsun?”

Koltuğunu yaslandı ve gülümsemesini bastırmaya çalışır gibi dudaklarını büzüştürdü.

“Şimdilik evet diyorum. Doktor Clark bunu yaptığımızı öğrenirse mahvoluruz. Ben kesinlikle işten atılırım ve senin de işin içinde olduğunu anladıklarında asla okula başlamana izin vermezler,” dedi. “Yani laboratuvardaki arkadaşlarınla bu konuda konuşmayacaksın. Kimse bilmemeli. Kısa ve net bir çalışma olmalı; deney yaz boyunca devam edip sonra bitmeli. Üniversiteye başladığında gizli işler çevirip ortalıkta gezinemezsin. Ve projeye verdiğin tepkiye bağlı olarak, çalışmayı herhangi bir noktada durdurma hakkımı saklı tutuyorum.”

“Elbette,” diye fısıldadım. “Ann...”

Sözümü kesti. “Tepki derken bedeninden söz ediyorum. Deney, feromonlarının ifade şeklini değiştirecek bir şey, yani bir serum almanı gerektiriyor. Annen bunun için bir formül geliştirdi ve ben de güvenli olduğunu kanıtladığımız en uygun dozu bulmak için onunla çalıştım ama serumu annenden başkasında asla denemedik. Herhangi bir olumsuz yan etki yaşarsan çalışmayı durduracağız. Şimdiden seni riske attığım için korkuyorum zaten ama...”

“Annem için güvenli olduysa benim için de olacaktır,” dedim, vazgeçmesine fırsat vermemek için onu temin ederek. “Anneme benden daha yakın olan bir denek asla bulamazsın. Söylemek istediğim, ben onun daha genç haliyim, öyle değil mi?”

“Her denek benzersizdir,” dedi Ann. “Ama bu proje, zaman içinde geliştirdiğimiz çok küçük miktarda bir serum gerektiriyor. Gerçek bir sorun yaşamadan önce bir alerjin ya da serumun ters bir yan etkisi olup olmadığını öğrenmemiz gerek. Deney boyunca annenin vücut ısısı yükseldi. Bu izlememiz gereken bir konu.”

Başımila onayladım. Midemdeki boşluk, yerini bir deney konusunda heyecanlandığımda hissettiğim kasılmaya bırakmıştı. Whit'i geri elde etmenin ötesinde, başka birinin notlarını yazıya geçirmek dışında, sonunda kendim bir şeyler yapacaktım. Ann, One Direction defterin tarihler, dereceler ve sayılarla dolu bir sayfasını açıp bana hepsinin ne anlama geldiğini açıklamaya başladı. Annemin araştırmaları tartışmak için bana öğrettiği kısa bilgilere dikkat ederek ne kadar çok şey anladığıma sevindim.

Ann ve annem bağışıklık sistemimizi düzenleyen lökosit antijenlerinin ya da LA'nın görüntüsünü değiştiren serumu geliştirerek projenin en karmaşık kısmını zaten halletmişlerdi.

Dilaltı alımının nasıl yapılacağını açıklayan Ann'in sözünü kestim.

"Dilaltı terapisinin nasıl yapıldığını biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Evet, serum dilin altındaki hücreler tarafından kan dolaşımıyla emiliyor. Annemle bu yöntemi kullanmayı düşünerek iyi etmişsiniz. İğne yoluyla ya da hap yutarak almaktan daha güvenli ve hızlı."

Bilgimden etkilenmek yerine huzursuz görünen Ann başıyla onayladı.

Sonra bana sorular sordu. Annemin tek bir deneği vardı, o da babamdı. Benim istediğim denek Whit, eski erkek arkadaşımdı ve bu da artık yakınımda olmadığı anlamına geliyordu.

"Annen babanla birlikte yaşıyordu. Onu her gün görüyordu. Senin deneğin seninle birlikte değil. Bu projede onu nasıl kullanmayı planlıyorsun?" diye sordu Ann.

"Sistemime dağılıncaya kadar serumu alacağımı, sonra Whit'i görmek için bir plan yapmayı düşündüm. Bana nasıl karşılık verdiğine bakarak ilacın etkisini ölçemez miyiz? Bir akşam yemeği randevusu ayarlayabilirim. Aramızda hâlâ bitmemiş konular kaldığını söyleyebilirim. Sonra bana nasıl tepki gösterdiğini görebiliriz."

"Maya, burada bir yöntem olmalı," dedi Ann, biraz anemi andırarak. "Bunun serumla mı ilgili olduğunu yoksa sadece seni özlediği için mi olduğunu nasıl anlayabile-

ceğiz? Eski erkek arkadaşın şu an en iyi kontrol deneği değil.”

Kaşlarımı çattım. Bunu yapmak istememin tek nedeni oydu.

“Annem ve babamla da aynı sorun olamaz mıydı? Belirli günlerde babamın seruma mı tepki gösterdiğini yoksa yalnızca hoşlandığı için mi öyle davrandığını annem nasıl anlıyordu? Bunu Whit’le yapamayacaksam hiç yapmak istemem. Her zaman değişkenler olacaktır Ann.”

“Anlıyorum,” dedi Ann, bir teneke kutu gazoz açarken. Nereden çıktığını bile görmemiştım. Gazozu sanki havanın içinden çekip çıkarmıştı.

“Üzülme, Whit bir şekilde işin içinde olabilir. Aslında annene araştırmanın bir sonraki evresinde söylemeyi umduğum farklı bir şey deneyebiliriz. Deneyi genişletebilir ve bir denekten fazlasıyla çalışabiliriz. Üç ilişki şeklini deneyebiliriz. Bir arkadaş, bir yabancı ve sonunda projeyi bitireceğimiz kişi, yani eski erkek arkadaşın. Bunlar kısa süreli denemeler olacak.”

“Kulağa karmaşık geliyor. Gerçekten bunu üç denekle mi yapmamı istiyorsun? Hem de bütün bir yaz süresince mi?”

“Araştırma, annenin serumu kullanmaya başladıktan iki hafta sonra tepki aldığını gösteriyor. Bu da üç deneğin kimler olacağına hemen karar verir ve serum yapmak için DNA örneklerini alabilirsen, araştırmamızda yaz boyunca belirli sonuçlara ulaşabileceğimizi gösteriyor. Hemen başlamamız gerekiyor.”

Whit’in DNA’sı tüm odama dağılmıştı, yani elde etmesi kolaydı. Doğru koktuğum bir gün nerede buluşacağımız

konusunda hayal ürünü bir senaryo planlamıştım. Bir-birinden hoşlanma anılarını hatırlayıp yeniden âşık olan Darcin fareleri gibi olacaktık. Yeni dairesine gidecektik ve sonu böyle olacaktı.

“İlk test için lütfen sıkça görüştüğün birini düşün. Belirli, duygusal bir rutini paylaştığın birini.”

“Bunu Bryan’la yapamam. Başka biri de yok,” diye mırıldandığım anda bu tanıma uyan birini tanıdığımı fark ettim. “Ah, Kyle olur mu?”

Beni arkadaş olarak seven ve laboratuvarında neredeyse her gün karşılaştığımız biriydi. Niyetleri konusunda çok netti. Geçen geceyi bana ev arkadaşının yatak odasının fotoğraflarını mesaj atarak geçirmişti. “Bu çocukla yaz için bir kira sözleşmesi imzaladım,” demişti, ayrıca halıya dökülmüş bir avuç makarnanın yanında duran arkadaşının kirli iç çamaşırının resmini de göndermişti. “Bu pislikte tam üç ay geçireceğim.”

Üç ay içinde geliştirdiğimiz arkadaşlık Bryan’la aramda olana benziyordu ama daha yeniydi ve daha az aileviydi.

“Kyle,” diye yineledim. “Kyle olur. Ama iki numaralı deneği bilmiyorum.”

“Zamanımız var... İlk testi hazırlayıp başlamak birkaç hafta sürer. Ama şimdilik bana bir ve üç numaralı denekler için en kısa zamanda örnekler getirmen gerek,” diye devam etti Ann. “Serumu hazırlamak beş günümü alacak ve başlayabildiğimiz anda işe koyuluruz.”

“Örnekler,” dedim, küçük not defterime sözcüğü yazarak.

“Saç. Ya da tükürük. İkisi de işe yarar,” dedi Ann rahat bir ifadeyle. Elimi Kyle’ın ağzına sokmamın kolay olacağını düşünür gibiydi.

“Saçın daha kolay olacağını düşünüyorum. Bunu becerebilirim.”

“İyi. Maya, sürekli tekrarladığının farkındayım ama bu bir sır. Yalnızca senin ve benim aramda. Bunu yaptığımı, özellikle de seninle yaptığımı biri duyarsa kovulurum. Zaten beni ne yapacaklarını bilmiyorlar.”

“Elbette. Nasıl sır saklandığını bilirim.”

Ann, One Direction defterini çekmecesine geri koydu ve çıkmak için çantasını toplamaya başladı. Buradan çıkınca ne yapacağını, her akşam ofis çıkışı ne yaptığını merak ettim. Onu hücre gibi bir evde yoğurtla vegan akşam yemeği yiyip gazoz içerken hayal ettim.

“Ann?..”

“Efendim?” diye mırıldandı. Daha yumuşak yüz ifadeyle bir an için daha kırılgan göründü.

“Bu benim için çok önemli, tahmininden de çok,” dedim, fikrini değiştirmeden önce kapı tokmağını çevirerek.

“Benim için de.” Kapıyı arkamdan kapatırken böyle fısıldadığını duyar gibi oldum.

Sekizinci Bölüm

Gördüğüm laboratuvar çalışmalarının talihsiz gerçeği, yüzde doksanının sonuçsuz kaldığı yönündeydi.

Ortaokulda sirkenin içine karbonat koyardık ve gözümüzün önünde, saniyeler içinde köpürürdü. Ya da suyun içine kırmızı gıda boyası koyup beyaz bir bitkinin kökünü karışıma daldırır ve renksiz tomurcukların birkaç gün içinde kırmızıya dönmesini izlerdik. Çocuklar için yapılan deneyler harikaydı. Bilimi sihir gibi gösterirdi.

Ama büyüyünce ve küçük bir ısı ya da protein yapısı değişikliğini içeren belirli bir araştırma yapınca, sonuçsuz saatlere hazır olmak gerekiyordu. Çalışmada büyük sonuçlar görecektik kadar şanslı olsanız bile genellikle daha önemli bir sonucun gölgesinde kalır ve bilim insanı olmayan birine açıklaması zor olurdu.

Örneğin Yael, epigenetik ve insanların neden kusurlu böbrekleri olduğunu araştıran bilim dalı olan piyelonefrit konularını içeren bir proje üstünde çalışıyordu. En büyük

amacı, bazı vücutların idrar yolları enfeksiyonlarına neden daha yatkın olduğunu anlamaktı. Bugün yaptığı iş gelecekte kronik İYE sorunu yaşayan kadınlara yardımcı olabilirdi ama günlük olarak büyük bir sonuç göremezdi. Yael, MIT'deki zamanının çoğunu lamda duran hücrelerin üstüne tekrar tekrar çeşitli sıvılar dökerek geçirirdi.

Annem iyi bir araştırmacı olmanın küçük zaferleri kabullenmek anlamına geldiğini söylerdi. Epigenetik konusundaki buluşları bile laboratuvar dışında açıklandığında bazen ilgi uyandırmıyordu. Hastalıkların olası tedavileri için tohumlar geliştirmişti ama bunlar ne de olsa sadece tohumdan ibaretti!

Annemle Ann'in çalışmasının beni en çok şaşırtan yanlarından biri, karbonat-volkan tipi bir sonuç almalarıydı. Dilaltına damlatma yöntemiyle, birkaç hafta içinde sistemde bir değişiklik meydana geliyordu. Annem bunun olanaksızlığına inanmam konusunda beni eğitmişti.

Ann'e Kyle'ın örneği olarak, kolayca çaldığım küçük sarı tarağı verdim. Kyle eski, ağartılmış Jansport marka sırt çantasını her sabah geldiğinde laboratuvar yöneticimiz Tish tarafından korunacağını varsayarak danışma masasının köşesine atardı. Ama Tish günde yaklaşık altı kez tualete gider ve bir saatlik öğlen yemeği molası verirdi. Sayısız kaçışlarından birinde, Kyle'ın DNA'sını taşıyabilecek bir şey bulmak için çantanın altını üstüne getirdim. Tarak ön cepteydi. Üzerinde öyle çok kısa, siyah saç vardı ki Kyle'ın başında hâlâ bu kadar saç olmasına şaşırdım. Tarağı ağız fermuarlı bir torbaya koyup iyice kapattım ve kendi sırt çantama yerleştirdim.

Kyle'ın sırt çantasını bulduğum şekilde bırakmak için

yeniden kapatırken, deneyin ahlâki yönünü ilk kez düşündüm. Bunu dikkate almamın neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyordum.

Babamın haberi yokken onun üzerinde deney yapmış olması beni rahatsız etse de annemin niyeti iyiydi. Belki kendi evliliğini ve başkalarının evliliğini iyileştirmeye çalışıyordu. Ve bunu eşiyle, ona bir ömür boyu bağlı kalmak için imza atmış kişiyle yapmış olması işi daha az kötü gösteriyordu.

Ama Kyle'ın tarağını çalmak, özellikle de laboratuvara geri dönüp günün geri kalanında onunla yüzleşmek zorunda kaldığım için ahlâksız bir şey yaptığımı hissettirmişti. Kocam ya da erkek arkadaşım bile değildi. Proje işe yararsa, okul dışında edindiğim ilk arkadaşlarımdan birine hile yapmış olacaktım.

Büyürken her zaman Bryan'ın en iyi arkadaşı gibi hissetmiştim. Tüm sosyal çevrelerde ismim böyle anılırdı. Okulumdaki diğer kişiler benle aynı dili konuşmuyordu. Tanıdıklarım vardı ama tek değişmez arkadaşım Bryan'dı. Annem hep üniversiteye başladığımda benim gibi iletişim kuran bir grup genç bilim insanıyla tanışacağımı söylerdi. Kyle ve Yael annemin haklı olduğunun kanıtlarıydı. Onlarla takılmanın çaba gerektirmeyen bir yanı vardı. Aslında Kyle oyun oynamam gereken son kişiydi.

Ama kendi kendime bunun geçici bir proje olduğunu söylüyordum. İlk testi bitirmemizden birkaç gün sonra serum bedenimi tamamen terk edecekti. Belki de yakın bir arkadaşla zaten işe yaramayacaktı. İlk iki denekle çalışma yapmamın nedeni yalnızca Ann'i hoşnut etmekti.

Adı Whit olan üç numaralı denek benim için önemi olan tek denekti.

Tarağını çaldıktan sonra, günün geri kalanında Kyle her yerde gibiydi. Bir alet almaya çalışırken bana çarpıyor, bana öğlen yemeği getirmeyi öneriyor ve çalışma masamın önünde durarak ev arkadaşının temizlikle ilgili son suçlarını anlatıyordu.

Laboratuvarımız, çalışma masalarının paralel şekilde yerleştirildiği bir labirent gibiydi. Masalar birbirine öyle yakındı ki, özel alana yer yoktu. Yerleşimin sıkışıklığı beni daha önce, notları yazarken insanlar sırtıma hızla çarptığında rahatsız etmişti ama şimdi yakınlıktan hoşnuttum. En azından Kyle'in feromonlarımdaki değişiklikleri fark edeceğine güvenilebilirdim. Bu steril, sıkışık laboratuvar plan için neredeyse en iyi şartlar kümesini oluşturunuyordu.

Ann işin kendine düşen kısmını, tarağı kullanarak DNA testini yapmayı birkaç gün içinde tamamlamıştı. Şimdi formülü hazırlamalıydık ve bunun için malzemelere ihtiyacımız vardı. Annemin Bina 68b'de her şeye ulaşımı vardı. İş için neden özel malzemelere ihtiyaç duyduğu konusunda kimse onu asla sorgulamazdı. Ama bir yıldızın himayesindeyken, tezini yazmadığı zamanlarda birinci sınıf bilim öğrencilerinin danışmanlığını yapan sıradan bir doktora öğrencisine dönüşen Ann'in hiçbir şeye erişimi yoktu.

"Aslında bu hırsızlık. Bu bir suç," dedi, o cumartesi akşamı bahçede onunla buluştuğumda.

"Öncelikle bu bir suç değil. Yani, tam olarak değil. Bazı

kimyasal malzemeler kullanıyorsun. Yüz bin dolarlık malzeme alıp kaçmıyoruz,” dedim.

“Öyleyse neden tamamen siyah giyindin?” diye sordu.

Gece işimize uygun bulduğum için siyah eşofman altı ve uzun, siyah bir tişört giymiştim. Ann de siyah kot pantolonla siyah tişört giymişti ama bu onun günlük üniformasıydı.

Ann başını salladı ve sürtünerek yanımdan geçip Bina 68b’nin kapısına gelerek bana yol gösterdi.

Gece yarısı tesis tekin gözükmüyordu. Dolunay, steril laboratuvar binasının duvarlarına garip gölgeler düşürüyordu. MIT’nin Stata Merkezi’nin yakın olması bir şey ifade etmiyordu. Kampüsün belki de en ünlü yapısı olan rengârenk Frank Gehry binası gündüz vakti neşe saçan bir yerdi ama karanlık bastırınca çılgın açılılarıyla kendi ağırlığının altında çökmüş bir korku filmi evine benziyordu.

Tam gece yarısı buluşmak gereksiz şekilde heyecan verici geliyordu; sanki kötü ya da olağanüstü bir şey olabilirdi ama büyük bir yakalanma riski olmadan çalışmanın en iyi zamanıydı. Ann bodrum katındaki laboratuvarın ve deponun karanlık ve insansız olacağını biliyordu. İhtiyacı olanı alıp iki saatte formülü hazırlayabilirdi. Ama bir gözcüye ihtiyacı vardı.

“Uyduracağın hikâye nedir?” diye sordu Ann, laboratuvarın kapısı önünde. Doktor Clark’ın laboratuvar ön-lüğünün cebinden aldığı kimlik kartıyla kapıyı açmıştı. Doktor Clark pazartesi sabahı binaya girmeye çalışana kadar kaybolduğunu fark etmezdi. O zamana kadar Ann kartı yerine koyacaktı.

“Güvenlikten biri gelirse cüzdanımı kaybettiğimi söyleyeceğim. Onu aramak için nöbetçiden beni üçüncü kata çıkarmasını isteyeceğim.”

“Peki, neden bodrumda olduğunu sorarsa ne yapacaksın?”

“Cuma günü buradaki tuvaleti kullandığımı, cüzdanı önce burada aradığımı ama bulamadığımı söylerim.”

“İyi,” dedi Ann. İçeri girmekten korkar gibi gözü laboratuvar kapısına takıldı çünkü girdiği anda dönemezdi. Projeyi sürdürmeyi, annemle birlikte yaptığı işe dönmeyi çaresizce istediğini biliyordum ama benimle yapmaması gerektiğini bildiğinin de farkındaydım.

İsteği galip geldi. Kapıyı iterek açtı ve arkasından kapattı. Ann, binadan bir an önce çıkabilmemiz için hızla kimyasal maddeleri toplama işine koyulurken ben olduğum yerde hareketsiz kaldım.

Bunu izleyen bir saat boyunca, duyduğum her sesle paniğe kapıldım. Bir ara klima kapandı ve havalandırmadan gelen çıtırtı kalbimi yerinden oynattı. Arada bir ayak sesleri duyup “Cüzdanımı kaybettim,” diye kendimden emin bir fısıltıyla yineleyerek, yalanım üzerinde çalışıyordum ama laboratuvarın müşamba zemininden gelen ses Ann’in ayak sesleriydi. Odanın bir yanından diğer yanına yürüyüp durduğunu duyabiliyordum.

Neredeyse sabahın birinde, bağdaş kurmuş şekilde laboratuvar kapısının yakınında oturmuşken Ann ortaya çıktı. Kapı kanatlarının sesiyle ayağa fırladım.

“İçeri gel,” diye fısıldadı, neredeyse tıslayarak.

Bir an için, koridoru hafifçe aydınlatan loş acil durum ışığının altında nasıl görüldüğümüzü düşündüm. Ger-

çekten suçlular gibi görünüyorduk. Tek eksliğimiz yüzümüzü gizleyecek kar maskelerimizdi.

El hareketiyle içeri girmem için beni zorladı. Laboratuvar bir dizi küçük ışık dışında karanlıktı.

“Otur,” dedi, bir tabureyi işaret ederek.

Metal iskemlede yerleşmeye çalışırken Ann duraksadı ve sordu. “Bu arada, evden nasıl çıktın? Baban nerede olduğunu sanıyor?”

“Ben çıktığımda yürüyüş kulübünün partisinden henüz dönmemişti,” dedim. “Endişelenme,” diye ekledim, gergin göründüğünü fark edip. “Gizlice evden kaçan çocuklardan değilim. Babam evde olmadığımı fark etse bile Bryan’da olduğumu düşünür.”

One Direction defterinin siyah masanın üstünde durduğunu fark ettim. İlk bulduğumda belki atlamış olduğum bir sayfada açık duruyordu. Sayfada bir yönergeler ve kimyasal maddeler listesi olduğunu gördüm. Ann baktığımı fark eder etmez işlemi anlamlandırmaya çalışarak defterin en son sayfasını açtı. Orada sarı bir dosya duruyordu.

Dosyayı aldı ve bana doğru itti.

“Bu senin,” dedi.

“Dosyayı açtım. İlk sayfa, annemin çalışmasını belgelemek için kullandığına benzer bir belgeydi. Günlük yönergeleri ve tarihi, ateşimi, serum dozunu kaydetmem için boş alanlar vardı. Her bir evrede altıdan on ikiye yükselecek gibi görünüyordu.

“Bunu her gün dolduracaksın,” dedi Ann. “Tutarlı ve hatasız ol. Elle doldurmak istemiyorsan bilgisayarında kendi elektronik çizelgeni hazırla ama aynı ayrıntıları içerdiğinden emin ol.”

Başımınla onayladım.

“Bu,” dedi Ann, masanın üstünde, defterin ve boş deney tüplerinin yanında duran, kehribar rengi sıvı doldurulmuş bir şişeye işaret ederek. “Bu ilk serumun. Bir numaralı denek.”

Gözlerimi şişeye dikerek baktım. Her nasılsa Kyle’ın yüzünün görüntüsü ilacın içinde bir bulut gibi belirmiş gibiydi. Sonra projeye başlama hevesiyle şişeyi kaptım ama Ann hızla elimden çekti.

“Dikkatli ol,” dedi sesini yükselterek. “Maya, önce açıklamalarımı dinle.”

Sesini tekrar fısıltıya yakın bir tona çekerek, dilimin altına altı damla serum koymak için damlalığı kullanacağımı açıkladı.

“Bırak dilinin altında biraz dursun, iki dakika sonra yut. Burnundan nefes alabilirsin,” dedi. “Ben sana yutma zamanının geldiğini söyleyene kadar dilinin altında tut.”

Yönergeleriyle ilgili bir şey, belki de sabahın birinde yapılması gerçeği kendimi Kùlkedisi gibi hissettirdi. Sanki serum beni o anda başka birine dönüştürebilirdi. Siyah eşofman altım Kimberly Katz’ın giydiği türden, renkli bir giysiyle yer değiştirebilirdi. Saçımı topladığım lastik, mücevher kaplı bir taç olabilirdi. Ama Ann bir iyilik perisininin tam tersiydi. Yine de benim hakkımda düş kırıklığına uğramamış görüldüğü bir an olmalıydı. Loş ışık altında göz altındaki halkaları koyu renk, teni grimsi duruyordu.

“İlk dozu şimdi al. Altı damla,” dedi Ann. “Ne kadar erken başlarsan, alerjik reaksiyonları o kadar erken fark edebiliriz.”

Şişeyi açtım ve dilimin altına ilacı koymak için kapağın içindeki damlalığı kullandım. Bir şey söylemek için nefes aldım ama Ann beni durdurdu.

“Hayır,” dedi, eliyle dur işareti yaparak. “Konuşursan serumun bir kısmını yanlışlıkla erken yutabilirsin.”

Duvar saatine göz attı. Oda öyle sessizdi ki saniye ibresinin sesini bile duyuyordum. “01.17’ye kadar süren var.”

İki dakika uzun geldi, özellikle de bir laboratuvar faresiymişim gibi Ann bana gözlerini dikmiş bakarken. Ama sanırım bir laboratuvar faresiydim.

“Tadı güzel,” dedim, bana yutma izni verdiği anda. “Meyveli tart ya da çocuk vitamini gibi.”

“Çünkü içinde şeker var,” dedi.

“Teşekkürler. Şekerleme tadında bir şeyi yutmak daha kolay.”

“Rica ederim ama şekerini tadı için eklemedim. Şeker vücudun kimyasalları emmesine yardım eder. Hücre metabolizmasını hızlandırır.”

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve DNA’sından yapılan serumun Willy Wonka tarafından uydurulan bir çikolata tadında olduğunu bilse Kyle’ın ne diyeceğini hayal ettim.

“Takip eden yarım saat boyunca ateşini kontrol edeceğiz. Bu geceden sonra tek başınasın. Tüm verileri, özellikle yükselecek olan ama asla otuz yedi nokta sekizi geçmemesi gereken ateşini kaydetmek sana kalmış, anladın mı? Otuz yedi nokta yediyi geçtiği anda beni arayacaksın ve durumu yeniden değerlendireceğiz.”

Başımla onayladım. Serum almaya devam ettikçe anemin ateşinin daha çok yükseldiğini notlarından biliyor-

dum. Hafif bir yan etkiydi ama zaman içinde bir tehlikeye neden olabilirdi. En uygun ve etkili doz, vücut ısını otuz yedi nokta iki derecede tutandı.

“Binadan çıkıp reaksiyonları dışarda beklesek nasıl olur?” diye sordum.

“Burada bir ilkyardım çantası var,” diye yanıtladı Ann. “Anafilaksi şoku gibi bir şey yaşamayacağından emin olmak için bir on dakika daha bekleyelim. Belki gelecek sefer bunu evimde yaparız. Orada şoka karşı ilacım var.”

“Tamam,” dedim.

Şimdi en azından benim için sessiz ve tuhaf bir durumdaydık. Ann bir reaksiyon için beni izlerken nasıl oturup bekleyeceğimi bilmiyordum.

“Tezini bitirdin mi?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Ann, gözlerini kısarak. “Biyolojiye başlangıç dersleri verdirmeseler ve on beş birinci sınıf öğrencisine danışmanlık yaptırmasalar bitirmek üzere olacaktım.”

“Üzgünüm,” dedim, sanki annemin ölmesi benim hatamış gibi.

Yüz ifadesi yumuşadı ve derin bir nefes aldı.

“MIT’de ne okuyacağına karar verdin mi? Sanırım annenin izinden gideceksin.”

Yanıt vermeme fırsat kalmadan kapı açıldı ve Ann “Kahretsin,” demekten kendini alamadı.

Küçük bir gölge içeri girdi ve loş ışıktaki tanıdık bir gölge olduğunu fark ettim.

“Maya,” diye bağırdı Yael.

“Yael!”

“Kahretsin,” dedi Ann bir kez daha.

Işığ ı açtı ve oda aydınlandı. Yael'in bakışları Ann'le benim aramda gidip geldi.

"Maya, burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Cüzdanımı unuttum ve sonra Ann'le karşılaştım," dedim, sağlam bir sesle. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Yael gözlerini ovuşturdu; belli ki uykudan uyanmıştı.

"Soğutucuyu kapatmadığım konusunda paniğe kapılarak uyandım. Elbette kapatmıştım. Her zaman öyle olur. Bugünlerde öyle takıntılıyım ki yataktan kalkıp kontrol etmek zorundaydım. Buraya gelip her şeyin kilitli olduğunu görünce de bir diyet kola içmek istedim ve makinenin bulunduğu bodrum katına geldim. Sonra sesinizi duydum ve korkuya kapıldım. Maya cüzdanını bulmak için neden yarın sabaha kadar beklemedin? Bu geç saatte kampüste dolaşmak güvenli değil."

Beynim arkadan gelecek sorular için hazırlıklı değildi.

"Bilmiyorum."

Ann'e baktı. "Işığ ı yanık bırakmalısınız. Burası çok korkutucu."

Ann tepki göstermedi.

"Peki," dedi Yael. "İyi geceler..."

Arkadaşım çıktığında ve kapı arkasından kapandığında Ann derin bir nefes verdi.

"Kahretsin."

"Sorun değil," dedim, onu rahatlatarak ama bundan emin değildim. "Umarım haklısındır," dedi Ann, az önce görüldüğünden daha griye çalan yüzüyle. "Ağzını aç. Ateşine bakayım ve sonra da buradan çekip gidelim."

Otuz yedi nokta birdi. İlk doz için tam olması gerektiği gibiydi.

“Şişeyi yanına al,” dedi Ann. “Uyumadan önce ateşini tekrar ölç.”

Defteri el çantasına yerleştirdi ve test tüplerini de malzeme rafına geri koydu.

“Gel,” dedi, onunla birlikte laboratuvar kapısından çıkarken. “Eve git. Ben üst kata çıkıp, pazartesi günü bulması için Doktor Clark’ın kimliğini masasına bırakacağım. Bu gece ateşini bir kez daha ölçüp kaydetmeyi unutma.”

“Tamam,” dedim, söz vererek.

Bir an için sarılarak vedalaşmamız gerekiyor gibi bir hisse kapıldım ama Ann, ben zaten gitmişim gibi geri döndü ve merdivene yöneldi.

Eve geri döndüğümde elimde dereceyle mutfakta oturup ateşimi ölçeceğimi ve ilk bilgileri rahatça kaydedeceğimi düşünüyordum ama babam evdeydi ve uyanıktı. Sabahın ikisinde eve giriyordum.

Onu salonda, dizleri üstüne yere çökmüş şekilde buldum. Bir pijama altıyla lekeli bir MIT tişörtü giymişti ve bir tırmanma malzemesine benzeyen bir şeyin üzerine eğilmişti. Artık hayatı buydu. Sırt çantaları, montlar ve donanım gerektiren bir dizi açık hava etkinliğiyle ilgileniyordu.

Gecenin geç bir saatinde eve geldiğimin farkında değil gibi bana döndü ve gülümsedi.

“Sence bu bir yaylı klip mi?” diye sordu, gümüş rengi bir kopçayı elinde tutarak. “Bu kadar basit olmamalı.”

“Bunu işitmek seni çok şaşırtacak babacığım ama yaylı klipler hakkında pek fikrim yok,” dedim merdiven tırabzanına yaslanarak.

Başını kaldırıp bakmadı ama sırtıttı. “Haklısın.”

Televizyonun üstündeki saate göz attı. “Bryan’dan mı geliyorsun?”

“Evet,” dedim, yalan söyleyerek.

O anda, dört ayaküstünde durup altı yaylı klipe bakan babam gözüme deli gibi gözüktü. Turuncu koşu montu, mutfığa açılan koridorda duran çamur kaplı bisikletle ön kapı arasındaki bir kancaya asılıydı. Annem bu bisikleti evin içine sokmasına asla izin vermezdi.

“Sana bir şey sorabilir miyim baba?”

“Elbette,” dedi, gözlerini gümüş rengi kopçalardan ayırmadan.

“Tüm bu açık hava etkinliklerini gerçekten seviyor musun? Yani haftada beş altı gün yapmayı isteyecek kadar?”

Duraksadı ve bana bakıp gülümsedi.

“Belki! Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ama *yapabilmek* beni mutlu ediyor. Kendime meydan okumayı seviyorum. Özellikle bisiklet ve tırmanma o kadar odaklanma gerektiriyor ki başka bir şey düşünemiyorum. Belki de yapmamın nedeni bu. Bisiklet parkurunda ilerlerken ya da kaya tırmanma duvarında asılıyken zihnim hüzünlü yerleri ziyaret edemiyor.”

Yüzündeki geniş gülümseme söylediğinin kulağa ne kadar hüzünlü geldiğini fark etmediğini gösteriyordu. Aslında annemi düşünmek zorunda kalmamak için tırmandığını az önce itiraf etmişti.

“Seni çok mu yalnız bırakıyorum bebeğim?” diye sordu. Yüzündeki gülümseme yok olmuştu. “Daha yoğun ders programı ve tüm bu etkinlikler nedeniyle bu yaz pek fazla

evde olamadığının farkındayım. Sen okula başlamak için evden ayrılmadan önce belki daha sık yanında olmalıyım. Üstelik Whit de buralarda değil.”

“Hayır baba, sorun değil. İşimle ve Bryan’la oyalanıyorum. Gerçekten sorun yok. Sadece iyi vakit geçirdiğinden emin olmak istedim.”

“İyi gibi bir şey,” dedi, zayıf bir sesle. Dikkati yeniden malzemelere döndü.

“İyi geceler baba,” dedim ve ateşimi bir kez daha ölçüp uyumak için yukarı koştum. Ne kadar erken yarın olursa o kadar erken ikinci dozu alabileceğimi biliyordum.

Dokuzuncu Bölüm

Ann beş gün sonra etkilerin ortaya çıkacağını söylemişti ve tam beşinci günün sabahı halsiz ve ter içinde uyan-
dım. Telefonuma göre dışarısı yirmi dört dereceydi ve ter-
lemem doğaldı ama yaptığımız işi ve başımın ön tarafına
yerleşen yeni ağrıyı düşününce bir an önce ateşimi ölç-
mem gerektiğine karar verdim. Kafam kesilmiş ve içine
kamp yaparken elleri ısıtmak için kullanılan ısıtıcı paket-
ler yerleştirilmiş gibi hissediyordum.

Azami doz olan on iki damlaya ulaşmıştım. Ann de-
receleri ve etkileri yazıp, deneye devam edip etmeme
kararının verileceği en kritik zamanın bu olduğunu söy-
lüyordu. Elektronik termometrem otuz yedi nokta beş de-
receyi gösteriyordu. Yüksekti ama otuz yedi nokta sekizin
altında kaldığı sürece Ann'e bildirmeyecek, hiçbir kuralı
çiğnemeyecektim.

Yataktan güçlükle kalktım ve aşağı, mutfağa indim.
Ansızın kendimi öyle susamış hissettim ki iki bardak su

ve yarım bardak portakal suyunu bir çırpıda içtim.

Bir an için paniğe kaspılsam da bunun beklenen bir durum olduğunu kendime hatırlattım. Annem de benzer yan etkiler kaydetmişti. Isı değişikliği, huzursuzluk ve özellikle terlemeden bahsetmişti. Bunlardan herhangi birini hissetmem belki de doğru yolda olduğumuzu gösteriyordu.

Koridora yürüyüp, anahtarları, postaları ve montlarımızı bıraktığımız masanın üstünde asılı duran antika aynaya baktım. Annem öldükten sonra, toz alan ve yerleri temizleyenin annem olduğu gerçeğiyle yüzleşince bir temizlik şirketi kullanmaya başlamıştık ama haftada bir kez gelen temizlikçiler masadaki karışıklıkla ilgili pek bir şey yapmıyorlardı. Masa, zarfı açılmamış gereksiz postalar ve birkaç şekerleme ambalajıyla kaplıydı.

Kendimi yakından görmek için aynaya yaklaştım. İki buçuk santimetreden fazla uzamayan, bukle şeklindeki bebek saçlarım terden ıslanmış ve alnıma yapışmıştı. Dudaklarım tuhaf şekilde dolgun görünüyordu ama ciddi bir alerjik reaksiyon düşündürecek kadar şişmemişti. Yüzüm hızlı koşu yapmışım gibi kırmızıydı.

Uzun ve soğuk bir duştan sonra giysi dolabımı inceledim. Bedenim serumu özümseydiyse ve Kyle'ın tepkisini gözlemlemeye başlayacaksam, sıradan görünmem gerekiyordu. Farklılaşan tek değişken, başlıca doku uyuşması bileşimi olarak da bilinen feromonlar ya da daha doğru ifadeyle bağışıklık sistemimin ifadesi olmalıydı.

En iddiasız giysilerimden birini buldum. Bir kot pantolon ve geçen sene *Urban Outfitters*'taki indirimde satın aldığım, omuzlarında uğur böcekleri bulunan tişörtü

seçtim. Bryan her zaman bu tişörtün bana en az yakışan giysim olduğunu ve onu giydiğimde ortaokuldaki sanat öğretmenimiz Bayan Holmes'a benzediğimi söylerdi. Ama sıradan görünmek istiyordum ve uğur böceklili tişörtüm, kimin gördüğünü umursamadığımda giydiğim bir şeydi. Kahverengi spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim ve sırt çantamı alarak laboratuvara yürümeye başladım.

Kyle her zaman olduğu gibi beni yenmişti. Okuldan atılmaması gerektiğini kanıtlama isteğiyle laboratuvara genellikle yarım saat erken gelirdi. Saçmaydı çünkü ben ve Yael dışında kimse çabasının farkında değildi. Doktor Clark saat on gibi gelirdi.

Bu hafta iki koku yürüyüşü yapmıştık. Ruh halimle ilgili kaygılarından başka olağandışı hiçbir şey yoktu. Yael laboratuvarda karşılaşmamızdan hiç söz etmemiş ama ilk ayrılığı hakkında hikâyeler anlatmıştı. Üniversitede tanıştığı bir kadının aylarca peşinde koştuğundan, sonra bir erkek için ondan ayrıldığından ve zaten kadınlardan asla hoşlanmadığını iddia ettiğinden bahsetmişti.

Konuşma beni daha kötü hissettirmişti ama minnet duydum çünkü Yael, Whit hakkında asla kötü bir şey söylememişti. Bryan'ın ayrılığımıza tepkisi Whit'i elinden geldiği kadar kötülemek olmuştu. Ayrılıkla ilgili hazırladığı şarkı listesi de öfkeli bir noktaya gelmişti: Kelly Clarkson'dan *Never Again*, Fiona Apple'dan *Limp*. Bryan bunu atlatmak için bir zaman sınıırım olduğunu, listedeki şarkıları dinlemeyi bitirdiğimde hayatıma devam etmem gerektiğini söylüyordu. Belki de bu yüzden birçok şarkıyı tekrar tekrar dinliyordum. Sonuna ulaşmak istemiyordum.

Ama Yael’le göz devirmeler ya da zaman sınırları ya da şarkı listeleri yoktu. Üzülmeye ihtiyacım olduğunu anlıyordu.

Whit konusu açıldığında Kyle sessiz kalıyor, arada başını sallıyor ya da kızlar arası konuşmada iyi olmadığı için özür diliyordu.

Çalışma masama oturduğumda Kyle’ın sırtı bana dönmüktü ama kunduz maskotlu MIT tişörtünü giydiğini anlamıştım. Her nasılsa sırtında kahve lekesi vardı. Kyle elinde ince bir tüple masasına abanmıştı.

Kapı eşliğinde durdum ve bir denek olarak onu ilk kez gerçekten inceledim. Uzun ve ince yapısı, badem şeklindeki kahverengi gözleri gibi onun en tanımlanabilir özelliklerini düşündüm. Artık kısa olan inatçı saçları şimdi her zaman olduğundan daha inatçı duruyordu. Belki yine kesilmeye ihtiyacı vardı ya da tarağı özlemişti. Bazen elindeki ince tüpün içindeki gibi küçük bir şeye odaklanması gerektiğinde, moda olan siyah çerçeveli gözlüğünü takıyordu ama modaya uygun olduğunu bildiğini sanmıyordum. Belki de Cambridge’te gençlerin yenilikçi kılıklarını tamamlamak için kullanmaya başlamalarından çok önce almıştı.

“Ne?” dedi Kyle, birdenbire bana dönerek. “Neye bakıyorsun?”

Endişeli görünüyordu. İnce tüpü bana doğrultmuştu.

“Hiçbir şeye,” dedim kızarak.

“Çok tuhafsin.”

Kyle geri döndü ve yeniden işe koyuldu.

Onun yakınında olmak ve tepkisini gözlemlemek dışında bir planım yoktu. Ona sarılmak ya da belki ceketini

mi giymesini sağlamak gibi süreci hızlandıracak bir şey yapmam gerekip gerekmediğini Ann'e sormuştum ama ne kadar doğal davranırsam o kadar iyi olacağını söylemişti.

"Yalnızca normal ol," dedi, annemden öğrendiğini sandığım sakın bir ifadeyle. "Bu senin için her ne anlama geliyorsa."

Saat üçte Kyle'a yaklaştım. Bundan önce aramızdaki tek büyük etkileşim, dar alanımızda yanlışlıkla çarpışmalardan ibaret olmuştu. Bu kez bilerek dürttüğümü itiraf etmeliyim. Ona arkadan çarptım ve dengemi bulmak için ona yaslandım.

"Ne yapıyorsun şapşal?" diye sordu, çarpışma yüzünden elindeki tornavidaya benzer aleti düşürünce.

"Kahretsin," diye mırıldandı, malzemeyi yerden alırken.

"Özür dilerim."

"Bu... Neredeyse bin dolar değerinde bir homojenleştirici."

"Kırıldı mı?" diye sordum paniğe kapılarak.

"Neyse ki kırılmadı," dedi, aleti masaya geri koyarken.

Yüzüm kızararak yerime oturdum ve Doktor Clark'ın en son kasetini yazıya geçirmek için kulaklıkları taktım. Gece yarısı zaten laboratuvar kimyasallarını çalmıştım, şimdi de pahalı araç gereçle uğraşıyordum. Başka kasıtlı çarpma olmayacağına dair kendime söz verdim. Kyle'ın bir şey kırmasına neden olursam beni fark edemeyecek kadar gergin olurdu.

Ama bir dakika sonra gelen bir mesajla telefonum ışıldadı. "Özür dilerim," diyordu. Mesaj Kyle'dan geliyordu. "Seni terslemek istememiştım."

“Neredeyse homojenleştiricini kırıyordum,” yazdım.
 “Homojenleştiremeyecektin.”

Telefonumda üç noktayı gördüm. Bitirmesine fırsat vermeden yeniden yazdım.

“Daha sonra bir koku yürüyüşüne çıkmalıyız.”

Buna hızla yanıt verdi. “Bugün Perşembe.”

Yael, Kyle ve ben perşembe günleri işten sonra birlikte takılmazdık. Onların ne yaptıklarını bilmiyordum ama benim perşembelerim Whit’e ayrılmıştı.

“Aslında bugünlerde çok boş vaktim var,” diye yanıtladım ve yanına buruk gülümsemeli emojiyi ekledim. “Arkadaşlarla olmak iyi gelecek. Ya da belki dışarı çıkıp takılabiliriz.”

Ekranında üç nokta belirdi ve sonunda, “Elbette. Yael’e söylerim,” yazdı.

“Ona bir gece izin verelim,” yazdım, Yael’e söylemesine fırsat bırakmadan. “Kız konuşması yapmadığımız bir akşama ihtiyacım var. Bunu söylediğimi sakın ona anlatma.”

Prenses tacı takmış kız emojişi gönderdi.

O sırada Yael içeri girdi. Cep telefonuyla İbranice konuşuyordu. Anadilini kullandığında konuşması hep daha yüksek sesliydi. Kyle ve ben genellikle ailesiyle kavga ettiğini düşünür ama sonra onlarla masum bir konuda sohbet ettiğini anlardık. “İbranice İngilizceden daha büyük,” diyordu bize. “Daha tutkulu bir dil.”

Yael’e selam vermek için el salladım ve bir sır paylaşmanın utancıyla Kyle’la göz göze gelmekten kaçındığımı fark ettim. Aslında saklayacak bir şeyi olan tek kişi bendim. Kyle’la ben birbirimize aşk sözcükleri içeren mesaj-

lar göndermemiştik. Yalnızca kendimiz için plan yapmıştık. Yael'in umursayacağını bile sanmıyordum.

Yael, ortadan yok olmasını beklediğimizi anlamış gibi saat beş buçukta erken çıkacağını söyledi. FaceTime randevusu için geç saate kadar bekleyen kız arkadaşı Amit'le video buluşması vardı.

"Tünelin sonunda ışık olduğunu biliyorum ama ona asla kavuşamayacağım gibi hissediyorum." Yanımızdan ayrılmadan önce Yael itiraf etti. "Üç sene düşündüğüm-den de daha uzunmuş."

"Şimdi bunu düşünme," dedim, aşk konusunda öğüt vererek. Sanki neden söz ettiğimi biliyordum. "Sadece buluşmaya gitmeyi düşün."

"Evet, buluşmaya," dedi Yael, odadan çıkmadan önce derin bir nefes vererek. Sırtına çarpan çantasından alkışa benzer bir ses geliyordu.

Kyle'la ben her zamanki tavuk şiş restoranı yerine bir pizzacıya gitmeye, sonra da Davis Meydanı'nda bowling oynamaya karar verdik.

Mantarlı bir pizzayı paylaşıp yemeye başladığımızda, her zaman yaptığımız gibi takılıyormuşuz gibi normal hissetmeye başladık. Kyle, Bryan'ın oyununu ve sonbahar dönemi için yurttaki yerimin ayrılıp ayrılmadığını sordu. Ben de cesaretimi toplayıp okuldan uzaklaştırma durumunu ve yeniden devam etmek için ne yapması gerektiğini sordum. Neler olduğunu ya da onu geri kabul etmezlerse ne yapacağını asla konuşmamıştık. Her zaman bu konunun beni ilgilendirmediğini düşünmüştüm.

"Ağustosta danışmanımla görüşmem gerekiyor. Dok-

tor Clark'la konuşacaklar ve sonra okula dönmek için *doğru bir ruhsal durum* içinde olup olmadığıma karar verecekler.”

“Okula dönmek istiyor musun?”

“Elbette istiyorum,” dedi şaşırarak.

“Hayır, bırakmayı istemediğini biliyorum. Ama bu mesele aşırı strese girmene neden oluyorsa kendini bitirmek zorunda hissetmemelisin. Annem her zaman herkesin MIT'ye uygun yaratılıştan olmadığını söylerdi. Sanırım baskıcı bir yer olabiliyor.”

Kyle başını salladı.

“Tembellik yaptığım için başarısız oluyordum, stres altında olduğum için değil,” dedi, tabağındaki son pizza parçasına elini uzatarak. “Aslında sonbahar döneminde aldığım dersler epey kolaydı, ben de yeterince çaba göstermemeye başladım. Sen de göreceksin... Birdenbire okuldaki her yerde kızlar, partiler, bira... Ve kötü filmlerdeki öğrenci gruplarının erkekleri gibi davranmaya başladım. Ama başarısız olma niyetinde değildim. İkinci hafta boyunca ilgim dağıldı ve sonra sanki birdenbire finaller başladı. Sonra herkes endişeye benzer daha büyük bir sorunum olduğundan kaygılandı. Şimdi rehberlik toplantısına katılıp terapisti depresyonda olmadığıma, sadece bu işi berbat ettiğime ikna etmem gerekiyor.

Beynim *kızlar* sözcüğünü yakalamıştı. Birdenbire, bu kadar çok kadınla berbaer olduğu için başarısız olan ve okulu bırakmak zorunda kalan Kyle'ın beni çekici bulup bulmayacağını merak ettim. Yanımda asla kızlardan söz etmediği için bu konuda pek bir geçmişi olmadığını düşünmüştüm. Anlaşılan yanılmıştım. “Kızlar vardı,” diye

yineledim içimden. Nasıl göründüklerini merak ettim.

“Haydi,” dedi Kyle, kolasını bitirerek. “Bitir de bowlinge gidelim.”

Başımla onayladım ve masanın üzerinde duran telefona göz attım. Saat dokuz buçuk olmuştu ve en azından deney açısından henüz akşamla ilgili dikkat çekici bir durum yoktu.

“*Candlepin* bowling olacağını unutmuştum. Bu türde çok kötüyüm,” dedi Kyle kulvarlara yaklaşırken ve homurdanarak çenesindeki kırıntıyı temizledi.

“*Candlepin* en iyisi,” dedim. “Büyük toplar çocuklar içindir.”

Oyunda gerçekten korkunçtu ve küçük toplar, her atışında ya sadece bir labut deviriyor ya da hızla oluğa yuvarlanıyordu. İyi bir gece geçiriyordum. Arka arkaya üç oyun kazanmıştım.

“Nasıl oluyor da bu oyunda bu kadar başarılısın?” diye sordu gözlüğünü yukarı iterek. Her atışta gözlüğü burnunun ucuna düşüyordu.

“Her şey nereye baktığına bağlı,” dedim, elimde bir topa ona doğru yürüyerek. Ona yaklaşacak konumda olduğumu fark etmiştim. Tam arkasında durdum ve bir elimi onun sırtına koydum.

“Labutlara bakma,” dedim, önümüzdeki şeridin sonunu işaret ederek. “Topun düşmesini istediğin noktadan gözlerini ayırma. Beyin kolun hatasını düzeltir.” Onun bir adım sağına geçtim ve aşağıdan bir atış yaptım. Biri dışında tüm labutlar devrildi.

“Şimdi sıra sende,” dedim, hattı yenilemek için düğmeye basarak.

Öne bir adım atarken başını salladı. Beyzbol atıcısı gibi kolunu geri çekerek gözlerini kısıtı ve odaklandı.

“Kolu unut,” dedim. “Yalnızca gözünü hedefinden ayırma.”

Kyle’in omuzları gevşedi, topu attı ve ikisi dışında tüm labutları düşürmesini izledi.

“Vay,” dedi, kendi etrafında dönerek.

“Biliyor muşum, öyle değil mi? Baktığın yer önemli. Bu püf noktayı babam öğretti.”

O anda, Whit’le ayrılığımın sonra yaptığı gibi bana sarıldı.

Duruşumuzun gittikçe yakınlaştığını fark ettim. Birine tekrar tekrar sarıldığınızda, beşinci ya da altıncı kucaklaşmadan sonra, her nasılsa bir şey olur ve bedenleriniz birbirini bulurdu. Bryan yandan sarılan biriydi; fotoğraf çekilmesi için poz verirmiş gibi kolunu atıp beni kendine çekerti. Yüz yetmiş sekiz santimetre boyundaki babama sarıldığımda, başı tam başımın üzerinde kalırdı. Whit’leyken ise başım tam onun boyun boşluğuna girerdi. Sarıldığımızda bir koluyla belimi sarar, diğeriyle başımı arkadan tutar ve hareketsiz kalmamı sağlardı.

Ama Kyle neredeyse yüz seksen sekiz santimetrelik boyuyla daha uzundu, kaslı ve güçlü görünen kolları vardı. Düşünmeden beni kollarında sıktığında yüzüm göğsünde ezildi ve tek yapabildiğim onun hoş çamaşır deterjanı ve pizza karışımı kokusunu içime çekmek oldu. Beni bıraktığında geriye doğru sendeledim.

Onun da benim kokumu hissedebileceğini düşündüm ama kucaklaşma onu etkilemiş gibi değildi; bir top daha kaptı ve oyuna devam etti. Oyunu bitirdiğimizde sonuç

beraberlikti ve gecedен yeterli veri toplayamadığım endişesine kapılmaya başladım. Bana sarılmıştı ama feromonlarımla değil, bovlingle ilgiliydi. Ne olması gerektiğini bilmiyordum. Elbette deneklerimden biri bilinmeyen bir koku yüzünden beni ansızın karşı konulmaz bulduğunu söylemeyecekti.

“Koku yürüyüşü için çok mu geç?” diye sordum, kasaya oyun ücretini öderken.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Kyle. “Saat neredeyse on buçuk. Central Meydanı’na geri mi yürümek istiyorsun?”

“Yalnızca biraz yerimde duramıyor gibiyim. Bilmiyorum. Bir film falan mı izlesek?”

“Bu saatte size gelmem babanı rahatsız etmez mi?” diye sordu Kyle.

Şimdi yüzüme bile bakmıyordu. Benimle işi bitmiş ve eve gitmek istiyor gibi telefonunu kontrol ediyordu. Kendimi yenilgiye uğramış hissettim.

“Üzgün olmadığım için sevinir. Whit’le ayrıldıktan sonra pek de iyi bir ev arkadaşı olduğum söylenemez.”

Acıyan gözlerle bana baktı. İşe yaramıştı. “Bu durumda, gelmekten başka çarem kalmadı,” dedi.

Eve gittiğimizde babam yukarıdaydı. Banyoda olduğunu, belki de yatmaya hazırlandığını duyabiliyordum.

Evimizin salonunda epey uzun boylu duran Kyle, kitaplıktaki eserlerin isimlerine göz attı ve sonra babamın koridorda duran bisikletini incelemek için diz çöktü. “Güzel bisiklet,” dedi, tekerleklerden birine dokunarak.

“Üstelik bu en iyi bisikleti bile değil. Annem öldükten sonra her nasılsa bir etkinlik insanı oluverdi. Her hafta sonunu bisiklet turu ya da New Hampshire’da yürüyüşle

geçiriyordu ve şimdi de kaya tırmanışına başladı. Bağımlılık gibi bir şey. Teyzem bunun bir savunma mekanizması olduğunu ve hazır olduğunda yavaşlayacağını söylüyor. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi.”

“Konu bağımlılık olunca, pek kötü değil.”

“Sanırım,” dedim.

Telefonumu çıkardım ve üst kattaki babama mesaj gönderdim. Şimdi yatak odasındaki televizyonu açmıştı. *Nova*’nın tanıtım müziğini duyuyordum. “Kyle burada,” yazdım. “Çıplak olarak aşağı gelme.”

“Sana da çıplak kalma izni vermiyorum,” yazdı birkaç saniye sonra.

“Çok komik,” diye yanıtladım. “Kyle’dan söz ediyorum.”

“*Hanna*’yı izlemeliyiz,” dedi Kyle. Kanepede oturmuş, milyonlarca kez evimize gelmiş gibi ayaklarını sehpaye uzatmıştı.

En sevdiği filmi ve geçen gece kendisi de bu filmi seven Yael’le bu konuda konuşmuştuk.

“O kadar güzel mi?”

“Seversin,” dedi. “Bir katil olmak üzere genetiği değiştirilmiş genç bir kız hakkında. Zekice hazırlanmış ve kadın taraftarı bir film. Bana söylendiği kadarıyla. Yael tarafından.”

Filmi *Netflix*’te buldum ve başlat tuşuna basıp ikimize birer bardak su almak için mutfağa gittim. Saat on bire on vardı. Serumunu genellikle bu saatlerde alıyordum. İlacı geciktirmenin sonuçlar üzerinde nasıl etkileri olabileceği konusunu Ann’le hiç tartışmamıştık. Paniğe kapılarak buzdolabına koştum ve serum şişesini gizlediğim yerden, sosların yanına koyduğum kahverengi torbadan çıkar-

dım. Küçük şişe buzdolabında durmalıydı. Babamın çok seyrek ketçap kullanmasına güveniyordum.

“Durduruyorum; başını kaçırmamalısn,” diye seslendi Kyle yan odadan, ben ilacı dilimin altında tutarken. “İlk sahne tüm filmin kurgusunu etkiliyor.”

Acele ederek, elimde bardaklarla salona gittim ve kendimi kanepeye bıraktım. O anda Kyle’ın Whit’in yerinde oturduğunu ve onun ayaklarının altına koyduğu yastığı kucağında tuttuğunu fark ettim. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermeden Kyle’ın yanına oturdum.

Film sürükleyiciydi. Whit’in favori listesinden izlediklerimden farklı olarak benim için biçilmiş kaftandı. Şiddet içeriyordu çünkü genetiği değiştirilmiş kız birçok kişiyi öldürüyordu ama film daha çok onun, yolculuğu sırasında karşılaştığı sıradan insanlarla ilişkisini anlatıyordu. Kızın planlı, kesik ve kuvvetli monoton cümlelerle konuşma şekli bana Ann’i anımsatıyordu.

Filme öyle odaklanmıştım ki Kyle bana dönüp şu ana kadar nasıl bulduğumu sorana dek kendi deneyimi unutmuştum. Kyle heyecanlı, hatta gergin görünüyordu. Yüzü kızarmıştı. Serumun etki yaptığı anlamına gelebilirdi. Ama belki de odanın sıcak olduğu ve filmin gerçekten iyi olduğu anlamına da gelebilirdi.

Ann ve ben araştırmamız sırasında göz önünde bulunduracağımız bazı biyolojik ve davranışsal göstergelerin listesini yapmıştık ama tahmin ettiğim kadar kolay anlaşılır değildi. Kyle esnerken göstergeleri aklımdan geçirdim.

Davranışsal psikologların basit öykünme dediği gibi, kesinlikle yansıtıyorduk. Birbirini çekici bulan insanların

bazen yaptığı buydu. Bazen aynı şekilde gülerler ya da birbirlerinin konuşma şeklini taklit ederler ya da içkilerinden aynı anda bir yudum alırlardı. Ama adil olmak gerekirse Kyle, Yael ve ben arkadaş olduğumuzdan bu yana birbirimizi yansıtıyorduk. İş arkadaşlarının genellikle yaptıkları gibi kısaltılmış bir konuşma şekli geliştirmiştik ve aramızda yalnızca bizim anlayabildiğimiz espriler yapıyorduk.

“Bu filme âşık oldum. Çok güzel,” dedim filme dönerek ve Cate Blanchett’in sahte gülümsemesine odaklandım. “Bryan acaba bu filmi izledi mi? Cate Blanchett’i sever. Bu filmle Oscar mı kazanmıştı?”

Yanıt almak için Kyle’a döndüm ve yüzünün bana yaklaştığını görerek şaşırdım. Dudaklarımız öpüşmek için buluştu ve oturuş şeklimize, onun yaklaştığını görmeme rağmen şaşılacak şekilde uyumluydu. Dudaklarımız birleşmiş, ağzımız kapalıydı. Bir ya da iki saniye sonra iki santimetre kadar geri çekildi ve bir tepki bekledi. Düşünebildiğim tek şey dilimin altına damlaları henüz koyduğum ve aramızdaki çekimi artırmak için kan dolaşıma giren tatlı sıvıyı belki de tattığıydı.

O saniyelerde benim de biraz filmdeki genetiği değiştirilmiş karakter Hanna gibi olduğumu, gözümün kenarıyla görebildiğim kadarıyla daha birçok günahsız katledeceğimi düşündüm.

Sessizliğim onaylama işlevi yapmış olmalıydı çünkü Kyle beni bir kez daha öpmeye başladı. Bu kez ağzı açıktı ve dili benimkini iterken eli arkamda, koltuğun üstündeydi.

Bir ses çıkardım ama bu isteksizlikle değil, şaşkınlık-

la ilgiliydi çünkü şaşkındım, uyarılmış gibiydim ve daha fazlasını istediğim gerçeğiyle afallamıştım.

Beni koltuğa devirerek başımın yastıkta olmasını sağladı; bedeninin yarısıyla üstümdeydi. Alışık olduğum kısa ve geniş cüsseli erkek arkadaşın aksine bedeni servi gibiydi. Tişörtünün üst kısmından küçük, siyah göğüs kolları dışarı çıkmıştı. Ağzının iki yanında, minik parantezler gibi küçük gülümseme çizgileri vardı. Beni öperken elini enseme kaydırıp ve saçımı kulağımın arkasına itti. Ürperdim ve elimi ensesine koyarak devam etmesini teşvik etmekten kendimi alamadım.

Birkaç dakika ya da belki daha uzun bir süre sonra geri çekildi ve sordu. “İyi misin?” Bu sorunun anlamı, “Şu an seni öpmekten fazlasına iznim var mı?” Duraklama bana asıl görevimi hatırlatacak kadar uzun sürdü.

“Kyle,” dedim boğuk bir sesle. “Bu gecedен önce beni öpmek istemiş miydin? Ya da geçen haftadan önce? Yoksa istediğini şu an anladığın bir şey mi?”

Ağzını açtı ama konuşmadan hızla geri kapattı. Bir an sessiz kalıp sonra konuştu. “Bu hileli bir soru mu? Nasıl yanıtlayacağımı bilmiyorum.”

Dirsekleriyle kanepeden destek alır şekilde üstümdeydi. Whit iki saniyeden uzun yaslanarak durduğunda kolları titrerdi ama Kyle sağlam ve güçlü duruyordu. Günün sekiz saatini laboratuvarında geçiren bir erkeğin nasıl böyle bir kas kontrolüne sahip olduğunu anlayamıyordum. Bryan bunu görseydi Kyle’ın üst bedenini edebi ifadelerle anlatabilirdi ama benim beynim o kadar hızlı çalışmıyordu.

Kyle sonunda yeniden eğilip beni bir kez daha öperek sorumu yanıtladı. Elimi yanağına koydum ve ateşini tah-

min etmeye çalıştım. Elimi çekti ve beni tekrar öptü.

Sonradan not alabilmek için hepsini zihnime kaydetmeye çalışıyordum. Konu sadece ondaki çekim değil, benim yanıttı. Deneylerin bu aşamasına kadar kendi cinsel dürtümü dikkate bile almamıştım. Anlaşılan serumdan etkilenmişti, yoksa elini belime koymasına izin verirken Kyle'ın omuz kasının dikkatimi çekmesinin başka nasıl bir nedeni olabilirdi?

Hareket etti ve dizi bacaklarımın arasına girdi. İnledim ama sonra içimi bir utanç dalgası kapladı çünkü bu laboratuvardan Kyle'dı ve çünkü Whit'le bu kadar rahat hissetmem için aylar geçmesi gerekmişti.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı Kyle. O anda beni gerçekten isteyen yanını hissettim ve "Kahretsin," diye fısıldayarak gerçeğe dönüp, elimi göğsüne yaslayarak onu ittim. Daha fazlasını yapamadım. Bu Whit değildi, Kyle'a bile benzemiyordu. Tamamen farklı görünüyordu. Beni koku yürüyüşlerine götüren, gece geç saatlerde *Star Wars* repliklerini mesaj olarak gönderen arkadaşım değildi; şans yüzüne gülmüş, yirmi yaşında, uyarılmış bir üniversite öğrencisi gibiydi.

"Sorun nedir?" dedi, panik içinde doğrularak.

Ekranda cansız bedenler vardı ve Hanna başka bir kurbanı doğru ilerliyordu.

"Özür dilerim Kyle," dedim, ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi televizyondan ayırmadan.

"Hayır, ben özür dilerim. Baskı mı yaptım? Bu kadar hızlı gitmek istememiştin. Gerçekten, ağırdan alabiliriz." Şimdi oturur durumdaydı ve endişeli görünüyordu.

"Hayır, yani söylemek istediğim, *bunun* doğru olmadı-

ğı. Bunu yapmamalıyız. Whit'ten dolayı üzgünüm ve Yael yanımda olmadığı, burada yalnız olduğumuz için sanırım kafamız karıştı. Geç de oldu.”

Kyle bir an donakaldı, sonra banyoyu kullanması gerektiğini geveleyerek kanepeden kalktı.

“Bekle, özür dilerim,” dedim.

“Hayır, ben özür dilerim,” dedi, sırtı bana dönük şekilde. Mutfağa doğru peşinden gidiyordum. Kyle neredeyse koşuyordu.

“Özür dileme... Sen yanlış bir şey yapmadın,” dedim. “Yalnızca... Sanırım yorgunuz ve son zamanlarda bundan yoksun kalmıştım...”

Mutfaktan geçerek banyoya girdi ama kapıyı kapatmadı. Suyu akıttı ve yüzüne vurdu.

“İyi misin?” diye sordum kapı aralığından.

Askıdan havluyu kaptı ve yüzüne bastırdı. Çenesindeki damlacıklar tişörtüne düştü.

“İyiyim, sorun yok. Sadece kötü hissediyorum. Çok düşüncesiz bir harekette bulundum. Sanırım senin ilgilendiğini düşündüm. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Ama sorun yok, gerçekten.”

“Hayır, sorun bende. Bu benim hatam. Düşüncesiz olan benim,” diye geveledim, bizi buraya getirenin ne olduğunu düşünerek. “Çok üzgünüm. Bu konu hakkında üzülmeni istemem. Lütfen üzülme.”

“Hayır, hiç önemli değil,” dedi. “Gitmeliyim.”

Ben yolunu kapatıyordum. Bu arada *Hanna* bitmişti. Arka planda hızlı bir elektronik müzik çalarken ekranda katkıda bulunanların isimleri geçiyordu. Müzik paniğe kapılmama neden oldu, tüm gecenin üstüne durdurma

tuşuna basar gibi basmak ve Kyle'ın hareket etmesine engel olmak istiyordum.

"Bu tamamen benim hatam. Lütfen bu konuyu bir kez daha düşünme," dedim uzaktan kumandayı kapıp televizyonu kapatırken.

"Hey," dedi, bana dönerek. "Her şey yolunda. Olur böyle şeyler. Hazır ol... Üniversitede hep olur. Önemli değil."

Sözleri mideme inen yumruk gibiydi.

"Tamam," dedim, başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için. Uzandı, elimi yakalayıp yukarı kaldırarak avucumu dışa çevirdi ve tuhaf bir şekilde beşlik çıktı. "Yarın görüşürüz Maya," dedikten sonra kapıya yürüyüp arkasından sertçe kapattı.

Tüm salon ışıklarını kapattım ve üst kata çıkıp banyoya girdim. Sıcak basmıştı, saçlarım terden ıslanmıştı ve yanaklarım kırmızı şarap rengindeydi. Gözbebeklerim büyümüşü, kahverengi ve büyüklerdi; içlerinde açık kahverengi haleler vardı. Merak ederek ilaç dolabını açtım ve termometreyi çıkardım. Ateşim tam olarak otuz yedi nokta sekizdi. Yükseldi ama hâlâ sınırlar içindeydi.

Yatak odama geçtim ve ne yapacağımı bilemeden tam ortasında durdum. "Sorun yok," dedim yüksek sesle kendimi rahatlatmak için, sonra yatak örtüsünün üstüne uzandım. Ann'i aramayı düşündüm ama gece yarısını geçmişti.

Kendimi heyecanlı hissederek yataktan fırlayıp çalışma masamda duran bilgisayarımı kaptım ve yanıma, yatağa aldım. Posta kutumda iki yeni mesaj vardı; biri Ann'den, diğeri Whitman Akin'dendi. Normal temposuna ancak kavuşan kalp atışlarım yeniden hızlandı. E-postamda

Whit'in adını görmeyeli uzun zaman olmuştu. Ayrılıktan sonraki akşam, eski yazılarla ilgilenip durmamam için, Bryan, Whit'in tüm mesajlarını şifreyle korunan bir klasöre taşımıştı.

Önce Whit'in mesajına girdim. Kısa bir nottan ibaretti.

"Yalnızca merhaba demek ve iyi olduğundan emin olmak istedim," diyordu. "Seni bu akşam bowling salonunda gördüğümü sandım ama emin değilim. İyi olduğunu umuyorum. W"

Ellerimi kaldırıp yüzüme koydum ve nefes vermeye çalıştım. Sonra yanıtlama konusunda karar veremedim ve mesajı kapatıp Ann'in mesajını açtım. Bir saat önce göndermişti.

"Lütfen kayıt yap," yazmıştı sadece.

Ben de deneyimizin ilk aşamasının ayrıntılı bir tarifini içeren raporumu yazmaya başladım. Önce Kyle'la yakınlığımız kısmı atlamayı düşündüm çünkü Ann'e itiraf etme fikri garip geliyor, utanmama neden oluyordu ama davranış sonuçların bir parçasıydı. Hepsini anlatmalıydım.

Olabildiğince kliniksel davranarak nabız ve ateşimin, aynı zamanda gecelik dozumu aldıktan sonra Kyle'ın hızlı tepkisinin ayrıntılarını yazdım.

"Bir numaralı denek, 30 Haziran," diye başlıyordu.

Sonuçların ve yan etkiler hakkındaki soruların anlatımını bitirip uykuya daldığımda saat üçü geçiyordu.

Elektronik postanın konu başlığına Ann'in dikkatini çekmek için büyük harflerle "BAŞARI" yazdım.

Onuncu Bölüm

Kyle üstünde yaptığımız deneyin işe yaraması durumunda neler olabileceği konusunu hiç düşünmediğimi itiraf etmeliydim. Öpüşmek planın bir parçası değildi. Deneyin bir yakınlaşmaya neden olacağını tahmin etmemiştim ve Ann için hazırladığım notlarda bunu “kısa fiziksel etkileşim” olarak adlandırdım.

“Kısa fiziksel etkileşim nedir?” diye karşılık verdi Ann.

“Öpüştük,” diye yanıtladım ve tuşlara basarken yüzüm kızardı.

“Hepsi o kadar mı?”

“Ayakta öpüşmeydi,” diye yanıtladım. “Ağzlarımızla. Sonra ben onu durdurdum.”

“Çok şükür,” yazdı. “Aklıma daha kayda değer bir şey geldi. Kendimi sorumlu hissedecektim.”

Benim için kayda değer olduğunu düşündüm. Tüm olanlarla ilgili iyi hissetmiyordum. Yakın bir arkadaşla oynamak hangi yaşta önemli olmaktan çıkardı? Kyle,

durumu dirseklerimiz koridorda yanlışlıkla birbirine çarpmış gibi özetlemişti. Sanki öpüşmek bir gün yapabileceğin ve ertesi günü unutabileceğin bir şeydi.

Whit'ten önce beni iki kişi öpmüştü: Biri, ben on dört yaşındayken ailemle çıktığımız Alaska gemi seyahati sırasında on altı yaşındaki Beckett, diğeri ise ondan önce Bryan'dı. İkimiz de on üç yaşındaydık ve dilimizi başka birinin ağzına sokup sokamayacağımızı anlamak için öpüşmüştük. O ilk öpüşmeler hâlâ önemli geliyordu. Sonra beni ilk kez bir yetişkin gibi, bir anlamı varmış gibi öpen kişi Whit olmuştu.

Belki de Kyle haklıydı. Tüm öpüşmelerin önemli olmayacağına alışmalıydım. Benim lisemde tüm yakınlaşmalar önemliydi çünkü kimse ortadan kaybolmuyordu. Ne olursa olsun ertesi gün o kişiyi görüyordunuz. Ama üniversitede, özellikle Boston gibi bir şehirde, biriyle oynanabilir ve belki bir daha asla onu görmezsiniz. Whit'in kaldığı yurttta insanlar bir yabancıyı odalarına getirip ertesi sabah bir daha görüşmemek üzere elveda diyorlardı. Whit'in bazı arkadaşları gerçek ilişkiler yaşıyorlardı ama birçoğu saat onda sahte kimliklerle parti planları yaparak çıkıyor ve bir buçukta tanımadıkları biriyle birlikte dönüyorlardı.

Belki Kyle için öpüşmemizin hiçbir anlamı yoktu. Yatmamıştık bile. Aslında benim istediğim de tam buydu. Deneyi yapmak ve sonra normale dönmek. İşe gittiğimde Kyle hiçbir şey olmamış gibi davranırsa iyi olacaktı.

Ama ertesi gün işe gittiğimde Kyle orada bile değildi. Danışmada duran Tish'e bakılırsa sabah erkenden aramış ve hasta olduğunu söylemişti.

Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için telefonumu elime aldım ama sonra benden mesaj almak isteyip istemeyeceği konusunda tereddüt ederek duraksadım. Belki de yakınlaşmamız konusunda görüldüğü kadar kayıtsız değildi. Belki bana kızgındı.

Yael dizüstü bilgisayarının önünde oturmuş hafifçe bir şarkı mırıldanıyordu.

“Selam,” dedim, arkasında durarak. Kulaklıklarını çıkarması için önüne geçerek ellerimi salladım.

“Ne haber?”

Sesi ifadesizdi. Sıkılmış gibiydi. Bir şeyden şüphelenip şüphelenmediğini düşündüm ama neler olduğunu bilmesi için hiçbir neden yoktu.

“Özür dilerim,” dedi daha sıcak bir sesle. “Şunu danışmanıma göstereceğim için biraz stresliyim.”

“Kyle hastaymış. Nasıl olduğunu biliyor musun?”

Yael başını yana çevirdi ve topuzundan kurtulan bir bukle yüzüne düştü. Onu kulağının arkasına itti ve omuz silkti. “Sanırım başka bir iş var. İyi olduğundan eminim.”

Masama döndüm ve kayıtları yazıya geçirmeye başladım ama her zamankinden yavaştım. Zihnim dün gecenin anılarına sürükleniyordu; Kyle’ı öpmenin ne kadar kolay olduğunu ve bittiğinde ne kadar hızlı evden gittiğini düşünerek birkaç dakikada bir ara veriyordum. Kaseti geri sarıp Doktor Clark’ın söylediklerini tekrar tekrar dinlemek zorunda kalıyordum.

Saat iki gibi Yael’in telefonuna mesaj sinyali geldi. Telefonuna baktı, bir mesaj yazdı ve kulaklıklarını çıkarmadan bana seslendi. “Kyle iyiymiş. Selam söylüyor.”

Kaseti durdurdum ve Yael’in masasına gittim. Dinle-

diği her neyse ara verdi ve bilgisayarının ardından bana baktı.

“Başka bir şey söyledi mi? Bir şeye ihtiyacı var mı?”

“Hayır. İyi olduğuna eminim. Belki de uyuyarak rahatlamak istiyordur.”

İstediğim yanıt bu değildi ama Yael’in duymak istediklerimi söyleyemeyeceğini biliyordum. Kyle’la aramızda geçenleri bilmiyordu. Bana selam söylemesinin zorunlu bir mesaj olup olmadığını ya da dün yaşadıklarımızdan dolayı hasta olduğunu söylediğinden endişe etmemin aşırı bir kendini beğenmişlik tepkisi mi olduğunu söyleyemezdi.

Yael’in yüzündeki ifade bana kaygı seviyemin tuhaf olduğunu anlattı. Tekrar mesaj gelmesini umarak, Yael’in telefonuna bakıp masasının önünde durmaya devam ediyordum.

“Çok iyi,” dedim, elimden geldiği kadar sıradan davranmaya çalışarak ve çalışma masama geri döndüm. Öyle dalgındım ki yarım saatlik bir kaset çalışmasını bitirmem iki saatimi aldı.

Akşamüstü ofisten çıkmadan önce Kyle’a mesaj atmaya karar verdim. Kendimi mecbur hissediyordum.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Mesajı gördü. “Alındı” işareti vardı. Ve sonra Kyle bir şeyler yazarken ekranda üç nokta belirdi. Saniyeler geçmiş olmalıydı ama bana dakikalar gibi geliyordu. O mesajını yazarken, üç nokta ekranımda donmuş gibiydi. Sürekli fikir değiştiriyor gibi üç nokta bir beliriyor bir kayboluyordu.

“Hayır, iyiyim.”

Tüm yanıt buydu. Geçen bu kadar süreden sonra.

Yanıtladım. “Sevindim. Umarım bana mikrop bulaştırmadın.”

Göndere bastığım anda telefon ekranına yumruk atıp son yazdığımı geri almak istedim.

Yazmaya başladı ama sonra üç nokta kayboldu. Yeniden yazacağını umut ederek telefona gözlerimi dikip bekledim ama birkaç dakika geçtikten sonra konuşmanın bittiğini anladım.

Döndüğümde beni oyalar düşüncesiyle babamın evde olmasını ümit ediyordum ama kapıya yaklaştığımda evden ayrılmak üzereydi. Beni fark etti ve arabanın camını indirdi.

“Yine kaya tırmanışına mı?” diye sordum, tahminde bulunarak.

“Evet. Yağmur yağacak gibi gözüküyor, ben de spor salonuna gidip biraz antrenman yapmak için iyi bir akşam olacağını düşündüm. Umarım saat yeteri kadar geçir ve doğum günü partisi yoktur. Geçen sefer oraya gittiğimde iki öğrencime rastladım ve tüm salon gençlerle doluydu.”

“Üstüne alınma sakın genç kız,” dedi gülümseyerek.

“Alınmadım, yaşlı adam,” diye karşılık verdim.

“Gelmek ister misin? Başlangıç dersini ücretsiz veriyorlar.”

Önerisi şaşkın görüldüğümü anlamama yetti.

“Hayır, teşekkürler,” dedim, normal görünmeye çalışarak. “Bu gece canım televizyon izlemek istiyor. Belki *Sherlock*’u yeniden izlerim.”

“Tamam. Ama fikrini değiştirirsen ve dışarı çıkarsan, bir not bırak.”

“Peki efendim.”

Tüm geceyi yalnız geçirme fikrinden rahatsız olarak gözlerimi dikip eve baktım. Keşke Bryan’ın bu kadar çok provası olmasaydı.

Telefonum titredi.

“*Karaoke?*” diyordu Bryan’dan gelen mesaj. Her zamanki gibi zihnimi okumuş olmalıydı.

“EVET,” diye karşılık verdim, gerçekten rahatlayarak. Geceyi yalnız geçirmekten bu kadar korktuğum için utanarak geri döndüm ve caddeye doğru yürümeye başladım. Eskiden kesinlikle böyle değildim.

On Birinci Bölüm

Bryan ve arkadaşlarıyla gideceğim bir *karaoke* gecesini kabul etmek için epey umutsuz olmalıydım. Aslında *kara-okeyi* sevmiyor değildim ama yalnızca babam gibi normal insanlarla yaptığımda. Bir şarkıyı yeterince çarpıcı şekilde söylediklerinde *karaoke* barından bir albüm sözleşmesi yaparak ayrılacaklarını düşünen iddialı aktörlerle gitmek farklı ve daha korkutucu bir deneyimdi. Whit bu konuda beni uyarmıştı. “Tiyatrocularla birlikte asla *kara-oke* yapma. Asla.”

Ve gideceğim yer, seçeneklerin en kötüsü olan, her yaştaki müşteriyi kabul eden, Back Bay’deki bir bardı. Boston ve Cambridge çevresinde bazı geceler ücretsiz *karaoke* hizmeti veren neredeyse yüz küçük bar vardı ama yirmi bir yaşından küçükler o barlara giremezdi. Bu yüzden, yalnızca izleyiciler arasında olmak isteyenlerden bile on dört dolar alan YouSing’e gitmekten başka çare yoktu. Yaşı tutmayan tüm müşteriler mor bir bileklik takmak zorundaydı.

YouSing gündüz vakti tam bir turist tuzağıydı ama geceleyin Emerson ve Berklee College of Music'ten, her türlü izleyiciye ihtiyaç duyan, reşit olmamış tiyatrocularla dolu olurdu.

Önceden hazırlığı yapılmamış bir gece programıydı. Bryan bunun Genç Tiyatrocular için prova sonrası bir stres atma gezisi olduğunu açıkladı. Aslında genellikle katılmak istemediğim türden bir sosyal etkinlik olsa da, evden, araştırmamdan ve Kyle'dan uzak kalmaya ihtiyacım vardı.

On dört dolarımı ödedim ve Bryan'ı sahne kenarında şarkı kitabının sayfalarına göz gezdirirken buldum. "Selam," dedim. Ona Kyle meşalesinden söz etmemiştim. Zaman olmamıştı ve söyleyip söylememem gerektiğine emin değildim. Bryan'a deneyden söz edemeyeceğim için yalnızca öpüşmeden bahsedebilecektim. Daha önce en iyi arkadaşımdan asla sır saklamadığım için kötü hissediyordum.

"Baksana," dedi telaşlı bir sesle. "*I Wanna Be Your Lover* mı *Rolling in the Deep* mi?"

"*I Wanna Be Your Lover* nedir?"

O anda şoke oldu ve elini kalbinin üstüne koydu. "Prince'in şarkısı Maya. Prince'in!"

"Ama ben bilmiyorum. *Rolling in the Deep*'i seçiyorum."

Seçimini yaparken yeni bir şarkı listesiyle ilgili bir şeyler geveledi ve sonra küçük bir masaya, Kimberly Katz ile tanımadığım bir kadının yanına oturduk. Benim gibi oyuncu olmayan, öylesine gelmiş bir ev arkadaşı gibi görünüyordu.

Kendimi ona tanıtmama fırsat kalmadan hoparlörden

bir ses duyuldu. “Kimberly K. Sıra sende Kimberly K.”

Az önce Oscar kazandığı ilan edilmiş gibi yerinden fırlayan Kimberly sahneye koştu ve mikrofonu diskjokeyin elinden kaptı.

Eğilip Bryan’ın kulağına fısıldadım. “*Let It Go*’yu söylerse bu gece içeceğim tüm beş dolarlık diyet kolalarımı sen ödüyorsun.”

Bryan parmak işaretiyle beni susturdu ve beni duymadığından emin olmak için Kimberly Katz’ın arkadaşına göz attı.

“Özür dilerim,” dedim ciddi bir ifadeyle. Kimberly Katz’dan hoşlanmıyordum ama tek nedeni Whit’i tanıması ve benden sonra onu görmüş olmasıydı.

Seçimi *Let It Go* ya da bir müzikalden ya da bir Disney filminden değildi. Kimberly Katz, Bryan’ın birçok şarkı listesinde yer alan Whitney Houston’dan *I’m Your Baby Tonight*’ı seçmişti. Şarkıyı seviyordum ve annem ölümünden birkaç sene önce bir gece bizim bu şarkıyı dinlediğimizi duyup parçanın bir Youtube videosunu yüklemiş ve bize çeşitli giysiler içinde Whitney’yi göstermişti.

Söylenmesi kolay bir şarkı değildi. Aslında hiçbir Whitney Houston şarkısını söylemek kolay değildi ama Kimberly bir profesyoneldi ve belli ki şarkıyı daha önce söylemişti. Her notanın hakkını verdi ve gerçek bir konser verirmiş gibi mikrofonuyla sahnede gezindi.

Tiyatrocuların nasıl böyle oldukları, daima çalışmaya ve sahneye fırlamaya hazır olmaları beni her zaman şaşırtmıştı. Birçok bilim insanı için de bunun doğru olduğunu düşünüyordum. MIT’deki en büyük beyinlerin çoğu laboratuvar dışında bir buluş yaparlardı. Bazen mesai

saatleri dışında fark edilenler buluş için önemli olabilirdi. Annem sadece dışarıda olarak ve doğayı dikkate alarak statik elektriği keşfeden eski Yunan bilim insanlarından söz etmişti.

Film yapımcısı olmak isteyen bir oyun yazarı olarak Whit de öyleydi. Bazen, cebinde tuttuğu küçük not defterine bir şeyler yazardı. En büyük övgüsü, ben konuştuğuktan sonra bazı notlar almasıydı.

Kimberly şarkıyı bitirdiğinde performansın etkisiyle hâlâ soluk soluğa yerine oturdu.

“İnanılmazdı,” dedim eğilerek ve söylediğime kendim de şaşıracak.

“Ah, çok teşekkür ederim!” diye öyle yüksek sesle bağırdı ki birdenbire ondan tekrar nefret ettim.

İsmi bir sonra anons edilen kişi Bryan’dı. “Sıra sende Adele,” dedim sırtını sıvazlayarak.

Bryan şarkı söylediğinde kimse eşlik etmeye cesaret edemezdi. O çok iyiydi. Belki de birayla ıslanmış ve bar kadar eski, cızırtılı YouSing mikrofonuyla bile sesi pürüzsüzdü ve tam istediği gibiydi. Dilediği zaman Frank Sinatra ya da Justin Bieber gibi şarkı söyleyebilirdi. Adele’e gelince, Bryan sesini boğuklaştırdı ve etkiyi çoğaltmak için arada çatlamasına izin verdi. Yeteri kadar titrek sesiyle, şarkı sözlerini kendi yazmış gibi hissederek söylüyordu.

“Arkadaşın bir yıldız.”

Trans halinden uyandım ve sağıma dönüp Bryan’ın yerinde oturan Asher Forman’ı gördüm.

“O gerçekten çok iyi,” dedim, yüzümün sevinçten parlamasını gizleyemedim. “Her zaman bu kadar iyiydi.”

Bryan ıslıklar ve alkışlar arasında şarkıyı bitirdi ve sahnenin yanında onu kutlamak ve elini sıkmak isteyen izleyiciler tarafından karşılandı.

“Fan kulübü kuruldu,” dedi Asher.

“Biliyorum. Bir gün ünlü olacak.”

İstediği kadar olmasa da bir şekilde ünlü olan birine söylenecek tuhaf bir şeydi.

“Sen şarkı söylüyor musun?” diye sordum.

“Evet. Seninle. Az sonra sahnedeyiz.”

Başımı salladım. “Çok komik.”

“Hayır, gerçekten. Hazırlan. Gerek duyuyorsan birinin içkisini çal. Ses tellerini gevşet, kısıtlamalarını kaldır.”

“Ben şarkı söylemem.”

“İnan bana, aslında şarkı söylemek zorunda kalmayacaksn. Sadece konuş.”

“Asher F. Asher F. Burada mı?”

Hoparlörden anons duyuldu ve Asher ayağa kalkıp, gri tişörtümün kolundan çekerek beni oturduğum yerden kaldırdı.

Geri oturmaya çalıştım ve kalabalık ıslıklamaya başladı. Bryan beni karşı taraftan fark etti. Ağız işaretiyle “Yardım,” diye seslendim ama heyecanlı görünen Bryan başını salladı.

“Şarkı söylemek zorunda kalmayacaksın, yemin ederim,” diye fısıldadı Asher kulağıma ve beni sahneye çekmek için elimi yakaladı. “Söz veriyorum, acı çekmeyeceksin.”

Sahne ışıkları insanın gözlerini kör ediyordu, kalabalıktaki yüzleri neredeyse seçemiyordum. Müzik başladı ve kalbimin sıkıştığını hissettim. Bryan’ın sahnede duruşuna yeni bir hayranlık hissediyordum çünkü korkutucuydu.

Şarkıyı tanımam için birkaç saniye geçmesi gerekti. Taylor Swift'ti. Demek Asher bu yüzden şarkının bir kadın tarafından söylenmesini istemişti. Asher başladığında kalabalıktan çığlıklar yükseldi. Şarkı söylerken sesi çok ciddiydi. *"İlk kez ayrıldığımız zamanı hatırlıyorum. Bıktığını, artık bittiğini söylemiştin, çünkü..."*

Sesi Bryan kadar pürüzsüz değildi. Bryan'ın sesi Broadway'de şarkı söylüyor gibi yükselirken, Asher'da bir pop yıldızının ince tenor sesi vardı. Ama Asher sahnede daha kıvraktı. Bedeni arkasında dansçılar olması gereken bir şarkıcı gibi hareket ediyordu.

Karşısında durmuş hem performansının tadını çıkarıyor hem de ne zaman başlamamı isteyeceğini düşünerek, ekranda her yeni cümle belirdiğinde paniğe kapılıyordum. Ama tek başına söylemeye devam ediyordu ve izleyiciler nakarat kısmında ona eşlik ediyorlardı. "Bir daha asla beraber olamayız," diye bağıyorlardı.

Bir noktada eğildi ve fısıldadı. "Hadi bakalım. Sıra sende."

Karaoke ekranında "KONUŞMA" yazıyordu ve italik sözcükler ekranda akmaya başladı. Radyo ve birçok şarkı listesine bu parçayı koyan Bryan sayesinde sözleri biliyordum. Tam bir *rap* değildi, sadece Taylor Swift'in eski bir sevgiliyle yaptığı öfkeli konuşmaydı.

Sözcükleri özellikle bir vurgu yapmadan mikrofona söyledim. *"Her zamanki gibi"* diyen son sözleri doğru zamanda ve biraz karakter katarak söylemeyi becerdim. O kadarını yapabildim.

Tiyatrocular alkışladılar ve rahatlatırken bacaklarımın güçlendiğini hissettim. Hatta mikrofonumu ağzım-

dan mümkün olduğu kadar uzak tutarak son nakaratı Asher'la söyledim.

“Gördün mü? Şarkı söylemek gibi değildi,” dedi Asher, müzik bittiğinde beni beklenmedik şekilde çekip kucaklayarak.

“İyi bir Taylor’sın,” dedim.

“Sen de öyle,” dedi ve sonra bara doğru yürüdü. Yirmi yaşında olmasına rağmen her nasılsa mor bilekliği takmamayı başarmıştı. Sahneye çıkmaktan dolayı hâlâ kıpkırmızıyım ve dikkat çekmeden hızla masama yöneldim.

Bryan telefonunu kaldırdı. “Bunun videosunu çektim. Bu filmi hayatımın geri kalan her gününde izleyeceğim.”

“Bayılacağımı sandım.”

“Korkunçtun. Lanet olası bir robot gibiydin ve ben buna bayıldım.”

Müzik tekrar sahneye çıkan ve ciddi görünen Kimberly Katz için yeniden başladı. Tempo hızlanırken şarkıyı tanıdım.

“Hayır, olamaz,” dedim. “Bryan.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Bryan başını sallayarak. “Bu konuda konuşmuyoruz.”

Kimberly, *Let It Go*’nun ilk sözlerini söylemeye başlar-ken Bryan, “Peki, eve gidip bir şey izleyebiliriz. Ama filmi ben seçeceğim,” dedi.

Kapıdan çıkmadan az önce, barda duran Asher’ı görüp gülümsedim. Bana doğru bardağını kaldırdı ve göz kırptı.

Saatler sonra, *Maleficent* filmini bitirdiğimizde Bryan konuk odasında gitti ve uyuyakaldı. Ben de odama döndüm ve dizüstü bilgisayarımı açtım.

Whit’in e-postasını hâlâ yanıtlamamıştım. Pek söyleye-

cek bir şey yok gibi görünüyordu, en azından şimdilik. Ama bu akşam bir e-posta daha göndermişti. Saat sekizde gönderilen yeni mesajın üstüne tiklerken derin bir nefes aldım.

*“Selam, belki benle haberleşmek istemiyorsun ama senin için endişeleniyorum ve seni düşünüyorum. Bu gece-
nin nasıl olacağını hatırlıyorum ve iyi olduğunu umuyorum. Lütfen babana ve Bryan’a yakın ol ve onlara sevgimi ilet. Ya da iletme. Sana nasıl doğru gelirse.”*

“Bu akşam,” dedim kendi kendime, telefonumdan tarihi kontrol ederek.

Whit bugün evine taşınmıştı. Bu gece onda kalacaktım. Bu gece seks yapacaktık. Belki de tam şu anda yapıyor olacaktık.

E-postayı nasıl yanıtlayabileceğimi düşünerek kendimi yatağa bıraktım. Mutfaktan babamın tıktırtısını duydum ama bu konuda onunla konuşamazdım. İçimden bir ses Whit’in iletişime geçtiğini bile söylesem babamın benim kadar kötü hissedeceğini söylüyordu.

Whit hayatımıza girdiğinde, benim kadar babamın da ona ihtiyacı var gibiydi. Üçüncü ya da dördüncü buluşmamızda tanışmışlardı. Aslında romantik bir gece olmalıydı, en azından ben öyle planlamıştım. Henüz öpüşmemiştik bile ama “Hadi oturalım ve bir film izleyelim,” cümlesi bunun bir tür şifresiydi. Bu yüzden gergin ve heyecanlıydım ve bir gece önce uyuyamamıştım. Whit’in bize geldiğini ve üzerinde saçlarını daha da turuncu gösteren koyu mavi bir kazak olduğunu hatırlıyordum. Alt kattaki büyük ekrana yönelmemize fırsat kalmadan, odadaki nabızı koklamaktan tamamen aciz babam bizi teleskopuyla oynamak için dışarı davet etmişti.

“Çok isterim,” demişti Whit, ben daha reddetme şansı bulamadan.

Bundan sonra anımsadığım ilk şey arka avluda, babamın Van Gogh’un *Yıldızlı Geceler*’inden esinlenerek Celestron ismini verdiği büyük teleskoba sırayla bakmamızdı. Babam önceki hafta yakalamayı başardığı meteor yağmurundan söz ederken Whit konuyla çok ilgileniyor gibi görünüyordu.

Bir saat geçtikten sonra büyük ilk randevumun bir aile toplantısına dönüştüğünü kabul etmiştim. Babam ortaokul fen programından, kendi okulundaki astronomi kulübünü nasıl yönettiğinden, aile tatillerimizden ve kimse duymak istemeyeceği birçok konudan söz ederken Whit’in babamı dinlemesini izlemiştim. Düşünebildiğim tek şey Whit’in kibar, coşkulu ve çıkmak için iyi bir insan olduğuydu. Annemin ölümünden bu yana babam ilk kez bu kadar oyalanıyordu.

Yanıtlaya tıkladım ve yazmaya başladım. “*Beni düşündüğün için teşekkürler.*” Çünkü en azından beni düşünmüştü.

On İkinci Bölüm

Ann ve ben, One Direction defterinden öğrendiğimiz kadarıyla, Kyle'ın serumunu bedenimden atmamın üç gün süreceğini tahmin ediyorduk. Biraz tahmin oyunu gibiydi. Notlar, annemin, kan tahlilleri ve ateş gibi diğer göstergelere göre yaklaşık bir hafta sonra normal kimyasına döndüğünü gösteriyordu. Ama annem serumu daha uzun süreli kullandığı için bedeninin temizlenmesinin bu kadar uzun sürdüğünü varsayımında bulunduk. Serumunu dokuz aydan uzun bir süre boyunca her gün kullanmıştı.

Araştırması, dilaltından alındığında karışımın zaman içinde güçlenip sistemde kümülatif bir etki yaptığını gösteriyordu. Benim işim kısa süreli olmuştu ve dört gün sonra normale döndüğümü hissetmeye başladım. “Normal,” diyerek ne kastettiğimi anlatmakta güçlük çekiyordum ama serum sistemimden temizlenir temizlenmez, bedenimin içi yeniden ayarlandı gibi hissetmeye başladım. Belki hepsi kafamın içindeydi ama iç organlarımı daha hafif ve

daha serin hissediyordum. Otuz yedi nokta bir olan normal dereceme döndüğüm için en azından bu son kısmı kanıtlayabilirdim.

Bir başka kanıt da serumu kullandığım ilk dört gün uykuya doyamamamdı. Arka arkaya iki günü, gecede neredeyse on iki saat uyuyarak geçirmiştim. Annemin notlarına bakarak bunun olabileceğini biliyordum. Sisteminin temizlenmesinin yorucu olduğunu yazmıştı.

Ann bedenimin dört gün sonra büyük olasılıkla eski haline geldiğini kabul etmişti ama projenin ikinci aşamasına geçmeden önce on gün ara vermemizi istedi. Bunun deneyi daha mantıklı kılacağını, ekstra zamanı araştırmayı değerlendirmek ve sonraki adımları hesaplamak için kullanabileceğimizi söyledi.

Bu ara, annemin uzun vadeli araştırma yaparak ne amaçladığını düşünmek için bana epey zaman bıraktı. Serumun babama ve kendisine yaptığı her neyse, onu sürdürebilmek için buna hayat boyu devam etmeye niyetli olup olmadığını merak ediyordum. Annemle babamın belki düşündüğüm kadar mutlu olmadıklarını ve çekimi sürdürmek için annemin seruma ihtiyacı olduğunu göz önünde bulundurmak üzücüydü.

Bina 68b'nin önünde durdum, içeri girip kayıtlara odaklanmak zorunda olmamayı dilerken, hayatımın geri kalanında Whit'in ilgisini koruyabilmek için her gece banyoya gizlenmek zorunda kalıp dilimin altına bir iksir damlatmanın nasıl olacağını düşündüm. Belki annem bunu başara-bilirdi ama ben başaracağımdan emin değildim.

Kyle, Ann ile benim notlarımızda "Olay Bir Tepkisi (OBT)" şeklinde ifade ettiğimiz yakınlaşmamızın ar-

dından iki gün izin almış ve sonrasında normal çalışma programına dönmüştü. Bunu OBT olarak adlandırmayı seviyordum, çünkü olan biteni, yani MIT’de edindiğim ilk arkadaşlarımdan biriyle yakınlaşmak için bir serum kullandığımı örtbas ediyordu.

Kyle ofise döndükten sonraki ilk iki gün ona gülümsemiş ama feromonların hâlâ uyumlu olabileceği ve durumu daha da kötüleştirmekten başka işe yaramayacağı korkusuyla mesafemi korumuştum. Rutinimiz olduğu için üçlü olarak koku yürüyüşlerimize çıkmıştık. Yael restoranda tuvalete gitmiş, Kyle ile ben ise o dönene dek sessizce oturup ağzımızı karides şişle doldurmuştuk; OBT gerçekleşmemiş gibi sıradandı. Kyle’la göz teması bile kurmadık.

Artık serum sistemimden çıktığı için Kyle’a daha kendimden emin bir şekilde gülümseyerek yerime oturdum. O da bana gülümsedi ve deney tüplerini temizlemeye devam etti. Yael hızlı bir “Selam,” diyerek başını dizüstü bilgisayarına gömdü.

“Ne haber?” diye sordum ikisine birden neşeli bir sesle ve odadaki enerjiyi sezmeye çalıştım.

“Geçen gece biri buzdolabının derecesini değiştirmiş,” diye yanıtladı Yael. Yakınımızda çalışanların duyması için sesini özellikle yükseltti. “Şimdi bir günlük gecikmem var ve bilseydim hafta sonu gelip çalışmazdım çünkü bu saçmalığı yeni baştan hazırlamam gerekecek.” Yael düzgün şekilde hazırlanmış malzemelerini on derecelik bir ısı değişikliği nedeniyle nasıl da bozulmuş bulduğu hakkındaki konuşmasına devam ederken rahatladım. Bu, laboratuvarda en sık rastlanan kavgaydı. Farklı derece evrelerinde çalışan onlarca araştırmacı aynı ayırcıları,

soğutucuları ve saklama alanlarını paylaşıyordu. Kendi deneyleriyle ilgilenirken zaman zaman birbirlerinin malzemeleriyle uğraşmak zorunda kalıyorlardı.

Yael'in atıp tutması uzadı, araya İbranice sözcükler de katıyordu. Suçlunun yakında olduğundan bile emin değildim.

"Ve bunu kim yaptıysa, belki sıcak malzemesini soğuk bulduğunda nasıl hissedeceğini düşünmeli çünkü bunu yapabilirim," diye biraz daha yüksek sesle bağıarak tiradını tamamladı.

"Baksanıza bu akşam meyveli çay içmeye gidelim mi?" diye sordum, Kyle'la bir kez daha çıkmanın ona yeniden mesaj atmaya başlayabileceğim anlamına geleceğini umarak. Günlük, sıradan iletişimimizi özlüyordum. Benim için mi yoksa kendi çıkarı için mi sessiz kaldığını anlayamıyordum.

"Hayır... Yogaya gideceğim," dedi Yael. "Ama siz ikiniz gidin."

Kyle'a döndüm.

"Ben isterim," dedim, umutlu bir sesle.

"Bugün ne kadar iş bitirebileceğimle ilgili," dedi Kyle bana dönmeden.

"Tamam," diye yanıtladım, sözlerine görünenden farklı bir anlam yüklememiş gibi gülümseyerek. "Bana haber ver."

Daha sonra dizüstü bilgisayarını kapatıp masasının altından bir yoga matı çıkaran Yael sessizliği bozdu.

"Yoga meraklısı oluyor," dedim Yael çıkarken, Kyle'ı denemek için. "Artık onla arkadaş olup olamayacağımızı bilmiyorum." Zoraki mizah elimle ağzımı kapatma isteği yarattı.

“Ben yoganın hoş olduğunu düşünüyorum,” diye karşılık verdi Kyle. “Belki haftaya onunla giderim.”

Sırt çantasını kapatıp gitmeye hazırlandığını gördüm.

“Bitirdin mi?” dedim yüksek sesle. “Bu meyveli çaya vaktin olduğu anlamına mı geliyor?”

“Bu hafta kampüse dönen bir arkadaşla buluşacağım. Maça son dakika bileti bulup bulamayacağıma bakacağız.”

“Hangi maça?”

“Red Sox,” dedi, bilmediğim için bir yaratıkmışım gibi bana bakarak. Beyzbolu sevdiğini daha önce hiç söylememişti.

Sağ eliyle bir tepenin kenarını tutuyormuş gibi çalışma masasını tutarak bana uzun bir bakış attı. Söyleyecek bir şey, belki *The Simpsons*’dan bazı alıntılar, atmosferi değiştirecek herhangi bir şey bulmak için beynimi taradım. Aramızdaki mesajlaşmalar sıklıkla bir konu içermeyen Simpsons alıntıları olurdu. Her bölümü neredeyse ezbere biliyordum ama Kyle’ın hafızası hazırcevaplıkta beni yenerdi.

“İyi eğlenceler,” demekten başka bir şey aklıma gelmedi.

Düş kırıklığına uğramış gibi boşluğa baktı.

Peşinden koşup kafamın karışık olduğunu, o gecenin hiç yaşanmamış olmasını dilediğimi, çünkü arkadaşlığımızı asla tehlikeye atmamam gerektiğini söylemeliydim ama bunun yerine öylece ayakta durdum.

Birdenbire umutsuzca Whit’i görmek istedim. Onun tarafından avutulmanın ya da dünyamı allak bullak eden bu olaylar zincirini başlattığı için ona bağırmanın özlemini çekiyordum.

Telefonumu kaptım ve Bryan’ın haftalardır yapmamı yasakladığı şeyi yaptım. Laboratuvarı yalnızdım ve ta-

rayıcı açıp “Andrea Berger” yazdım.

Yüzünü Bryan’ın bana söylediği kadarıyla biliyordum. *Pretty Little Liars* dizisindeki bir karakterin daha sıradan bir versiyonuna ve lisemizdeki Genevieve Moran’a benzediğini söylemişti. Bryan tek başıma arama yapmayacağım konusunda bana söz verdirmiş, internet ortamında insanların gerçek hayatta olduklarından farklı göründüklerini söylemişti.

Bir iskemleye oturdum ve biraz araştırma yapmaya koyuldum. Öncelikle, Whit’in kalbini çalan kadın hakkında keşfedecek az şey vardı. Andrea Berger olarak yaptığım girişlerin çoğu beni ya İngiltere’deki bir nükleer uzmanına ya da Avustralyalı bir Harry Potter hayranı yazar profiline yönlendiriyordu.

Arama kapsamını “Andrea Berger” ve “Boston Üniversitesi” yazarak daralttığımda, bir Facebook sayfası ile Andrea’nın okulda yaptığı çalışmalarla ilgili birkaç öğrencinin yazdığı gazete makalelerini buldum. Ayrıca maraton yarışlarıyla ilgili bilgiler de vardı ve önce onları tıkladım. Andrea Berger, California’da bir yarı maratonu iki saatten az sürede koşmuştu. Başımı indirip kısa bacaklarıma baktım.

Facebook sayfasına tıklarken ellerim titriyordu. Donuk ve yapmacık gülümsemeli profil resminde büyük, siyah bir kedi tarafından yalanıyordu.

“Lanet olsun,” diye öyle yüksek sesle bağırdım ki, Tish danışmadan başını uzatıp bana baktı.

“Her şey yolunda mı?”

“Yolunda, ayak parmağımı çarptım. Önemli değil,” diye karşılık verdim.

Tish masasının arkasına geçerek gözden kayboldu. Pa-niğimi kontrol altına almak için dirseklerimi kavradım. Whit iki kediyle büyümüştü ama benim hep kedilere aler-jim olmuştu. Birlikteliğimiz yüzünden, kendini insanla-rın en iyi dostu olarak tanımladığı bir türden yoksun bir hayata mahkûm ettiği konusunda şakalar yapmıştı. En azından şaka olduğunu söylemişti. Halbuki Andrea Ber-ger bir kedi dostuydu. Kedinin tükürük içinde bıraktığı yüzü parlak ve lekesiz gözüküyordu. Aynı durumda yü-züm kurdeşenle kaplı olurdu.

Fotoğraf aynı zamanda Andrea'nın düzgün dişleri ve kestane rengi saçları olduğunu gösteriyordu. Daha çok kediye ait bir fotoğraftı ama Andrea Berger'in formda ol-duğu, kısa ve kolsuz bluzundan anlaşıyordu.

Arama sonuçları penceresine geri döndüm ve üç satır aşağıda bir *Twitter* hesabı gördüm. @AndreaBergerYazı-yor. Tıklarken nefesim kesilmek üzereydi.

En kötü durum senaryosu gerçekleşiyordu. Epey sık *tweet* atıyordu; günde en az bir iki satır yazıyordu. Gün-lük yazar gibi, hayatını ayrıntılarıyla açıklıyordu. Son birkaç haftadır yaptığı her şeyi iki yüz seksen karakterde tarih sırasıyla kaydetmişti.

Biyografisinde basitçe "Sahnede yalnızken âşık ol-duk," yazmıştı. Belirsizdi ama Whit'den söz ettiği fikrine kapıldım. Birlikte aldıkları dersler vardı. Sahne üstünde. Belki. Bir ya da iki saniye boyunca biri göğsümde oturu-yor gibi hissettim.

Kollarımı başıma koyarken dirseğim birinin masama bıraktığı ölçü tüpüne çarptı ve tüp yere düştü.

"Kahretsin," dedim ve pahalı laboratuvar malzemesini

yere düşürdüğümü kimse görmeden almak için eğildim.

“Maya,” Tish koşarak odaya girdi. Tahminimden daha çok ses çıkarmış olmalıydım. “Tatlım, iyi olduğuna emin misin?”

“Özür dilerim, özür dilerim,” dedim, cam ölçü tüpünü kavrayarak. “Bir şey kırmadım.”

“Kırsan da sorun değil. Yalnızca dikkatli ol, tamam mı?” Tish sorumlu kamp danışmanı ifadesiyle baktı ve sonra gözden kaybolup yeniden masasına gitti.

Döndüm ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. Andrea Berger’in biyografisini yüksek sesle, bir lanet gibi mırıldandım. “Sahnede yalnızken âşık olduk.”

“Arcade Fire,” dedi bir ses arkamdan.

Döndüm ve alanlarımızı birleştiren kapı eşiğinde duran, laboratuvar çalışanlarından Jawad’ı gördüm.

“Ne?”

“Onları iki kere izledim.”

“Neyi?” Sesim titrek ve yüksekti.

“Sahnede yalnızken âşık olduk. Bunlar Arcade Fire grubunun şarkı sözleri.”

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordum.

Jawad şaşırmış görünüyordu.

“Hayır. Yapmıyorum.”

Andrea Berger’in *Twitter* profilinin bu çözümünün beni daha mı iyi yoksa daha mı kötü hissettirdiğine karar vermeye çalıştım. Belki de sahnede âşık olma konusu Whit’le ilgili değildi. Belki sadece büyük bir Arcade Fire hayranıydı.

Ama bu daha kötüydü. Whit’in favori gruplarından biri olan Arcade Fire’ı bir türlü sevememem ilişkimizde bir espri konusu olmuştu.

Whit'le çıkmaya başlamamızdan kısa bir süre sonra, bir gece o ve Bryan bizde televizyon izliyorlardı. Arcade Fire, bir gece şovunun konuk müzisyen grubuydu ve performanslarını izlediği birkaç dakikadan sonra Bryan otortter bir sesle konuştu: "Dehşet verici."

"Olağanüstü," demişti Whit.

"Hayır," diye karşılık verdi Bryan, başını sallayarak. "Tüm dinlediğin yenilikçi gruplar gibi bu da anlamsız. Şu budala kanun çalıyor. Maya bak, bu kanun."

Gülmemeye çalışarak başımı çevirirken Whit kanepede doğrularak savunma yapmaya başladı.

"Bu insanlar... Enstrümanlarla gerçek müzik yapıyorlar. Sen ne anlarsın? Tek dinlediğin Justin Timberlake. Sana bir şey söyleyeyim mi? Hiç de önemli biri değil. Şarkıları kendinden öncekilerin kopyası. Ama bu," dedi Whit televizyonu işaret ederek. "Bu yeni. Aslında bu orijinal müzik."

"Böyle konuşma," dedi Bryan, ciddi bir bakışla. "Justin Timberlake hakkında böyle konuşma." O sırada ekranda Arcade Fire'ın şarkıcısı bir gitar parçalarlarken Bryan televizyonu işaret etti. "Bugünlerde müziğin sorunu bu. Müzikte melodi yok. Ya geçen gece bana dinlettiğin o anlamsız şey neydi?"

"Interpol."

"Her neyse. Interpol. Evet. Sıkıcı. Bu gruplar... Hepsi piramit düzenin bir parçası. Paranı ve zamanını çalmaya hakları olduğunu düşünen ve orada mırıldanarak ya da lanet olası bir kanun çalarak dikilip dursalar da şarkı söylemeyi bilmeyen sakallı erkekler tarafından yaratılmış bir tür alternatif *rock* piramit düzeni tarafından yönlendiriliyorsun. Şarkı söylemek önemli bir iştir."

Whit belli ki söyleyecek bir şey bulamadığı için sustu. Sonra Bryan baş şarkıcıyı komik ama doğruya yakın şekilde taklit etmeye başlayınca Whit bile Bryan'ın başına patlamış mısır atarak güldü.

O günden sonra Whit'in umutsuz müziğini “kanun-rock” olarak adlandırmıştık ve aylar sonra Whit, Arcade Fire'ın Boston konseri için bilet aldığı anda kulağına “piramit düzeni” diye fısıldamıştım, Whit kendini gülmekten alamamıştı.

Şimdi Whit, *Twitter* biyografisinde Arcade Fire'dan söz eden bir kadınla birlikteydi ve şarkı sözleri sahnede âşık olmakla ilgiliydi. Anlaşılan ben mezun olduğumda erkek arkadaşımın hayatın nasıl olacağını hayalini kuran salak bir lise son öğrenciyken, o Whit'le Boston Üniversitesi'nin sahnesinde tanışmıştı.

On Üçüncü Bölüm

Whit beni daha önce prova alanına götürmüştü. Boston Üniversitesi'nde provalar ve okumalar için sıkça kullanılan küçük bir deneysel tiyatro salonuydu. Whit izleyici koltuğunda oturup not alırken oyuncu arkadaşlarının kendi senaryo taslaklarını okumasından hoşlanırdı. Koltuklar bir spor salonunda olduğu gibi açık tribün şeklinde düzenlenmişti. Altları boştu ve gelişigüzel asılmış siyah çarşaf lar destek direklerini gizliyordu.

Yolunu kontrol edemeyen bir zombi gibi laboratuvar dan doğ ruca oraya gittim. Andrea Berger'in son *tweeti* "Deneysel Tiyatro okuma provası!!" diyordu. Onu şahsen görmek için neden bu kadar istekli olduğumu bilmiyordum. Beni daha kötü hissettireceğini ve görülmenin düşüncesiz bir risk olduğunu biliyordum ama yine de gittim. Belki neye benzediğimi biliyordu.

Kampüs güvenliğine rağmen binaya öğrenci kimliği olmadan girmek kolay, deneysel tiyatro salonuna fark edil-

meden girmek ise dikkat çekecek kadar basitti. Anlaşılan bu akşamki prova ışıksızdı ve bu yüzden tribünlerin altındaki alanda gezinmek kolaydı. Orada olduğumu kim-senin bilmemesi için çabucak çarşafların altına girdim.

Önümde sarkan siyah çarşaftan dolayı görüntü pek de iyi değildi ama led aydınlatma sahnede olup bitenler hakkında fikir veriyordu. İki kız ellerinde tuttukları sayfalar-da bulunan diyalogları okuyordu.

Konuşmaya başladıklarında nerede olduğumu ve son iki saatte ne kadar alçaldığımı ancak algılayabildim. Öğ-rencisi olmadığım bir üniversitede, rekabet ettiğim kişiyi görmek için tribünlerin altına gizleniyordum. Ama hâlâ bir yere gitmiyordum.

Fark edilmemek için elimden geldiği kadar sessiz dur-dum. Nefesim hafıftı ve bir şeye çarpıp gürültü yapma-mak için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Sözcüklerin tanıdık geldiğini düşündüm.

Sahnedeki kadınlar sırayla repliklerini okuyorlardı ama bunun dışında ortam sessizdi. Bu Andrea Berger'in değil, Whit'in senaryosuydu. Whit yazdıktan sonra bu replikleri evimde okumuştum.

"Tamam," dedi bir kadın sesi, sahne dışından.

O sırada Andrea Berger'in oyuculara doğru yürüdüğü-nü gördüm. Ayaklarındaki sandaletler zemine bastıkça pat diye ses çıkarıyordu.

"Tekrar kestiğim için özür dilerim," dedi. "Daha hızlı deneyebilir miyiz diye düşünüyordum. Nerdeyse birbiri-nizin cümlelerini keser gibi."

Sesi genç olduğunu düşündürecek kadar inceydi. Ge-nizden değil ama benimkinden daha yüksekti. Gerçek ha-

yatta farklı görünüyordu ve ortadan ayırdığı bir kâkülü vardı. Genevieve Moran'dan daha güzel ve çok daha havahydı. Dar bir kot pantolon ile soluk mavi, kolsuz bir bluz giymişti. Yarı maraton kollarına sahipti. "Kampüsün spor salonuna gidiyorum," diyen kollardı.

"Katılıyorum," dedi yukarıdan bir ses. "Baştan alalım."

Elimle ağzımı kapadım. Tribünlerden gelen Whit'in se-siydi. Buradaydı ve benim üstümdeydi.

"Çok hızlı olması gerektiğini düşünüyorum. Yani... Replik, replik, replik, replik..." dedi, her sözcükle el çırpıp oyunculara ritmi göstererek.

Basamaklardan küçük sahneye inerken tribünler gıcırdadı ve takırdadı. Sonra tanıdığım bir giysiyle, her zaman olduğu gibi ama haftalardır görmediğim için aynı zamanda bir yabancı gibi önümde durdu.

Bir yanımda hayatta ve canlı olduğuna inanamıyordu. Ayrıldığımızda *Star Wars*'taki Han Solo gibi donmuş ve mahsur kaldığı buz kalıbında çözülmek için barışmamızı bekliyor olmalıydı.

Beynim her şeyi, nerede bulunduğumu, neler olduğunu, Whit'in nasıl göründüğünü ve ne giydiğini algılamaya çalıştığında bedenimde bir vızıldama hissettim: Sırt çantamın içinde titreşim modunda duran cep telefonumdu. Bir kez daha titredi ve çantamdaki bir şeye dokunarak yumuşak bir tıkırtı çıkardı.

Whit ve Andrea sesi fark etmeden önce telefonu susturmak için sırt çantamı çaresizce kollarıma almayı denedim. Whit duraksadı ve gürültünün kaynağını bulmaya çalışarak arkasına baktı.

Paniğe kapılarak çantamı üstünden tuttum ve siyah

çarşafın altından kendimi dışarı atıp kimsenin görmediğini umarak arka kapıdan dışarı fırladım. Arkamdan gelmeleri olasılığına karşı yeşil hattın ilk durağına kadar koştum.

Güvenli bir şekilde kırmızı hatta aktarma yapıp nehri geçerek Cambridge'e ulaştığımda telefonumu elime aldım ve arayıp mesaj bırakanın Bryan olduğunu gördüm.

"Takılmak ister misin?" diyordu mesajı. "Provam bitti."

"Lütfen," diye karşılık verdim.

"Yiyecek var mı?" yazdı birkaç saniye sonra.

"İsmarlayabiliriz."

"Tamam. Yarım saat sonra orada olurum."

Bryan'a ne yaptığımı itiraf ettim. Durum komedisi tarzımdan etkilense de beni azarladı.

"Sahne ışıkları yanarken seni asla göremezlerdi," diye beni temin etti. "Ve ayrıca, Whit seni *Twitter* biyografisi olarak Arcade Fire'ın şarkı sözlerini kullanan biri için terk ettiyse, sana layık değil."

"Birçok insan Arcade Fire'ı sever," dedim, yenik düşerek.

"Birçok insan aptal," diye yanıtladı Bryan.

On Dördüncü Bölüm

“Programa bağlı kalacak ve yaz sonuna kadar bunu bitireceksek yarın ikinci örneğe ihtiyacım var.”

Deneyimizin ikinci aşamasında ihtiyaçlarımızı karşılayacak bir denek düşünmek için beynimi zorlayarak Ann’in mesajına baktım. İyi tanımadığım, hakkımda gerçek bir fikri olmayan biri olmalıydı. Bu *ikinci aşamamızdı* ve sıradan bir tanıdığın feromonlarım tarafından etkilenip etkilenmediğini gösterecekti. Bir yabancı olmalıydı ama serumu deneyebileceğim kadar gördüğüm biri olmalıydı. Ayrıca DNA’sına ihtiyacım vardı.

Babam ve Yael’le, Bryan’ın *Yeter ki Sonu İyi Bitsin* oyununun ilk gösterisi için Boston Parkı’na geldiğimizde telefonumdaki isim listesine göz gezdirerek beyin fırtınası yapmaya çalışıyordum. Babam elinde büyük, sarı bir gül demeti tutuyordu. Oyunları için her zaman çiçek alırdı ve bu da Bryan’ın ona olan sevgisini büyütmekten başka işe yaramazdı.

Bryan'ın açılış gecesi için Yael ve Kyle'ı davet etmiştim. Onunla hâlâ tanışmamışlardı ve özellikle Yael tüm en iyi hikâyelerimin merkezinde olan karakterle tanışmaya can atıyordu. Kyle da bu konuda istekliydi ama bu, deneyden ve kötü sonucundan önceydi. Sabah işe gittiğimde Kyle bize bitkin hissettiğini ve gösteriye gelemeyeceğini söyledi.

“Ama bu Boston’a büyük gezimiz,” dedi Yael sızlanarak. “Yapman gereken tek şey bir örtünün üstüne uzanmak ve izlemek.”

“Örtü bile değil,” diye söze karıştım. “Arkaya yatan şık sandalyeler kiraladık. Ve babam hazırladığı özel köpüklü beyaz şarap içeceğini termosla yanında getirecek. Aslında yüzde ikisi köpüklü beyaz şarap, yüzde doksan sekizi üzüm suyu ama yine de lezzetli.”

Kyle'ın tepkisini izlerken içimde bir boşluk hissettim. Başını yavaşça sallayarak gözlerini kaçırıp tekrar bilgisayarına döndü.

“Siz gidin,” dedi, sırtı bize dönük şekilde. “Haftaya başka bir şey yaparız. Zaten dikkat süremin pekiyi olmadığını biliyorsunuz.”

“Yazık,” diye yanıtladı Yael, gerekenden fazla yüksek bir sesle. Her zaman Kyle ve benim boğuk bir kahkahayla karşılık verdiğimiz türden yüksek sesli bir tepkiydi ama Kyle kulaklıklarını takmıştı bile.

Yael'le ben Common'a giderek babamla buluştuk ve onu ikinci sıradaki yatan sandalyelerin başında nöbet tutarken bulduk. Öyle heyecanlı görünüyordu ki bir an kendi derdimi unuttum. Babamı bisiklete binmediği zamanlar da böyle gerçekten mutlu görmeyi seviyordum. Onu bir oyunda görmek, bana bir zamanlar bir yerde on beş dakikadan

uzun süre oturabilen biriyken nasıl olduğunu anımsattı. Tuhaf bir yürüyüş şortu giymemişti, yaylı klipler taşımıyordu ya da tırmanma duvarı için şehir dışına çıkmamıştı.

“Kyle nerede?” diye sordu babam, bir kişinin eksik olduğunu fark ederek.

“İyi hissetmiyormuş,” dedim.

“Ona inanmıyorum,” dedi Yael, çantasını sandalyelerden birinin yanına bırakarak.

“İnanmıyos musun?” diye sordum, hafifçe öksürerek.

“Hafta boyunca tuhaf ve moralsiz davrandı,” diye yanıtladı. “Sanırım danışmanıya yapacağı toplantıyla ilgili endişeye kapılıyor. Okula dönüp dönemeyeceği konusunda bir an önce karar vermeleri gerekiyor.”

“Kirk! Maya!”

İsimlerimizi duyunca hızla başımızı çevirdik. Kyle’ın davranışıyla ilgili Yael’i soru yağmuruna tutmaya hazırlanıyordum ama tanıdık ses beni susturdu. Döndüm ve iki sıra arkamızda eski erkek arkadaşımı gördüm. Geriye bir adım attım ve kendi sırt çantama takılıp beni dengede tutan babama çarptım. Ellerini destek için omuzlarıma koydu.

Whit’in burada olabileceğini öngörmeliydim. Birlikte olsaydık bizle oturuyor olacaktı. Whit ben onu tanımadan uzun süre önce Genç Tiyatrocular etkinliklerinin izleyicileri arasındaydı. Biz çıkmaya başlamadan önce Bryan’ı bu çevreden tanıyordu.

Whit elinde bir buzlu çay şişesiyle duruyordu. Yanında duran Andrea Berger, bisikletinden düşmüş bir çocukmuşum gibi tatlı bir ifadeyle bana gülümsedi.

Tiyatroda olduğundan bile daha güzel görünüyordu. Yüzü bir makyaj reklamı yapar gibi nemliydi. Bol ve kısa

bir yazlık elbise giymişti, temmuz ayında olmamıza karşın her nasılsa bacaklarında sivrisinek ısırtıkları yoktu.

“Kirk,” dedi Whit bir kez daha ve ona sarılmak üzere beni bırakan babama yaklaşmak için izleyicilerin arasından geçti. Uzun zamandır birbirini görmemiş akrabalar gibi kucaklaştılar. Göğsümün sıkıştığını hissettim.

“Selam Maya,” dedi Whit daha sonra.

Yael’in koluma dokunmasıyla yanıt vermediğimin farkına vardım.

“Evet,” diye karşılık verdim. Uygun bir yanıt değildi ama tek yapabildiğim buydu. Ben hâlâ şu an yere bakan Andrea Berger’e odaklanmış durumdaydım.

Sanırım birkaç saniye daha orada sessizce durduk ama bana daha uzun gibi geldi.

Yael, “Oturmaliyiz, neredeyse başlayacak, öyle değil mi?” diye araya girene kadar üçümüzün yüzünden de tuhaf ifadeler gelip geçti.

“Evet,” dedi Whit rahatlayarak. “Kirk, Maya, sizi görmek harikaydı.”

Yanıt vermeme fırsat kalmadan Andrea Berger’in yanına dönmüş ve yatan sandalyesine oturmuştu.

Babam gözlerinde panik ifadesiyle bana bakarken, Yael elimi tutup çekerek beni sandalyeye oturttu. “Sadece nefes al ve otur,” dedi.

Babam soluma oturdu ve bana özel meyve sulu içeceğini doldurduğu iki gümüşü su şişesi uzattı. Birini Yael’e verdim.

“Yaşı tutmayan birini ayartıyorsun,” diye fısıldadı babama, dizlerimin üstünden uzanarak.

“Ona alkolün sarhoş olmak amacıyla tüketilecek bir

şey olmadığını öğretiyorum. Bu iyi bir şarap. Üstelik az önce olandan sonra Maya bunu hak ediyor.”

“Haklısın,” dedi. “Umarım benimki serttir.”

“Ölmek istiyorum,” dedim, derin bir nefes vererek ve içkimden bir yudum aldım.

“Sakin ol,” diye karşılık verdi Yael.

“Tamam, ben gitmek istiyorum.”

“Tatlım, Bryan için buradayız,” dedi babam eğilip elini başımın üstüne koyarak. “Zor olduğunu biliyorum ama yalnızca Bryan’a odaklanalım. İzleyiciler arasında bizi arayacak. Bu onun gecesi ve biz onun ailesiyiz.”

Başımla onayladım. “Haklısın.”

Bir grup Genç Tiyatrocu, fırfırlı ve dantel yakalı kostümleriyle sahnede yerlerini alırken birkaç kişinin izleyicileri susturma sesini duydum. Asher Forman’ın koyu mavi takımını temiz ve iyi tasarlanmıştı. Diğer liseli oyuncular, anne babalarından ödünç aldıkları giysiler içinde gibiydiler.

İlk repliklerden biri Asher’a aitti ama o ağzını açtığı anda kalabalığın içindeki bir kızın çığlığı sesini bastırdı. “Benimle evlen Asher Forman!” Taşkınlığını şışt sesleri ve kahkahalar izledi.

Boynundaki fularla gerçek bir lorda benzeyen Asher bağırışın yönüne doğru hafifçe başını eğdi ve sonra diğer oyuncuyla yaptığı konuşmaya devam etti. Karşısındaki oyuncu kısa süre sonra yerini Kimberly Katz’a bıraktı.

“Perişanım: Hiçbir canlı yok,

Bertram olmasa.

Sadece oydu parlak, özel bir yıldız gibi sevmem gereken.

Ve onunla evlenmeyi düşündüm.

O kadar üstümde ki:

Parlaklığı ve tamamlayıcı ışığı içinde

Teselli bulmalıyım, onun alanında değil.”

Tam olarak anlamamıştım ama “Onun alanında değil,” sözcükleri kulaklarımda çınladı. Whit iki sıra arkada, Andrea Berger’in alanındaydı.

Babam suratımın asıldığını fark etmiş olmalıydı çünkü yiyecek çantasından bir havlu kâğıt çıkarıp bana uzattı. Burnumu istediğimden daha çok ses çıkararak sildim ve sonra Whit’in fark edip etmediğini görmek için dönüp arkama baktım. Yerini bulmaya çalışan bir kadın görüntüsünü engelliyordu.

“Tanrı sizi korusun kraliçem!”

Bryan’ın sesini duyunca yeniden sahneye döndüm. Bir hafta önce bana göstermek için denediği gömleği giymişti ve ayakları sahne kenarına yakındı. Gözlerini bana çevirdi, sonra babama baktı ve göz kırptı. Hızlı ve kısa, izleyenlerin fark edemeyecekleri bir bakıştı ama şimdi bizim için oynadığını bilerek gülümsedim.

“Bu oyun ne hakkında?” diye fısıldadı Yael, neredeyse sessiz şekilde. “Bir komedi mi?”

“Bilmiyorum,” diye geri fısıldadım Asher’in tanımını anımsayarak. “Bu oyunun sorunu da bu; komedi de değil trajedi de.”

Oyunun geri kalanında bir lise performansının açılış gecesinin tüm unsurları vardı. Bir oyuncu repliğini unuttu, sahne arkasından birkaç çökme gürültüsü duyuldu...

Bryan mükemmeldi. Oyuncu olarak dört yılda çok ge-

lišmişti ve düşündüğümden daha yetenekli bulduğum Asher Forman'la sahneyi paylaştığında, arkadaşımın bu işi gerçekten yaptığında neler başarabileceğini düşünerek büyük heyecan duydum.

Bir ara babama dönüp baktığımda gözlerinin dolduğunu gördüm. Kendi çocuğunu izliyor gibiydi.

Whit'in bizle oturmuş olmayı dileyip dilemediğini merak ettim. Bryan tanışmamıza neden olan ve ilişkimizin gelişmesini izleyen ortak arkadaşımızdı. Oyunun sonunda babam, Yael ve ben ıslık çalıp alkışlamak için ayağa kalktığımızda arkamızdan Whit'in "Bravo Bryan!" diye bağran sesini duydum. Belki benim işitmemi istiyordu.

O gece Whit'le ilgili son gördüğüm şey onun sırtıydı. Tüm kadro sahnedeysen ve selamlamalar henüz bitmeden Andrea Berger'le el ele dışarı çıktı. Kalabalık dağılmadan çıkmaya çalışır gibydiler. Kaçırılmış bir fırsattı çünkü benimle bir kez daha konuşabileceğini düşünmüştüm. Ayrıca Whit daha önce bana, alkışlarla tekrar sahneye çağırma tamamen bitene kadar asla ayrılmamak gerektiğini, bunun oyunculara hakaret sayılacağını söylemişti.

Son selamlamada Bryan sahneden babama bir öpücük gönderdi ve onun kendisiyle dalga geçtiğini her zaman olduğu gibi fark etmeyen babam daha kuvvetli alkışlamaya başladı.

Sonra Asher Forman öne çıktı ve grubun önünde iki kez eğilerek selam verdi. Üçüncü kez selam vermek için eğilirken beni fark etti, bir an gözünü dikip baktı, sonra palyaço gibi gözlerini yumdu. Ağzımı ellerimle örtüp, konserdeymişim gibi bir çığlık attım. O anda ikinci deneyimin tam karşımda durduğunu fark ettim.

On Beşinci Bölüm

Ann'in evini gördüğümde şaşkınlıktan soluğumu tuttum.

Onun pis, çatlak duvarlı, eğri büğrü zeminli bir yeni mezun öğrenci evinde yaşadığını tahmin etmiştim ama adrese ulaştığımda tam tersiyle karşılaştım. Merkez Meydanı'na yakın, giriş katında şık restoranların olduğu ve kapıcısı bulunan modern bir binanın havalı çatı katında yaşıyordu.

Giyisileri de benim için tam bir şoktu. Ann'in asla koyu renk kotlar, siyah pamuklular ve deri dışında bir şey giydiğini görmemiştim. Kyle ve Yael bunu Ejderha Dövmesi kılığı olarak adlandırıyorlardı. Ama bu akşam gri tayt ve üzerinde büyük harflerle MİT yazılı lacivert, bol bir tişört giymişti. Daha genç, arkadaş olabileceğim biri gibi görünüyordu.

Ann'i akşam saatlerinde gördüğümü ve tek renkli kılığı olmaksızın mutlu, diğer insanların arkadaşlığından zevk alabilen, korkutucu gözükmeyen biri gibi durdu-

ğunu Kyle ve Yael'e söylememek zor olacaktı. "Gelsene," dedi Ann, deri ceketinin bir kancaya asılı durduğu kapının önündeki küçük alana davet ederek.

"Çok güzel bir bina," dedim ve stüdyo olduğunu düşündüğüm yerin üç odadan biri olduğunu anlayınca "Vay," diye ekledim. Evimizin belki beşte biri kadardı ama tasarım dergilerindeki gibi görünüyordu. "Göz kamaştırıcı."

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle ve parıltıyan gümüş rengi ocağın üstünden çaydanlığı kaldırdı. "Çay?.."

Eviyle ilgili şaşkınlığım hâlâ devam ederken başımla onayladım.

"Annem babam çok zenginler," dedi Ann başını kaldırmadan ve mutfığa gidip fincanların içine sıcak su doldurdu. "Pek tatlı değiller ama kendilerini parayla affettiriyorlar." Çaydanlığı sıkıca tutmaya devam ederek duraksadı. "Annene sahip olduğun için şanslıydın."

Bazı sorularla devam edebilirdim ama annemin sanatsal zevkini hatırlatan, duvarlardaki fotoğraf baskıları dikkatimi dağıtmıştı. Evimiz annemin yöresel sanat pazarlarında bulduğu siyah beyaz fotoğraflarla doluydu.

Bir dizi fotoğrafa baktıktan sonra büyük gri kanepeye yöneldim.

"Yemek yiyeceğiz," dedi salon olarak adlandırılan bölümde bana katılarak. Elllerinde biberli fasulye dolu iki küçük kâse tutuyordu. "Hindili fasulye," dedi. "Umarım et yiyorsundur."

"Her şeyi yerim," dedim. "Ayrıca ikinci aşama için mükemmel bir denek buldum."

"Maya," dedi, kucığında hindi kâsesiyle sırtını kanepeye yaslayarak. "Devam etmek istediğine emin misin?"

Bunu ondan duyduğum en tatlı sesle söylemişti. Laboratuvarda her zaman soğuk ve robota benzer şekilde, birbirimizi çok az tanıyormuşuz gibi davranıyordu. Ama evinin kapısını açtığı andan beri başka bir insana dönüşmüş gibiydi.

“Bu çalışmanın işe yarayıp yaramadığı konusunda kaygılıyım. Devam etmeden önce Kyle’la olanlar hakkında konuşmanı istiyorum.”

O konuda konuşmak istemiyordum. Projeyi durdurmasından korkarak onu oyalamaya çalıştım.

“Yurda kabul edildim. Hem de ilk seçeneğim olan Simmons Hall’da kalacağım.”

MİT binalarından biriydi. Bazıları deniz süngerine benzediğini söylerdi ama bana göre bir *Lego* yığınınna benziyordu. Çocukken gördüğümünden bu yana o binada yaşamak istiyordum.

“Maya,” dedi, haberimi önemsemeden. “Sana bu deneyi devam ettirmenin uygun olup olmadığını sordum ve bir kez daha soracağım. Olanlar hakkında konuştuk sayılır. Yani klinik anlamda konuştuk. Ama sonucu hakkında konuşmadık.”

“Serumdan sonraki altı gün boyunca ateşimi kaydettim. Tüm fiziksel değişimleri not ettim.”

“Evet ama ben deneyden günler sonraki kalitatif gözlemlerinden söz ediyorum. Sormak zorundayım... Kyle nasıl? Sizi koridorlarda eskisi kadar takılırken görmüyorum. Her şey yolunda mı?”

Gerçek şu ki Kyle iyiydi ama benimle uğraşmak istemiyordu. O geceden sonraki iki hafta içinde aramızdaki tuhafılık düzelmişti ama yalnızca normal davranmaya yetecek kadar. Yirmi yedi derece havada kalın siyah panto-

lonu ve deri ceketıyla laboratuvara dalan Ann konusunda konuşmayı başarmıştık.

“Nasıl terlemiyor?” diye fısıldamıştım, işime geri dönmenden önce.

“Uzaylılar terlemez,” diye yanıtlamıştı Kyle ve eskiden olduğu gibi birbirimize gülümsemiştik.

Normallik anının tadını çıkarmıştım ama durum tam olarak onarılmış değildi. O gün koku yürüyüşü yapıp akşam yemeği yemeye karar vermiştik ama açlıktan öldüğünü ve acele edip hemen yemeğe gitmek istediğini söyleyerek deneyini hızlıca bitirdi. En sevdiğimiz restoranda neredeyse bir şey yemedi. Yael farkında değil gibi davranıp tüm konuşma boşluklarını eski bir kız arkadaşının Facebook profiline Tel Aviv’deki plaj gezilerinin resmini koyduğunu anlatarak doldurdu.

“Bunu kim yapar?” diye sordu Yael bize. “Neden Facebook sayfana altı sene önceki kız arkadaşının resmini koyarsın?”

“Hâlâ Facebook arkadaşı mısınız?” diye sordu Kyle.

“Hayır!” diye bağırdı Yael, arka masanın bizim tarafa bakmasına neden olarak. “Onu yıllar önce arkadaşlıktan çıkardım. Profili herkese açık.”

“Neden bakıyorsun?” diye sordu Kyle.

“Çünkü eski kız arkadaşım. Sen bana eski kız arkadaşlarını Google’da aramadığını mı söylüyorsun? Maya, sen Google’da Whit’e bakmıyor musun?”

“Hepimiz yapmamamız gereken şeyler yapıyoruz ama önemli olan onları yapmamamız,” diye mırıldandım. Andrea Berger’le ilgili yaptığım kişisel araştırmayı utançla anımsadım.

“Zevel,” diye geveledi Yael tabağına bakarak. İbranice sözcüğün olumsuz bir şey ifade ettiğini varsaydım.

Yemekten sonra Kyle yine sıvıştı. “Siz devam edin... Benim laboratuvara geri dönüp bir şeyi kontrol etmem gerek,” dedi ve yanımızdan ayrıldı.

“Sence bunun nedeni neydi?” diye sordum Yael’e, hızla uzaklaşan Kyle’ı izlerken.

“Sanırım seks,” dedi Yael, omuz silkerek. “Geçen hafta laboratuvardan bir şey alacağını söylediğinde, yan odadaki teknisyenlerden biriyle, hani şu kolsuz dik yakalı kazaklar giyen kızla birlikte olmuştu. Ertesi gün itiraf etti.”

“Kızla birlikte mi olmuş?” Sesimdeki öfke beni şaşırtmıştı. Mesele o kızla birlikte olması değil, Yael’e söyleyip bana söylememesiydi. Ve ayrıca başka kızlarla yoluna devam edebiliyorsa, tüm gece uykusuz kalıp arkadaşlığımızı nasıl mahvettiğimizi düşünerek endişelenmemeliydim.

“Her neyse. İstedikini yapabilir,” dedim, Yael’in konuşmasına fırsat vermeden.

Devam etmek için geçerli bir görüş ortaya koymamı bekleyen Ann’e, Kyle’la ilgili kafamı karıştıran konuları açıklamak istemedim. Bunun yerine olumsuzunu önemsiz gibi gösterdim.

“Mesele şu ki,” diye başladım. Testin sonuçlarını özetleyecek öyle bir yol bulmayıdım ki, Ann projeyi devam ettirmeme izin vermeliydi. “Uygunsuz bir durum, çünkü arkadaşız ve öpüştük. Ama bunun projemizle bir ilgisi yok ve gerçekten sonraki iki denekte sorun olmayacak.”

Ann saçlarından birkaç ton koyu olan ince kaşlarından birini kaldırdı.

“Belki farklı bir denek seçmeliydim,” dedim itiraf ede-

rek. “Belki Kyle ve ben fazla yakınlaştık. Aslında öpüşeceğimizi düşünmemiştim ve bu deneye başladığımızda bu kadar hızlı işe yarayacağından bile emin değildim.”

Ann gazoz şişesini kanepenin yanındaki kısa kitaplık rafına koydu. Annemin kitaplarının en önemlilerinden biri olan *Mülksüzlerin* bir kopyasını gördüm. Ama genellikle kurgu ve korku kitapları okuyan annemin aksine Ann’in rafları gizemli romanlarla doluydu ve beni şaşırtsa da *Ye Dua Et Sev* kitabının da bir kopyası vardı.

“Bu kitabı sana annem mi verdi?” diye sordum.

“Hangisini?” dedi Ann.

“*Mülksüzleri*. En sevdiği kitaplardan biriydi. Evde iki kopya var.”

Ann hafifçe öksürdü. “Annën öldükten sonra kullanılmış kitaplar satan bir kitapçıdan aldım. Onun sevdiğini biliyordum. Henüz okumadım.”

“Lisedeyken okumayı denedim ama bitiremedim. Garip; bilim kurgu okumayı pek sevmiyorum. Belki bu kötü bir işarettir. Annem seviyordu ve bunu tuhaf buluyorum çünkü bilimsel düşünürsen, çoğu bilim kurgu kitabı pek mantıklı değildir. Zaman içinde yolculuk kitaplarını da severdi. Neden gerçekleştiremeyeceğini tam olarak anlatabilse de ışınlanma kitaplarını da severdi.”

“Maya,” dedi Ann hafifçe öksürerek ve kanepenin diğer ucunda bulunan One Direction defterine göz attı. “Bu denekleri sen seçtin. Onlara olan duyguların ve bu deneyin hayatını nasıl etkileyebileceği konusunda konuşmadık.”

“Etkileyeceğini düşünmedim,” diye itiraf ettim. “Kyle’a karşı hissettiklerim eskisi gibi. O ve Yael, Bryan’ın dışında en iyi arkadaşlarım.”

Ann başıyla onayladı. “Bunu yargılamadan soruyorum Maya ve sana annenin bana davranacağı şekilde bir iş arkadaşı gibi davranıyorum. Bu yüzden, Kyle’a neden karşılık verdiğini sorduğumda lütfen darılma. Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedim, çünkü gerçekten bilmiyordum. “Notlarımda belirttiğim gibi, fiziksel olarak değiştiğimi hissettim. Ateşim yükselmışti. Kyle gibi ben de kızarmıştım. Sanki ben de onun feromonlarına tepki gösteriyordum ve bedenim birdenbire iyi bir eşleşme yakaladığını anlamıştı. Keşke annem burada olsaydı ve ondan serumu alan kişinin etkilenip etkilenmediği konusunda daha kesin yanıtlar vermesini isteyebilseydim.”

“Ben de annenin burada olmasını isterdim.”

Tişörtünün üstünde duran ipliği çekmesini izledim.

“Annemin yokluğu senin için zor olmalı,” dedim.

Burada durmuş, benimle keder konusunda yapılan bir konuşmayı başka birine yönlendiriyordum.

Ann bana gülümsedi. “İyi bir arkadaştı. İnanılmaz bir akıl hocasıydı ve o yüzden buraya geldim. Ama iş dışında da çok iyi bir arkadaşlık geliştirdik. Büyük bir boşluk oldu.”

Hindili fasulyeyi sehpaye bıraktım ve sarı bir kanepa yastığını çekip kucağıma aldım.

“Keşke onu senin tanıdığın gibi tanısaydım. Aslında biz çok yakındık. Ama onu gerçek bir arkadaş gibi tanıımıyordum. Tüm bunları yapan kişiyi tanımak isterdim.” Deneyi kastederek defteri işaret ettim. Annem asla gizli kapaklı araştırma yapacak biri gibi görünmüyordu. İşte o kişiyi tanımak isterdim.”

“O kişiyi tanıman gerekmiyordu,” dedi Ann, üstüme alınmamayı öğrendiğim ifadesiz bir tonla. “O annendi, dostun ya da iş arkadaşın değil. Onu gerektiği şekilde tanıyordun. Zaten böyle olmalıydı.”

Yanıtlamama fırsat kalmadan başını salladı.

“Bulgularını yazdığında senin zihin yapını dikkate almak isterim Maya. Lütfen hafta sonunu serum öncesinde, sırasında ve sonrasında *Bir Numaralı Denek* ile ilgili gerçek düşüncelerinin ne olduğunu yazmakla geçir. En azından benim için anlamlı. O gece ne değiştiğiyle ilgili daha kesin olmanı istiyorum.”

Başımla onayladım.

“İkinci deneye gelince, serumu yakında başlamam gerek. Sen okula başladığında bu deneye devam etmene izin vermeyeceğim. Takvimimize bağlı kalmalıyız.”

“İkinci deneyi yapmamıza gerek var mı? Doğrudan Whit’e geçemez miyiz?”

Ann ayağa kalktı ve boş fasulye kaplarımızı mutfığa götürdü. Onu izledim ve kapları yıkarken kapı aralığında bekledim.

“İkinci denek şimdi daha önemli oldu gibi geliyor bana,” dedi, yıkamaya devam ederken. “İlk deneğinle ilişkinin yapısı konusunda net değildin. Bunu bir yabancıyla, duygusal geçmişinin neredeyse olmadığı biriyle denemeyi şimdi her zamankinden daha çok istiyorum.”

İkinci adımı atlama isteğimin bilimle değil sabırsızlıkla ilgili olduğunu bilerek başımla onayladım. Bryan'ın parktaki gösterisinde karşılaştığımız günden bu yana Whit sisteme giriş yapmamıştı.

“Epey iyi bir *İki Numaralı Denek* buldum,” dedim.

“Mükemmel bir örnek incelemesi. Her iki tarafta da duygusal bağ yok. Tuhaf bir sonuç potansiyeli yok. Birkaç hafta içinde şehirden ayrılacak.”

“Peki, bu kişinin DNA’sına ulaşımın var mı?” diye sordu Ann.

“Yatak odamda duran ceketini onunla kaplı.”

Ann kaşlarını kaldırdı.

“Düşündüğün gibi değil. Asla odama girmedi. O, Bryan’ın arkadaşlarından biri ve ceketini ödünç almama izin verdiği için eve getirdim ama yemin ederim bir ilişki yok. Yalnızca geri vermeyi unutup duruyorum. O sadece bu yaz Bryan’la aynı oyunda oynayan biri.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi ve esnedi. “Seni arabayla eve bırakayım.”

“Ben yürürüm,” dedim. “O kadar geç değil.”

“Saat onu geçti. Annen bu geç saatte etrafta gezinmene izin vermemi istemezdi.”

“Her zaman bu saatlerde dışardayım,” dedim, anneme yaptığım gibi sızlanarak. Ann, Yael’den yalnızca bir ya da iki yaş büyüktü ama çok daha büyük gibi davranıyordu. Sandaletlerini ayaklarına geçirip anahtarlarıyla evden çıkan Ann’i takip ettim. Hem sıkılmıştım hem de her nasılsa, aşırı korumacı bir ebeveyn tipinin yanında olmak beni rahatlatmıştı, uzun zamandır denetlenmiyordum.

Geri dönüş yolunda genellikle sessizdik. Devlet radyosu ve sırayla esneme seslerimiz birbirine karışıyordu. Trowbridge Caddesi’ne yaklaştığında gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

“Örneği yarın getiririm,” dedim pencereden Ann’e.

Evin önünde anahtarlarımı bulmaya çalışırken ara-

banın motor sesini duyuyordum. Ann güvenli bir şekilde içeri girmemi bekliyordu.

Yatmadan önce elektronik posta kutumu kontrol ettiğimde Whit'ten yeni bir konu başlığıyla üçüncü bir e-posta geldiğini gördüm. "GÖRMEZDEN GELEMEZSİN," diyor-du başlık.

Bir kahkaha attım ve onu karşımda görmeyi sağ salım atlattıktan sonra okumaktan daha az korkarak mesajı açtım.

"Babanı görmek güzeldi ve Bryan harikaydı," diyordu. *"Senin yüzünü görmek de güzeldi. Lütfen insan gibi kahve içip içemeyeceğimizi bana bildir. Çok şey istiyorsam anlarım ama görüşmek hoş olurdu. -W."*

Bu kez yanıtlayı güvenle tıkladım. *"Yakında,"* dedim. *"Halletmem gereken bazı konular var. Ama sonra sanırım hazır olacağım."*

Saniyeler sonra yanıt yazdı. Yeni mesaj koyu renk olarak, bir anda ortaya çıkıverdi. *"Çok iyi. Benim için anlamı büyük."*

"Tamam," diye yanıtladım.

"Çok iyi," diye karşılık verdi yeniden, nefes alacak vakit bulamadan.

Kendimi daha fazla ileri gitmemek için zorlayarak bilgisayarını kapattım.

On Altıncı Bölüm

Boston Shakespeare Project'in yaz sezonu ortasında verdiği "Yaz Ortası Partisi" adlı büyük, özel bir gecesi vardı. Oyunculardan bağışçılarla ilgilenmelerinin istendiği resmi bağış toplama etkinliklerinin aksine, sezon ortası partisi kadronun içerek dağıtma ve geri zekâlı gibi davranma fırsatıydı.

Anne babalar gecede neler olduğunu bilseler, Genç Tiyatroculardaki çocukların bu şenliğe davet edilme hakları olamazdı ve dava açabilirlerdi. Ama gençler her sene iyi karşılanırdı ve herkesin günahları sır olarak saklanırdı.

Bryan, Yaz Ortası Partisi'ne beni ilk kez Genç Tiyatroculara katıldığı ikinci yaz, Kral Oberon rolünü oynadığında götürmüştü. Etkinliğin ölçeğini abartmamış olması beni şaşırtmıştı. Söylendiği gibi bir alkol, seks ve şık mobilyalar âlemiydi.

Yılda bir yapılan etkinliğin ev sahipliğini şehirdeki tiyatrolara tonlarca para veren güçlü çift Bradley ve Nicholas

Epstein yapıyordu. Jamaica Plain'de, Merkez Caddesi'ndeki kolonyal, tarihi bir evde yaşıyorlardı. Evlerine birkaç adım uzaklıkta olan tarihi şehir tiyatrosu Footlight Kulübü de onların bağıştan yararlananlar listesindeydi.

Bu yılın partisi, Bryan'la saat yedide geldiğimizde çoktan kalabalıklaşmıştı. Caddedekeyken pencerelerden insanları görüyor ve Beyonce'nin müziğini duyabiliyorduk. Ön kapıya yaklaştığımızda Bryan el çırpı. "Bak!" diye bağırdı.

Bakışlarını takip ettim ve arka bahçede kurulmuş çadırın tepesini gördüm. Etkinlik için Bradley ve Nicholas'ın eve ne yaptıklarını tahmin bile edemezdin. İki sene önce tüm odaları farklı Shakespeare yapımlarına benzeyecek şekilde dekore etmişlerdi. Mutfakta bir kazan vardı ve yiyecek içecek servisi yapanlar *Macbeth* cadıları gibi giyinmişlerdi. Arka tarafta, dışarda duran *Tempest* çadırında rüzgâr makinesi ve fiskiyeler vardı. Bu son özellik sarhoş konuklar arasında çok popüler olmuştu ve gecenin sonuna doğru plastiği söküp kaydırarak olarak kullanmaya başlamışlardı.

"Bunun temalı bir parti mi olacağını düşünüyorsun?" diye sordum Bryan'a kapıdan girerken. "*Yeter ki Sonu İyi Bitsin* için evi nasıl dekore etmiş olabilirler?"

"Paris havasında olabilir. Ya da İtalyan," diye yanıt verdi Bryan.

"Bu oyunun bakış açısını hâlâ anlamıyorum."

"Bakış açısı değil, konu demek istiyorsun."

"Hiçbir şey olmuyor."

"Demek dikkatli izlemiyordun."

Bryan'ın üstü çiçekli bir naylon torbaya benzettiği, bol ve kolsuz bir yazlık elbise giymiştim. Belki gerçekten tor-

baya benziyordu ama deney için daha iyi olacaktı.

“Kontrol sensin, unutma,” diye fısıldamıştım kendi kendime, çıkmadan önce aynaya bakarak. Asher’ı son iki gördüğümde olduğu gibi dudaklarıma biraz vazelin, kir-piklerime de azıcık rimel sürmüştüm.

Ama şimdi buraya gelince gardırobumu yeniden düşün-meye başladım. “Belki kot pantolon giymeliydim,” dedim.

“Artık çok geç,” dedi Bryan, elbisemi düzeltmeye çalışırken hafifçe ellerime vurarak. “Dokunup durma. Daha kötü gözüküyor.”

İçeri girdiğimizde Bryan kapıyı istemeden biraz sertçe kapatınca Epstein’ların köpeği anında çılgınca havlama-ya ve dizlerimize sıçramaya başladı.

“Rita!” diye bağırdı bir adam köpeğin peşinden koşarak. “Rita! Hayır. Hayır, kızım.”

Kıvrırcık tüylü av köpeği durdu ve bana iki kere havladı. Gözleri öyle öfke doluydu ki geriye bir adım atıp kapıya yaslandım.

“Rita,” dedi adam yorgun bir şekilde ve köpek kendi etrafında dönerek sahibine baktı.

Bir tür sessiz konuşma yapar gibi gözlerini birbirlerine dikip baktılar. Sonra odasına gönderilmiş gibi utançla başını eğen köpek kaçıp gitti.

“Merhaba, merhaba, içeri gelin,” dedi adam, Rita git-tikten sonra. “Nick Epstein. Çok özür dilerim. Ona ne oldu, bilmiyorum.”

“Şey, ne de olsa bir köpek,” dedim.

Nick ona hakaret etmişim gibi dik dik bana baktı.

“Yani, kapıyı çarparak kapattık. Eminim bu onu rahatsız etti.”

“Bunu yapmayacak kadar akıllıdır.”

Bryan bir adım atarak önüme geçti. “Beni hatırlayıp hatırlamadığınızı bilmiyorum... Ben Bryan, bu da arkadaşım Maya.”

“Elbette... Kral Oberon! Ve şimdi de Parolles!” Nick karakterin ismini Fransız aksanıyla söylemişti. Belki de İtalyan. Emin değildim. “Büyük hayranlarındanız. Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Diğer Genç Tiyatrocular dışarda, arka taraftalar. Salondaki yetişkin uçarlığını görmezden gelin.”

Arka bahçeye ulaşmak için evin içinde Nick'i takip ettik. Anlaşılan Epstein'lar salonlarına elde boyanmış anti-ka bir piyano eklemişlerdi. Smithsonian'a gitmeye hazır bir parça gibi duruyordu. Şehirdeki tarihi ev turlarına katılmayı seven annem görseydi bunu çok severdi.

Bryan, onu izlediğimden emin olmak için elimden tutup beni çekti. Bradley Epstein olarak tanıdığım, kravat ve spor ceket giymiş bir erkeğin tezgâhta duran içi doldurulmuş mantarları gözden geçirdiği mutfağa vardığımızda Nick durdu. Arkalarında, palyaçoğu oynayan aktör büyük bir bardağa viski dolduruyordu.

“Bryan!”

Kimberly Katz'ın tiz sesi olduğundan kuşku yoktu çünkü bağıırıyordu ve belki çoktan sarhoş olmuştu. Arka bahçeye açılan cam kapıyı iterek mutfağa girdi.

Benimkine benzer bir elbise giymişti ama daha uzun boylu olduğu için üstünde daha iyi durmuştu. Benimkinin boyu ayak bileklerime geliyordu ama onunkini görünce dizin tam altında olması gerektiğini fark ettim. Ansızın kendimi şapkalı bir mantar gibi hissederek duruşumu düzeltmeyi denedim.

“Maya,” dedi Kimberly, ellerini omuzlarıma uzatarak ve elbisemi düzelterek. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Baksanıza, siz ikiz gibi duruyorsunuz,” dedi Bryan. Ateş saçan gözlerle ona baktım.

“Dışarı gelin. Kroket var ve her şey Fransız!” Kimberly, Bryan’ın elini yakaladı ve Bryan da onu izledi.

“Biliyordum! Gelsene,” diye bağırdı Bryan bana dönerek. Deneyimi fark ettiğim terasa varana kadar Bryan’ı takip ettim.

Asher arka verandada oturmuş büyük bir bardaktan bir şey yudumluyordu. Onun yanına oturdum ve önümüzde dizili duran plastik şampanya bardaklarından bir tane aldım.

“Bu ne?” diye sordum bir yudum alarak. Tadı biraz babamın içki katılmış üzüm suyu karışımını andırıyordu ama bu pembeydi.

“Puck’s Potion’ diyorlar ama sanırım şarap ve soda karışımı,” dedi.

“Spor sonrası içilen içeceklere benziyor,” dedim.

Kendime yalnızca iki içki hakkı tanımuştım. Fazlasını içersem burada bulunmamın gerçek nedenine odaklanmakta güçlük çekerdim.

İkinci serumu dilimin altına damlatarak günler geçirmiştim ve deneyin ikinci aşamasının kaderinin bu geceye bağlı olduğunu düşünüyordum. Bu parti Asher’ı görebilmem için –en azından sahne dışında– tek şans olabilirdi. Büyük olasılıkla Tiyatrocuların son gösterisinin ardından bavulunu toplayıp şehirden ayrılacaktı. Bu tarih de hızla yaklaşıyordu.

“Çok güzel bir yer,” dedi Asher. Gözü çimenlikte yeni

bir kroket oyunu başlatmaya hazırlanan bir grup Genç Tiyatroçuydu.

“Evet, evdeki her şey çok pahalı gibi duruyor. İnsanların gelmelerine ve içkili şekilde eşyalarının arasında dolaşmalarına izin verdiklerine inanamıyorum.”

“Yalnızca evden söz etmiyorum, mahalleden de bahsediyorum. Jamaica Plain’in bu kadar güzel olduğunu anımsamıyordum. Sanırım burada yaşamayalı uzun zaman olmuş.”

“Bu bölge uzun zamandır epey lüks oldu,” dedim. “Annemle Cambridge’ten buraya arabayla gelir ve gölün kenarında yürüyüş yapardık.”

“Demek sen de Shakespeare grubunun peşine takılan bir kız gibi resmen beleşçi oldun. Tüm partilere gidiyor musun?” dedi Asher söylediğimi önemsemeden, ve sandalyesini bana çevirdi.

Kulağa aşağılama gibi geliyordu ama gülümsüyordu, bunun üzerine ben de rahatlamaya çalıştım.

“Repliklerini ezberlemesi için Bryan’a yardım ediyorum. Bu bana partilere, özellikle de bu partiye gelme hakkı kazandırır.”

“Doğru, haklısın,” dedi içkisini bitirip ve bir şampanyay kadehine uzandı. Ansızın bu geceki hedefim pek de kolay görünmemeye başladı. Kyle’la yaptığımı yapmam, yani bu kişiyle zaman geçirmem ve daha önce göstermediği bazı çekim işaretlerini gösterip göstermediğine karar vermem gerekiyordu. Ama alkol ve partideki dikkat dağınıcı birçok şey nedeniyle neyin ilgisini uyandırdığımı ya da ilgisizliğine neden olduğunu anlamak zor olacaktı. En azından Kyle’ın genel olarak nasıl davrandığını biliyordum. Karşılaştırma

yapabileceğim bir temel vardı. Bu seferki çok fazla tahmine dayalıydı ve Asher yanında kim olursa olsun birkaç dakikada bir sıkılan biri gibi görünüyordu.

Asher gergin bir çocuk gibi ayağını yere vurup duruyordu. Gözleriyle tüm çıkışları bulmaya çalıştığını fark ettim. Önce arka kapıya, sonra da garaj kapısına baktı. Buradan kaçmayı planlıyordu.

“Partilerden nefret ettiğini düşünmeye başlıyorum.”

“Beni ne ele verdi?” dedi, içkisinden bir yudum daha almadan önce. “Çok kalabalık. Kalabalıktan nefret ederim.”

Plastik bardağı masanın üstüne koydu ve şöyle bir bana baktı.

“Bir yürüyüş yapmamız çok mu kötü olur?”

“Gitmek mi istiyorsun? Burada bedava içki var. Ve belki de on altı oda dolusu Fransız yemeği,” dedim.

“Sadece küçük bir ara,” dedi. “Burnunu geçen seferki gibi kıyafetlerimin üstüne silebilirsin. Hangisine istersen.”

“Hey,” dedim sırtarak. “Burnumu silmedim. Sadece sümüğümü zarif şekilde ceketine sürdüm. Kasıtlı yapmışım gibi konuşuyorsun.”

“Hadi gel,” dedi ve masadan kalktı.

Ansızın gece daha az umutsuz göründü. Değişime uğramış feromonlarım iş başındaydı ve Asher yakınlaşmamız için bir neden yaratmıştı. Özellikle şu an, henüz büyümemiş olan gözbebeklerini ve davranışlarını izleyebilmek için, iyi aydınlatılmış bir yerde durmamızı gerektirecek bir sebep düşünmeliydim.

“Beni takip et,” dedim, kroket oyununun yanından geçip bahçenin arkasındaki kapıya doğru ona öncülük ederken. “Göle gidebiliriz.”

“Bekle,” diye fısıldadı. Mutfağa koştu ve bir iki dakika sonra elinde mantarı açılmış bir şarap şişesiyle dışarı çıktı. “Her iki dünyanın da en iyi yanı. Hadi, gidelim.”

Yolun başlangıcında sokak lambaları vardı ama Jamaica Gölü çevresinin çeyreğine vardığımızda lambalar yok oldu ve yürüyüşün kalanını pek bir şey göremeyeceğim kadar karanlık hale getirdi. Arada sırada yoldan geçen araba farları yüzümüzü aydınlatıyordu ve bana herhangi bir tepki gösterip göstermediğini görmek için ona dönüyordum ama yürüyen, normal bir insan gibi görünüyordu.

Zamanı yüzeysel konuşmalar ve bir iki tuhaf sessizlik arasıyla doldurduk.

Aynı alanı paylaşmamız için kendimi ona paralel tutmaya çalışıyordum.

Aşağıda, suyun kenarında bir balıkçının silüetini görebiliyordum. Arkasında kumluk bir alan vardı. Asher balıkçıyı izlemek için durdu.

“Çocukluğumda ailemle buraya geldiğimi belli belirsiz hatırlıyorum,” dedi. “Kız kardeşim ve ben göle ‘okyanus’ derdik. Demek çok küçüktük. Gerçekten büyük bir kumsal olduğunu düşünmüştüm.”

“Liseye geçene kadar Jamaica Gölü’ne hiç gelmemiştim. Annem ilk hastalandığında kendini yürüyüşlere verdi. Sanırım tüm yolu yürüyebileceğini düşünüyordu. Kemoterapiye ilk başladığında Cambridge çevresinde öyle çok yürüyordu ki ayakları su toplamıştı.”

Tüm bunları söyler söylemez, Asher’ın anneme ne olduğunu soracağı ve iç karartıcı şeylerle ikimizin de dikkatinin dağılacağı konusunda endişelendim ama sormadı.

“Hasta” ya da “kemoterapi” sözcüklerini kullanmamışım gibi konuşmaya devam etti.

“Bizim gerçek plajımız Duxbury idi,” dedi. “Teyzemin orada evi var.”

“Lüks-bury’de akrabaların mı var?” diye şaka yaptım. “Senin yanlış tarafta doğmuş ama çok başarılı olmuş yoksul çocuk olduğunu sanıyordum.”

“Duxbury’de yoksul insanlar da var. Teyzemin düşük gelirli konut kotasını doldurduğuna eminim.”

Bunu söyledikten sonra tedirgin oldu ama başını salladı ve yeniden gülümsedi. Asher’in gözleri, atık su borusundan süzülen suyun kıpırtısı dışında sakin olan gölü izliyordu.

“Lisedeyken Jamaica Plain’de yaşayan bir kız arkadaşım vardı ama sanırım evine yalnızca bir kez gittim. Stacie Vollentine. Son duyduğumda evlenmişti. Yirmi iki yaşından büyük olamaz.”

“Şimdi Youtube fenomeni olan eski erkek arkadaşının başarılarını duydukça saçını başını yoluyordur.”

Asher güldü. Kahkahası umduğumdan daha yüksek sesliydi. Tekrarlayıp duran, neredeyse budalaca bir “ha ha ha” gibiydi. Gülümsemesi çok gerçek ve asimetrik görünmeseydi, sahte olduğunu düşünebilirdim.

“Benden kurtulduğu için mutlu olduğuna eminim. Belki de ucuz atlattığını düşünüyordur.”

“Bu yazki performansından sonra onun gibi insanların başına üşüşmemesi beni şaşırtıyor. Tiyatro insanı garip bir şekilde ulaşılır yapıyor. Gösteriler sonrasında hayranların tarafından gizlice izleniyor olmalısın.”

“Gala gecesinde eski dişçimi gördüm. Ayrıca geçen haf-

ta sahne çıkışında beni bekleyen altı kız vardı. Yemin ederim üstüme atlayacaklarını düşündüm. Ama aslında tek istedikleri bir fotoğraf çektirmektir ve sonra gittiler. En sadık hayranlarımla on dört yaşlarında olduklarını düşünürsen, tek başlarına geceleri çıkmaya izinli olduklarını bile düşünmüyorum.”

Neredeyse ikinci turumuza başlamak üzereydik. Kayıkhane'yi ve ışıkları yeni baştan geçiyorduk. Issız bir çimenliğe gittiğini bildiğim bir merdiven boşluğunun önünde durdum. Bryan, annem ve ben orada bir kez piknik yapmıştık.

“Şuna bir bak,” dedim ve yukarı çıkarken takılıp düşmemek için elbisemi tuttum.

“Ne hoş bir yer,” dedi Asher tepeye çıktığımızda. “Basamaklar hiçbir yere çıkmıyor gibi gözüküyor ve burası çok güzel. Bana şu kitabı anımsatıyor. Hani çocukların dolabın içinden geçtikleri şu kitap hangisiydi?”

Başımı çevirip ona baktım. “Dolap mı?”

“Çocuklar... Dolaptan geçiyorlar ve hayvanların konuştukları olağanüstü güzel bir dünyayla karşılaşıyorlar.”

“Narnia’dan mı söz ediyorsun? *Aslan, Cadı ve Dolap* mı?”

“Tamam. Evet, doğru. Narnia. Burası Narnia gibi.”

Omuz silktim ve çimenliğe doğru yol gösterdim.

“Dikkatli ol,” dedim otururken. “İnsanlar burada köpeklerini gezdiriyorlar ve herkes arkasını temizlemiyor. Narnia’da bazen köpek dışkısı görebilirsin.”

Bir “ha ha ha” daha yaptı ve karşıma oturdu. Gözlerim karanlığa ancak uyum sağlamıştı ama Asher’ın gözlerinin kapalı olduğuna yemin edebilirdim. Bağdaş kurmuş, kollarını dizlerine yerleştirmiş, meditasyon yapar gibiydi.

Yürüyüş boyunca şişeden şarap yudumlayıp durmuştu. Çok içmiş gibi gelmemişti ama artık emin değildim.

“Bu gece eve döndüğümde sanırım bir şarkı kaydedebilirim. Bu yürüyüş ilham verici.”

“Sormak zorundayım,” dedim ses tonumu değiştirmeye çalışarak. “Yalnızca kadınların şarkılarını söylediğini biliyorum. Bir nedeni var mı? Bir rastlantı mı yoksa tarzın mı olduğunu anlayamadım.”

“Feminizm yüzünden,” dedi Asher ciddi bir sesle.

“Öyle mi?” Başka sözcük bulmaya çalıştım. “Anlıyorum.”

Sonra sessiz kaldık. Bu konudan sonra nasıl devam edebileceğimizi bilmiyordum.

“Pazartesi sabahı New York’a gidiyorum,” dedi yumuşak bir sesle ve sessizlikten kurtulmamızı sağladı.

“Gidiyor musun? Sezonun ortasında mı?”

“Yalnızca bir gün için. Pazartesi gösterimiz yok ve salı günkü performans kadar dönmüş olurum. Bir seçmeye katılacağım. Broadway dışında bir oyun için.”

“Gerçekten çok iyi,” dedim, gelecekte Bryan’ın kendisiyle ilgili böyle bir haber vermesinin ne kadar güzel olacağını düşünerek.

“Bilmiyorum,” dedi Asher yere bakarak ve ayağının yakınındaki bir ince dala dokundu. “Aslında şimdiye kadar televizyonda ya da filmlerde olacağımı düşünüyordum. İki sene önce Los Angeles’a taşındım. Hâlâ ev arkadaşlarıyla yaşıyor ve videolar hazırlıyorum.”

“Yalnızca yirmi yaşındasın,” dedim.

“Evet ama gerçekten ünlü olmuş yirmi yaşında kaç kişi olduğunu bir düşünsene.”

Sözcüklerinin netliği ayık olduğunu gösteriyordu.

Başını kaşdı, sonra elini küçük bir bez gibi yüzünde gezdirdi. “Youtube’da bir milyon kez tıklanıyorum ve bu bir şans, öyle değil mi? Bir sonraki şey için bunu kullanma şansı. Ve bir Broadway dışı oyun bu şanssa, yüzüme gözüme bulaştırdım demektir.”

Onu dikkatini bana yöneltmeye zorlayarak eğildim. “New York şehrinde bir oyun, öyle değil mi? Bu önemli bir şey.”

Omuz silkti. “Bir konuda iyi olmak hoş olmalı. Tam senin doğal olarak olduğun gibi,” dedi beni izleyerek.

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen. Bir konuda doğal olarak iyisin. MIT’ye gidiyorsun. Bu bir konuda harika olduğun anlamına geliyor. Ben zaman zaman numara yapıyor gibi hissediyorum. Şarkı söyleyebiliyorum ama rol yapmak benim için kolay değil. Replikleri ezberlemek en kötüsü. Gerçekten, videolarımı hazırlamak dışında her şey zor geliyor. Bu kadar zor olmamalı.”

Dürüstlüğü beni şoke etmişti ama beni en çok şaşırtan MIT’ye gittiğimi hatırlamasıydı.

“Nereden biliyorsun? Doğal olarak bir konuda iyi olduğumu nereden biliyorsun?”

“Çünkü matematik ve bilimde iyi olma numarası yapamazsın. Otomatik düzeltme programından geçen berbat bir şarkıcı olmak gibi değil. Ya iyisindir ya da kötü. Matematik ve bilim gerçektir.”

“Rol yaparken de numara yapamazsın. İnan bana. Bryan sayesinde birçok oyun izledim. Bu konuda sahte davranılabileceğini düşünmüyorum. Bazı insanlar kötü-

dür. Ama sen gerçekten iyisin. Bunu gözlerimle gördüm.”

Gözlerim biraz veri toplayacak kadar karanlığa alışmıştı ve bu yüzden Asher’a doğru eğilip gözlerine baktım. Partiye geldiğimde göründükleri gibiydi. Yoksa gözbebekleri hafifçe büyümüş müydü? Terliyordu. Minik ter tanecikleri sarışın kafasını yağmur damlaları gibi kaplamıştı.

Ellerimi kavrayıp kucağına çekerek beni şaşırttı. Den-gemi bulmaya çalışırken başım omzuna düştü.

“Güzel kokuyorsun,” dedi.

Geri çekildim. “Öyle mi? Benle dalga mı geçiyorsun?”

Asher başıyla onayladı. Şimdi ona kirpiklerini kırpıştırdığını görebilecek kadar yakındım.

“Asher,” dedim ona bakarak. “Tuhaf bir soru olacak ama nasıl kokuyorum? Benim için kokuyu tanımlayabilir misin?”

“Hımm... Bilmiyorum,” dedi, ellerini belime koyarak. “Kız gibi kokuyorsun. Hoş kokuyorsun işte.”

Geriye uzanıp atkuyruğumu sağlamlaştırdım. “Özür dilerim. Teşekkürler.”

Ne yapacağımı bilmeden donakalmış şekilde oturdum. Kollarım Asher’ın omuzlarında, başım tam onunkinin üstündeydi.

“İyi bir dinleyicisin,” dedi, beni döndürüp aşağı çekmeye çalışarak yüzlerimizin birbirine daha çok yaklaşmasını sağladı. “Dinlediğin için teşekkür ederim.”

“Sorun değil,” dedim, bundan sonra ne olması gerektiğinden kuşku duyarak kucağına gömüldüm.

Derin bir nefes aldım ve bu anın tadını çıkarmak için kendime bir saniye verdim. Bir Youtube yıldızıyla Jamaica Gölü’nün kenarındaydım, büyük olasılıkla değişime

uğramış feromonların etkisi altında olduğu için ama aynı zamanda hoş bir anı paylaştığımız ve onu bir iki saniye kariyeriyle ilgili daha iyi hissettirdiğim için bana sarılıyordu.

Yazdıklarıyla ilgili kötü hissettiğinde Whit'e cesaret verme konusunda her zaman iyiydim. Hep en iyi dinleyici olduğumu söylerdi.

"Gerçekten yeteneklisin," dedim, birini yeniden iyi hissettirmenin mutluluğuyla.

Beni kendine çekip sarıldı ve ben de kollarımı ona dolayarak karşılık verdim. O sırada boynumda gıdıklanma neden olan bir ıslaklık hissettim.

"Beni yalıyor musun?" diye sordum gülerek.

"Boynunu öptüm. Açık ağzımla," dedi. Metrelerce uzaktan bir araba geçerken Asher'ın beyaz Youtube dişleri neredeyse ışıldıyordu.

Yine aynı şey olamazdı. Bu serumun bu kadar hızlı etki yapan bir afrodizyak olduğuna inanamıyordum. Bu projeye başladığımızda Ann alacağımız en iyi sonucun büyüyen gözbebekleri, alçalan sesler ve karşısındakinin duygularını yansıtan davranışlar olacağını söylemişti. Birçok çalışma erkeklerin karşılarındakini çekici bulduklarında seslerinin boğuklaştığını gösteriyordu. Bu gece en çok bunu bekliyordum.

Ama şu ana kadar, her iki denekle de kendimi cinsel ilişki ilacı almış gibi hissetmiştim. Ve her iki durumda da karşılık verme fikri bana çekici gelmişti. Kyle'la öpmek güzeldi ve durmak için kendimi zorlamam gerekmişti. Şimdi de Asher'ın kucağından kalkmak istemiyordum. Kalbim hızlı atıyordu ve ter içinde kalmıştım.

Önemsiz bir şey yapıyormuşçasına bir elini popoma koydu.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim, kendimi geri çekerek.

“Sorun nedir?”

“Bunu yapmak istediğimden emin değilim,” diye yanıtladım, daha çok kendimle konuşur gibi. Anlaşılan yeterince veri toplamıştım.

“Sanırım beni öpmelisin,” diye fısıldadı.

“Dışarıdayız,” dedim, yoldaki arabaların belli belirsiz far ışıklarını işaret ederek. “Ve o partiye dönüp istediğin kızla takılabilirsin.”

“Senden hoşlanıyorum,” dedi boynuma doğru mırıldanarak.

Bir tür boyun kemirmeye benzeyen ve beni sersemletiren şeyi yapmaya devam etmesine izin verdim.

Bir an durdu ve bana baktı. “Uzun zamandır kimseyle böyle konuşmadım. Seninle konuşmak gerçekten çok güzel.”

“Kahretsin,” dedim, sonuçlar hakkında gerekenden daha az kararlı olduğumu fark ederek. Belki de onu baştan çıkaran iltifatlarımdı.

“Konuşmam yüzünden mi beni öpmek istiyorsun?” diye sordum, arkaya yaslanarak. “Konuşmasaydık beni öpmek isteyecek miydin?”

Asher şaşkın ve çaresiz görünüyordu. “Evet. Yani, seninle konuşmayı seviyorum. Baksana... Bunun doğru yanıtı ne?”

“Sadece dürüst ol,” dedim, netleştirmeye çabalayarak. Ellerimle yüzünü iki taraftan tuttum. “Bir saniye rahatla ve düşün. İyi bir oyuncu olduğunu söylediğim için mi be-

nimle oynamak istiyorsun yoksa bu gece benden durup dururken mi hoşlandın?”

Asher ellerini yukarı kaldırıncı kuağıında sallandım. “Her ikisi de! Neden tuhaf davranıyorsun?”

Paniğē kapılmış gibiydi.

“Tamam,” dedim, neşeli görünmeye çalışarak. “Yalnızca merak ediyorum. Bu geceden önce beni öpmeyi hiç istedin mi?”

Asher ellerini iki yanına indirdi. Şimdi düşünceli görünüyordu. “Tanıştığımızda senin sevimli olduğunu düşündüm. Ve seni karaoke barında öyle çaresiz görünce kötü hissettim.”

“Ama o zaman benimle yatmak istemedin, öyle değil mi?” dedim, onun sözünü keserek.

“Sanırım o konuyu düşünmüyordum. Karaokeden sonra Kimberly Katz’la yattım. Büyük bir hataydı. İnana mazsın.” Yüksek sesle bir kahkaha attı.

“Ne?” dedim onu omuzlarından iterek. Şoke olmama lıydım ama olmuşum.

“Bunu söylediğimi unut,” dedi, ellerini yeniden kalçama yerleştirerek.

“Peki. Ama sadece netleştirmek açısından yineliyorum. Bu gece beni ilk öpme isteğē duyduğın gece mi?”

“Evet,” dedi, bir an duraksadıktan sonra. “Doğru. Tanrım, tüm bu soruların ne anlamı var? Yanlış bir davranışta mı bulundum? Senin de istekli olduğunu düşündüm. Bir hayranım gibi göründün ve güzel konuşuyorduk...”

“Yanlış bir davranışta bulunmadın,” dedim sarılmak için onu çekerek çünkü kendimi çok kötü hissetmişim.

Bu onun başına gelen en kafa karıştırıcı cinsel deneyim olmalıydı.

Asher yumuşak bir sesle kulağıma fısıldadı. Sesi bezgindi. “Kafam karıştı. Sana asılmamı istemedin mi?”

“İstedim,” dedim, dürüst davranarak. “Sadece karmaşık bir durum.”

Yüz yüze bakabilmemiz için geri çekildi ve eğildi. Sonra öpüşmeye başladık ya da o beni öpmeye başladı. Ağzımı açık tutmaktan başka bir şey yapamıyordum çünkü dili ağzımın bir tarafından diğerine sallanıp duruyordu. Whit ve Kyle’la öpüşmek paylaşılan bir deneyimken, bu öpüşme bana yapılan, benim başıma gelen bir şeydi.

Bir dakika kadar sonra başı boynumun seviyesine indi ve tekrar yalamaya başladı. Elini elbisemin altına indirip iç çamaşırlarımın arkasına ulaştı. Nemli havada çimin üstünde oturmaktan ne kadar terli olabileceğimi düşünmemeye çalıştım.

Dişlerini köprücük kemiğimde hissettim. Bir yalama ya da öpücük ya da hatta bir ısırma bile değil, garip bir kemirme gibiydi. Takma dişlerini çıkarmış, mısır koçanının üstündekileri yemeye çalışıyor gibiydi.

Temizlemek için can attığım bir tükürük izi bırakıyordu ama o benden erken davranıp kendi tükürüğünü emdi ve hızla öne düşerek çimin üstüne sırtüstü uzanmama neden oldu.

Boyun meselesinin bitmesinden duyduğum rahatlık ve belki bir sonraki denemesinin ne olacağının merakıyla nefes verdim ama anlaşılan aynısı devam edecekti. Kapanmış ağzıyla acele bir öpücük verdi ve ağzı boynumun hizasına indi. Kemirme yeniden başlamıştı.

Ellerini göğsümün üstüne koydu ama kemirme dikkatimi o kadar dağıtıyordu ki hoşlanıp hoşlanmadığıma karar veremiyordum. Düşünebildiğim tek şey Kyle'ın kolları ve geçen sefer sırtüstü yattığımda onların ne kadar güzel göründüğüydü.

Sonra sürtünme, Bryan'ın tanımıyla eski tarz sevişme başladı. Asher elbisemi yukarı çekene kadar birbirine sürtünme hissi güzeldi.

Ellerimi Asher'ın göğsüne yerleştirdim ve hareketsiz kaldım.

“Sanırım partiye geri dönmeliyiz,” dedim. “Biliyorsun, bir ayrılıkla başa çıkmaya çalışıyorum ve belki de pekiyi bir fikir değil. Şu an büyük kararlar verecek durumda değilim.”

“Bazen birini unutmamanın en iyi yolu başka birine sığınmaktır,” dedi kendinden gurur duyarak. “Hayır, gerçekten,” diye ekledi. “Başka biriyle cinsel ilişki yaşayana kadar son ayrılığımın etkisini atlatamamıştım.”

“Daha önce seks yapmış olsaydım belki işe yarardı,” diye mırıldandım, açıklamam hakkında düşünmeden.

“Bakire misin?” diye sordu, bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi doğrulup geriye çekilerek.

“Teknik olarak sanırım öyle,” dedim. “Epey heteronormatif bir kavram olsa da.”

Kafası karışmış gibiydi ve gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Yenilgiye uğramış şekilde iç çekti ve ayağa kalkmama yardım etmek için elimi tuttu. Bitmişti.

“Partiye dönünce Kimberly'yi bulayım,” dedi ayağa kalktığımızda. Yüksek sesle söylenmesinin mantıklı olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Partiye dönüş yolunda genellikle sessizdik. Konuştu-

ğumuz ender anlarda savunma mekanizması çalışıyordu. Artık New York seçmeleri ya da kariyer korkuları hakkında konuşma bitmişti. Hayranlarının elektronik postalarıyla nasıl başa çıktığıyla ve evlerine izinsiz girmeye çalışan iki tane on üç yaşında kızın anne babası tarafından nasıl yakalandığıyla ilgili bir hikâye anlattı.

“Büyük olasılıkla zararsızdılar. Belki iç çamaşırlarımı falan çalmaya çalışıyorlardı,” dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

“Belki de,” diye onayladım, başka ne söyleyeceğimi bilmeden.

Epstein’ların evinin kapısına ulaştığımızda sarılmak için eğildi ve doğruca eve gideceğini söyledi. Gitmek için dönmeden önce elimi yakaladı ve sıktı.

“Peki,” dedi.

“Peki,” diye yanıtladım, sözcük bir anlam ifade ediyor gibi başımı eğip gülümseyerek.

“Peki, istediğin bir şarkı var mı?”

“Ne?” diye sordum şaşırarak.

“Senin için söyleyeceğim bir şarkı. İstedığın herhangi bir şarkı.”

Onun gibi yüksek sele bir kahkaha attım.

“Hayır, gerçekten,” dedi. “Senin için bir video hazırlayacağım. Yalnızca bir şarkı seç.”

Çoğu on dört yaşlarında ya da daha genç binlerce kız, en sevdikleri şarkının Asher Forman tarafından söylenmesi için kardeşlerini satabilirlerdi. Bryan’la birlikte o videolardan birkaçını izledikten sonra bunu anlamıştım. Ama yine de bir şarkı seçmeliydim.

“Beyonce. *If I Were a Boy*,” dedim, aklıma gelen tek

şarkıyı söylerken sesimi aynı tonda tutmaya çabalayarak. Bryan'ın şarkı listesinde bulunduğu için hatırlamıştım.

"Ama *ben* bir erkeğim," dedi bir an düşündükten sonra.

"Doğru," dedim. "Demek ince bir alay olacak."

"Güzel," dedi, başıyla onaylayarak. "Anlıyorum."

"Tamam," dedim elbisemi düzelterek ve Asher'ın uzaklaşmasını izledim.

Oraya vardığımda, Bryan arka bahçede beni bekliyordu.

"Hangi cehennemdeydin? Saat neredeyse on oldu."

Öfkeli değil, endişeli gibiydi.

"Asher'la biraz yürüdük. O kadar uzun sürdüğünü fark etmemişim."

"Kapa çeneni," dedi Bryan. "O yalancı çeneni kapat."

"Ciddiyim. Gerçekten böyle oldu." Omuz silktilim.

"O şimdi nerede?"

"Eve gitti. Partileri sevmiyor."

Bryan yanlış bir dil konuşuyormuşum gibi bana baktı sonra gözleri boynuma takıldı.

"Boynun kızarmış."

Dudak büktüm. Bunu Bryan'a söylemeye karar verdim. Aslında söyleyecek pek fazla bir şey yoktu ve deneyden söz etmek zorunda değildim.

"Bu konuyu burada konuşamayız."

"Öyleyse gidelim," dedi, elimi yakalayıp beni evin içine çekerek, ardından ön kapıdan çıktık. Kapıyı hızla kapatırken Rita'nın arkamızdan havladığını duydum.

Sokağa vardığımızda ona yürüyüşü, boyun meselesini ve Asher'ın terli popomdaki elleriyle ilgili kaygılarımı anlattım.

"Terli bir popon var," dedi Bryan düşünceli bir şekilde, tı-

bi bir durumdan söz eder gibi. “Senin için çok stresli olmalı.”

“En basit kısmı buydu,” dedim, onu hafifçe kolundan iterek. “Ona tuhaf, korkunç öpen biri olduğunun söylenmesi gerek. Aslında sadece Whit’le öpüştüm ama birinin boynunun dış çıkarma dönemindeymiş gibi emilmeyeceğini ben bile biliyorum.”

Bu, gecenin büyük yalanıydı. Artık Whit tek cinsel etkinlik kaynağım değildi. Kyle’ı da öpmüştüm ve Asher’la karşılaştırdırca sihirli güçleri olduğunu söyleyebilirdim. Hafızamı silmeye çalışarak başımı salladım.

Bryan her ayrıntı hakkında sorular sorarak beni oyaltıyordu. Asher’ın neyi nasıl söylediğini, diliyle ne yaptığını, onu nasıl reddettiğimi ve partiye nasıl döndüğümüzü sorup duruyordu.

“Demek heteronormatif dedin,” dedi Bryan. “Benim sözümü çalmışsın.”

“Özür dilerim. İyi bir söz.”

“Bu konuda neden bu kadar sessizsin?” dedi Bryan daha sonra, konuk odasına girmeden önce. “Az önce bir internet süper kahramanıyla boyun ilişkisi yaşamamış gibi tuhaf bir şekilde lakaytsın.”

“Lakayt değilim,” dedim. “İnan bana, şu an hiçbir konuda sakın değilim. Sanırım şok içindeyim.”

Bryan’a gerçeğin yarısını söylemek garipti. Ve Ann’le birlikteyken neler yaptığım konusunda haftalardır ona yalan söylüyor, hikâyeler uyduruyordum.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim, başımı yana yatırarak. “Bu beni utandıracak bir morluğa dönüşecek mi?”

“Öyle olursa sabah sana makyajla nasıl kapatacağını öğretirim.”

On Yedinci Bölüm

Ayrıntıları unutmadan her şeyi belgelemek için geç saate kadar uyanık kaldım. Annemin notları kliniksel verilerdi; aldığı farklı dozlarla, babamın verdiği tepkiler hakkındaki küçük gözlemlerini sayılarla eşleştirmişti. Benim verilerim daha anlatı tarzında ve niteleyiciydi.

Dili profesyonel tutmaya çalışıyordum ama yazmaya devam ettikçe daha çok günlük gibi hissetmeye başlamıştım. Ann’le kişisel olarak hissettiğim terslik, yazdığımda yok oluyordu. Onun yanıtları da daha az resmiydi ve gün içinde daha sık yazıyordu.

İki numaralı serumun işe yaradığını hızlıca belirttiğim bir elektronik postayı gönderdiğim anda “ANLAT BANA,” diye bir karşılık verdi. “Bunu dolaylı olarak yaşamaman gerekmez,” diye yanıtladım. “Ne demezsin?” diye karşılık verdi.

Bulgularım hakkında yazışırken saat üç kırk beş olmuştu. Rahatlayıp uykuya dalabilmem için bir saat daha

gerekti. Saat ona kadar işte olabilmek için zamanında ancak uyanabildim.

Bekleme salonunda büyük bir buzlu kahveyi gürültülü şekilde içerken Yael içeri girdi.

“Çok şükür,” dedim, yanımdan geçip çalışma masasına doğru yürürken. Yael’in peşinden laboratuvara girmek için kahvemi Tish’in masasının yanına bıraktım. “Gece geç yattığım için uykum var. Bugün beni uyanık tutmak zorundasın. Neredeyse hiç uyumadım.”

“Sen. Dışarı,” dedi Yael koridoru işaret ederek.

Öfkeli yüz ifadesine karşın, turuncu pamuklu yeleğinin içinde çocuk gibi duruyordu.

“Sorun nedir?”

“Dışarı,” diye bağırdı yeniden. “Yürüyüşe çıkıyoruz.”

Tish’in yanından geçip koridorda yürürken onu izledim ve merdivenlerden inip dışarı, bahçeye çıkarken hızına ayak uydurmak için neredeyse koştuğumu fark ettim. Beni Bina 68b’nin yan tarafına götürünce çok kötü bir şey olacağı hissine kapıldım.

“Ne oldu?” diye sordum yeniden paniğe kapılarak. Kollarını göğsünde kavuştururken minik kumral bukleleri yüzüne çarpıyordu ve kızgındı.

“Neden bana söylemiyorsun? Anlamayacağımı mı düşündün?”

Kalbim hızla çarpmaya başladı. İnsanlar deneyi öğrendilerse Ann kovulabilirdi. Başlamama izin verseler bile MİT’ye henüz girmeden başım derde girecekti.

“Tam olarak neden söz ediyorsun?” Neredeyse fısıldıyordum.

“Arkadaşımızla oynastın. Ve bana söylemedin bile.”

Derin bir nefes verdim. En kötüsünü bilmiyordu.

“Kyle’ın bizden uzak durduğuna şaşmamalı,” diye devam etti Yael. “Haftalardır berbat bir halde olduğuna şaşmamalı. Sen ne düşünüyordun?”

“O mu sana söyledi?”

“Evet, o söyledi,” diye sözümü kesti Yael, açıklamaya başlamama izin vermeden. “Dün gece. Dağılmış bir şekilde kapımda belirdi. Sabahın ikisine kadar oturduk. Kanepede uyudu.”

Bina 68b’nin yan duvarına doğru geri geri gittim ve yere çöküp başımı betona dayadım. Yael ayakta kaldı ve üç metre boyundaymış gibi bana bakmaya devam etti.

“Nasıl olduğunu bilmiyorum,” diye yalan söyledim. “Dışarı çıktık. Sonra televizyon izlemek için evime döndük. O sırada öpüştük ve ben onu durdurdum. Whit’le ayrılığımızdan bu yana kafam karışık sanırım. Böyle bir şey olabileceğini düşünmemiştim.”

Söylediğim bir şekilde doğrudur. Öpüşmek planının bir parçası değildi.

Yael topuğunu çime vurdu, sonra kendini yere, yanıma bırakıp bağdaş kurdu.

“Yapma Maya, buraya geldiğinden beri Kyle sana tutkun. Birdenbire tek kalıyorsun ve ben olmadan onu dışarı davet ediyorsun; film izlemek için evine götürüyorsun, seni öpmesine izin veriyorsun. Sonra da aslında onunla ilgilenmediğini söylüyorsun. Düş kırıklığına uğramış, kalbi kırılmış.”

Kollarımla dizlerimi sarıp göğsüme çektim. Bir frizbi birkaç metre uzağımıza düştü ve sakallı bir genç onu almak için koştu.

Nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum çünkü Yael'in hikâyesi bana doğu gelmiyordu.

"Kyle bana tutkun değil. Yalnızca öpüşmeye başladık ve üstelik sen de o gece ortalıkta yoktun."

Okuldaki aptal kızlardan biriymişim gibi öfkeli gözlerle bana baktı. Genevieve Moran gibi kızlar bir erkeğin kendilerinden hoşlandığını anladıkları anda her zaman "Kim, ben mi?" diye sorarlardı. Ben o kızlardan değildim ve Kyle arkadaşılığımızdan hep hoşnut gibi davranmıştı. Bunun önemli olmadığını söyleyen de oydu.

"Onun böyle hissettiğini bilmiyordum," diye fısıldadım. "Yemin ederim."

"Gerçekten senin de ilgilendiğini düşünüyordum. Gün boyu, yan yana otururken bile mesajlaşıyordunuz. Gözümün önünde gerçekleşiyordu."

"Whit'le birlikteydim. Whit'i seviyorum," dedim, boğuk bir sesle. "Bryan da bana gün boyu mesaj gönderiyor. Bunun hiçbir anlamı yok."

Yine başını salladı. "Aptal olma."

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordum telaşlı bir sesle. "Hiçbir anlamı olmadığını, üniversitede bu tarz şeylerin hep olduğunu söyledi."

"Başka ne söyleyecekti?" dedi Yael. "Ve tek sorun bu değil. Son zamanlarda tuhaflaştın. Seni Ann'in ofisinde, onunla fısıldaşarak konuşurken gördüm. Gecenin bir yarısında onunla birliktesin. Sana neler oluyor? Sürekli kötü bir enerji yayıyorsun."

"Hiçbir şey," dedim, başımı dizlerimin arasına koyarak. "Hiçbir şey, yemin ederim. Arada sırada annem hakkında konuşuyoruz."

Yael'in yüzü yumuşadı. Annemden söz etmenin konuyu masum göstereceğini biliyordum.

"Durumu iyileştirmek için ne yapmam gerektiğini söyle lütfen," dedim.

"Niyetlerin konusunda açık davran. Karışık işaretler olmaksızın bile ilişkiler yeterince karmaşık. Tanıdığım her bilim insanının neden laboratuvarda çok akıllı olup insan davranışları konusunda bu kadar aptal olduğunu bilmiyorum."

Ayağa kalktım ve Yael'i izleyerek binaya geri döndüm.

Doktor Clark'ın kasetlerine gömüldüm ve günün çoğunu araç gereçleri temizlemekle geçiren Kyle'a mesafeli davrandım.

Onu izlediğimde midemin bulandığını hissediyordum. Böyle sonuçlanmamalıydı.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime, akşam ofisten çıkarken. Deneyin Kyle'la ilgili kısmının boşa gittiğini, çünkü serumdan çok önce benden hoşlandığını Ann'e söylersem ne yapacağını düşündüm.

Ona söylemeyecektim. Araştırmayı sürdürmemin nedeni olan Whit'e geçmeden önce projeyi durdurması riskini göze alamazdım. Çok yaklaşmıştım.

On Sekizinci Bölüm

Başım asla gerçekten belaya girmemişti çünkü asla gerçekten yanlış bir şey yapmamıştım. Daha küçükken ufak tefek ev işlerini yapmadığım için birkaç kez azar işitmiştim ama uyumlu anne babası olan, güvenilir bir çocuk için işleri berbat etmek zordu. Yalan söylemeye ya da bunun neden olduğu anlaşmazlıklara alışık değildim.

Ama şimdi yalan söyleyen biri olmuştum. Hem de birçok kez.

Her gün babama ve Bryan'a yalan söylüyordum. Kyle'ı kendimden uzaklaştırmış, Yael'le arama soğukluk girmesine neden olmuştum.

Tam bu sırada Tish bir klasörle içeri girdi. Ansızın eğitimimi, kariyerimi, geleceğimi tehlikeye atmış biri olduğum ortaya çıkmıştı.

“Baylar ve bayanlar,” dedi Tish. Doktor Clark bir koruma görevlisi gibi arkasında duruyordu. “Hızlı bir duyuru yapacağım. Yael, arka odalardaki herkesi buraya çağırabilir misin?”

Yael koştı ve laboratuvarın diğer odalarından, yüz ifadesinden bu kesintiyi hoş karşılamadığı anlaşılan Ann dahil, bilim insanlarını topladı. Ann kollarını deri ceketi- nin üstünde kavuşturdu.

“Sizleri rahatsız ettiğim için özür dilerim. Hızlı bir duyurum var. Doktor Jalloh alt kattaki depoda bazı malzemelerin eksik olduğunu bildirdi. Kayıt tutma hatası olabilir ama bütçe kısıntılarını ve burs paralarının azaldığını düşünürsek, tüm laboratuvar personelinin bu çalışma sayfalarını doldurmasını rica ediyoruz. İsminiz, laboratuvarınız, araştırma alanınız, laboratuvar müdürünüz ve iletişim bilgileriniz için birer alan göreceksiniz. Onun altında, son üç hafta süresince kullandığınız malzemeleri belgelemeniz istenecek. Araç gereci listelemeniz gerekmez, yalnızca kimyasalları ve malzemeleri, her ay sipariş edilen şeyleri yazmanız yeterli olacak.”

Paniğe kapıldım ve düşünmeden Ann’e baktım ama suç belirtisi göstermiyordu. Yüzü sakın ve ifadesizdi. Önemli işi Tish tarafından zamanının izin vermediği saçma bir istekle kesilmiş bir halde, Ejderha Dövmeli halinin doruğundaydı.

Kaçmamam gerektiğini kendime hatırlatmak için ellerimi kalçama koymak zorundaydım. Yanaklarım kızarmıştı. Midem yanıyordu. Duvara yaslanıp gözlerini deviren Ann kadar sakın olabilmeyi isterdim.

“Hangi malzemeler eksikmiş?”

Soruyu kimin sorduğunu fark etmek için odanın bir tarafından diğerine başımı çevirdim. Soruyu soran bakışlarını benden Ann’e çeviren Yael’den başkası değildi.

“Özellikle bodrum katında mı eksik malzeme var? Ne zaman alındığı biliniyor mu?” Sesi çatladı.

Ann rol yapmayı bıraktı ve Yael'e döndü. Yüzü buz gibiydi ve başından taşan görünmez bir düşünce, "Seni bitiririm," der gibiydi. Ama Yael geri çekilmedi; gözlerini, Ann'in bir kaşık suda boğacak gibi Yael'e baktığını büyük olasılıkla gören Doktor Clark'a çevirdi.

Doktor Clark yanıt verdi. "Ayrıntılarla ilgilenmeyin arkadaşlar. Yalnızca işinizi belgeleyin, biz gerisini hallederiz. Endişelenecek bir şey yok."

Yael bir şey daha söyleyecek gibi duruyordu ama kelimelerini yuttu ve başıyla onayladı.

Endişemi kimse görmeden önce oturduğum yerde dönüp yüzümü duvara çevirdim.

Kayıt cihazını açarken parmaklarım dolanıyordu. Kayılanacak hiçbir şeyim yokmuş gibi davranarak Doktor Clark'ın sesine odaklanmaya çalıştım ama birkaç saniye sonra telefonum titredi.

Ann'den mesaj gelmişti. "Tuvalet," diyordu.

Asla dua etmemiştim. Anneme de kesinlikle dua etmemiştim ama şu anda bilimsel tüm ulu güçlere sessizce çağrıda bulunduğumu fark ettim. "Lütfen Tanrım, İsa, anne yakalanmayayım ya da Ann tarafından öldürülmeyeyim," deyip, çağrımın sonuna fazladan "Amin," diye ekledim. Bacaklarım titreyerek çalışma masamdan kalktım ve koridorda bulunan tuvalete gittim. Birkaç saniye sonra geldi.

"Bu iş bitti," dedi, lavaboların önünde beklediğimi görünce. "İşimizi bitirdik."

Üstümüzde bir floresan ışığı titreşiyordu. Sırtımı duvara yaslamıştım ve Ann çıkışı engelliyordu. Bir korku filminin içine hapsolmuş gibiydim.

“Bekle,” dedim. “Bekle. Yalnızca sakin ol.”

“Hayır Maya, bu iş bitti. Herhangi bir yakalanma tehlikesi olduğunda duracağımızı söylemiştim. Hemen. Bu deneyin işime yeniden heyecan duymamı sağlaması gerekiyordu. Bu yüzden, kendimi ölü gibi hissetmemek için kabul ettim. Böylece annenle çalışırken hissettiğim gibi hissedecektim. Ama yakalanırsam ve kovulursam alacak bir diplomam olmayacak. Hayatımın sonuna kadar lisede kimya dersi vermek zorunda kalacağım.”

“Baksana,” dedim. “Babam da lisede fen dersi veriyor.”

“Biliyorum!” dedi Ann. “İsteklerim babanınkilerden biraz daha büyük, Maya. Dünyanın en önemli epigenetik laboratuvarlarından birinde doktora programını bitirmek üzereyim!”

O anda donup kaldı ve koşarak, içlerinde bir çift ayak bulunmadığından emin olmak için alttan tüm tuvaletleri kontrol etti. Sonra bir ileri bir geri yürümeye başladı. Siyah ayakkabıları mavi yer karolarının üstünde tokmak gibi yankılanıyordu.

“Belki konuştukları malzemeler bizim kullandıklarımız bile değildir. Belki bizimle hiçbir ilgisi yoktur ve tüm bunlar sadece rastlantıdır. Sonuç olarak bu deney için ne kadar malzeme kullanılıyor? Küçük dozlardan söz ediyoruz, öyle değil mi?”

Durdu ve yüzüme baktı. Tuvalet aynasındaki yansımamız hayalet gibiydi.

“Ben annen değilim, Maya. Doğruyu bulmak için birkaç deneme yapmam gerekti. Fazla malzeme kullanmaya çalıştım ama sanırım fark edilecek kadar kullandım. Devam etme riskini göze alamayız. Şimdiye kadar

öğrendiklerimize dayanarak deney hakkında bir değerlendirme yapabiliriz. Başarılı sayılabilecek iki denememiz oldu. Bu yeterli.”

“Hayır, dur,” diye kollarını tuttum, Ann kapıya doğru hareket etmeye çalışırken. “Ann bir sonraki aşama en önemlisi. Bunu yalnızca Whit için yaptım. Bütün mesele Üç Numaralı Denek.”

“Maya...” Ann kollarını çekti ve birinin girmesine engel olacak şekilde sırtını kapıya yasladı. “With gerçekten buna değer mi? Herhangi biri buna değer mi?”

“Bekle,” diye yalvardım. “Lütfen dinle. Hâlâ yapabiliriz. Bunu tam olarak şimdi yapabiliriz.”

Ann başımı salladı. “Neyi şimdi yapabiliriz?” diye sordu.

“Anlaşılan bir envanter yaptılar. Ve şimdi de herkese bir form doldurtuyorlar. Herkes o formları doldurana kadar malzemeleri yeniden kontrol etmezler. Bugün aşağı inip ihtiyacın olanı alırsan, kimse fark etmez. Yeniden stoklama yapana kadar tekrar kontrol etmezler. Şu an bazı eksiklikler olduğunu varsayıyorlar. Biraz daha almak için mükemmel bir zaman.”

“Bu hatalı bir mantık gibi geliyor bana Maya,” dedi Ann.

“Herhangi bir sorun çıksa bile, ilk seferinde yanlış saydıklarını düşünecekler. Şu an envanterlerinin berbat olduğunu biliyorlar. Üçüncü serumu yapıp kurtulursak işimiz bitecek ve kuşkulandırmaları için hiçbir neden kalmayacak.”

“Yael zaten şüpheleniyor...”

“Neden şüpheleniyor?”

Kendime bile tanıdık gelmeyen bir sesle Ann’in sözünü kestim. Bir filmdeki katil gibi alçak sesle ve özgüvenle

konusuyordum. *Hanna'da* olduğu gibi. "Tek bildiği gece laboratuvarı seninle birlikte olduğum. Tek bildiği birlikte takılıp annem hakkında konuştuğumuz. Bunu bir kez daha yapabiliriz."

"Maya deli gibi konuşuyorsun. Frankenstein tarzı bir deli gibi."

"Yalnızca bunu bitirmek istiyorum. Sen de bunu bitirmek istemiyor musun?"

Ann iç geçirdi.

"Bana üçüncü DNA örneğini bile vermedin. Bugün onsuz başlayamam."

"Eve koşup şimdi alırım. Öğleden sonra elinde olur."

Ellerini başının üstüne koymuştu ve dirsekleri kulaklarını kapatıyordu.

"Maya!"

"Ann, bunu yapabiliriz."

Sırtını bana döndü. "şimdi eve koş," diye fısıldadı. "Bu akşam geç saate kadar kalacağım. Ama o katta tek bir ışık görürsem, tek bir kişi görürsem deneyi iptal ederim."

"İnan bana, sorun çıkmayacak."

"Git," dedi Ann. "Koş. Fikrimi değiştirmeden önce git de örneği getir."

Tuvaletten çıktım ve laboratuvara girmek için köşeyi dönerken saçlarım gevşek topuzumdan kurtuldu.

"Az sonra dönerim," dedim Tish'e, çantamı kaparak. Yael'in gözlerini sırtımda hissediyordum. "Telefonumu evde bıraktım. Hızla eve gideyim de daha sonra babamla haberleşebileyim."

"Tamam tatlım," dedi Tish, önündeki kâğıt işlerine odaklanarak.

Binadan çıktım ve bahçede, kaldırımda yürüyen öğrenci ve bilim insanı kalabalığının arasından geçip rekor sayılabilecek, on dakikadan kısa sürede eve vardım.

Doğruca yatak odamdaki dolaba gidip Whit'in evimde sıkça giydiği, bir köşeye tıkıştırılmış uzun kollu tişörtü aldım. Aslında giysi onun değildi, benim kapüşonlu, büyük beden MIT tişörtümdü ama ilişkimizin bir aşamasında kendi giysisi olarak benimsemişti. O kadar Whit gibi kokuyordu ki, koklamak için yüzüme çektiğimde inledim. Daha kolay bir hayat gibi kokuyordu. Ne kadar acınacak durumda gözüktüğümü fark edene kadar ayakta durup tişörte sarıldım ve kokladım.

Daha da kötüleşmeden ve tişörtün üstünde Whit'in DNA'sını bulacağımız saçlara zarar vermeden alt kata koşup tişörtü boş bir market torbasına yerleştirdim ve sıkıca kapattım. Birkaç gün içinde, deneyin baştan beri en önemli kısmı olan bir sonraki aşamasına geçmiş olacaktık.

On Dokuzuncu Bölüm

Ann bodrum katında bir kez daha birlikte görülmememiz gerektiğini söylemişti. Bu kez yakalanırsa, Tish için envanter aldığını ya da lisans sınıflarından birinde yapacağı bir görsel örnekleme için araç gereç ödünç aldığını söyleyecekti. Laboratuvardan belgelemeden ödünç aldığı materyaller için azarlanacaktı ama büyük olasılıkla en kötüsü bu olacaktı. Öyle umut ediyordu.

Bu durum gerilmeme neden oldu. Üstelik yapacak bir şeyim de yoktu. Laboratuvardaki herkes zaten eve gitme özleminde olduğumu düşünüyordu ve Bryan'ın da Shakespeare görevi vardı. Ben de altıda eve gittim ve babamın arabasını evin önünde görünce şaşırdım. Bu saatte genellikle sportif bir etkinliğe gitmek üzere yolda olurdu ama evdeydi. Şimdi sıkça kullandığımız yemek masasının önünde, ahşap bir sandalyede oturmuştu. Önüne yayılmış bir yığın kâğıt vardı. Masanın ortasında açık bir pizza kutusu duruyordu. İki dilimi yenmişti.

Çantamı merdivenin yanına bırakırken “Bunun için kuponlarımız var,” deyip onun yanına gittim.

“Buzdolabının üstündeki kupon mu? Onu kullandım. Ücretsiz krikkrak kazandık. Tezgâhın üstünde duruyor.” Okuma gözlüğünü çıkardı ve gözlerini ovuşturdu.

Ayaklarının yanında duran koyu renk ayakkabılar dikkatimi çekti. Koşu ayakkabılarıydı ama ayak parmaklarına eldiven geçirilmiş gibi görünen türdendi. İnceydi ve her parmak için ayrı bir göz örülmüştü.

“Hayır baba, lütfen bana parmaklı koşu ayakkabılardan almadığını söyle. Çok iğrenç görünüyorlar.”

“Sade ayakkabı. Ayaklarım için çok iyi.”

“Ayak parmakları için özel alanı olan ayakkabılar kimse için iyi olamaz. Çok çirkinler.”

Babam kaşlarını çattı. “Beni rahat bırakır mısın?”

Gergin görünüyordu ve o yüzden konuyu kapattım.

“Ne yapıyorsun?” Pizza kutusunu çekip bir dilim aldım. Babam nadiren gergin görünürdü ve aylardır ilk kez okuma gözlüğünü kullandığını görüyordum.

“Üniversite paranı ödüyorum.”

“Annem orada çalıştığı için okula para ödemeyeceğimi zi sanıyordum.”

“Yurt ücretinin bir kısmı ve bazı kâğıt işleri var. Öğrenci etkinlikleri ücretleri var,” dedi. “Her şeyi zamanında ödeyen bir ebeveyn gibi görünmeye çalışıyorum.”

“Etkileyici,” dedim, ağzım doluyken.

Etrafıma baktım ve ben yurda taşındıktan sonra evimizin neye benzeyeceğini hayal etmeye çalıştım. Epey boş kalacaktı. Eve bir buçuk kilometreden daha yakın bir okul seçmiştim ve birinci sınıf öğrencilerinin çoğundan

daha sık eve geleceğimi biliyordum ama yine de babam her gece yalnız kalacaktı.

“İyi misin?” diye sordu, başını kaldırarak.

“Hayır,” dedim. Bir kez olsun bir soruyu dürüstçe yanıtlamak iyi hissettirmişti.

“Whit’le mi ilgili?”

“Kısmen.”

Aslında Whit’le, Kyle’la, arkadaşlara yalan söylemekle ve zamanda yolculuk yapıp her şeyin normal olduğu yaz başına dönebilmeyi istemekle ilgiliydi. Bryan’ın beş saat uzaklıkta bir üniversiteye gitmesiyle ilgiliydi. İnsanların ortadan yok olmalarıyla ilgiliydi.

“Senin yanında saçma hayatım hakkında üzüldüğüm için kendimi gülünç hissediyorum,” dedim, yutkunduktan sonra.

Gözlüğünü çıkardı ve beni daha da kötü hissettiren kaygılı baba gözleriyle bana baktı.

“Şimdi bu ne anlama geliyor? Hayatın saçma değil, Maya.”

“Bir ayrılık yaşadım. Böyle şeyler olur. Sen yıllarca süren evliliğinden sonra annemi sonsuza dek kaybettin. Dul bir erkeksin ve henüz elli yaşında bile değilsin.”

“Hatırlattığın için teşekkürler!” dedi babam, iğneleyici bir sesle.

“Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Yalnızca benim ayrılığım kimin umurunda, demek istemiştim. Bu kadar kötü hissetmemeliydim. Dünyanın sonu değil.”

“Hayır, haklısın,” dedi babam. “Tatlım, sana yakınlarını kaybedenlerin grubunda öğrendiğim bir şey söyleyeyim.”

“Gruptan ayrıldın mı?”

“İki kez gittim. Benim için yeterliydi. Ama grupta, iki yıl önce karısını kaybeden adamın söylediğini asla unutmayacağım. Eşini ayrılarak kaybetmenin bazen ölümle kaybetmekten daha zor olduğunu söylemişti. Bunu asla unutmayacağım.”

“Ölüm ölümdür. Sonsuza dek kaçınılmazdır. Ayrılıklar asla ölümden daha kötü olamaz.”

“Beni dinle,” dedi, öğretmen sesiyle. “Hepimizin isteği sevmek, öyle değil mi? Ve annen beni seviyordu. Deli gibi seviyordu. Öldüğünde beni seçim yaparak bırakmadı. Yaşamaya devam etse, benimle kalacak ve beni sevmeye devam edecekti. Ama Whit’le olanlar... O hâlâ hayatta tatlım. Hayatta ama seni bırakmaktan hoşnuttu. Ben en azından annenle asla bu şekilde bir reddedilmeyle başa çıkmak zorunda kalmadım. Bazı açılardan sevdiğin insanın hayatta olduğunu ama seni yanında istemediğini bilmek daha kötüdür. Sanırım yakınlarını kaybedenler grubundaki adamın söylemeye çalıştığı buydu. Biri seçim yaparak terk ediyorsa, bu farklı bir mahvolma şekli. Bu reddedilme.”

Büyük bir pizza parçasını yuttum. “Teşekkürler baba. Bu işittiğim en kötü şey olabilir. Bari gidip kendimi bir arabanın altına atayım.”

Başını salladı ve gülümsedi. “Seni kırmak istemedim. Sana hak verdiğimi anlatmaya çalışıyorum Maya. Anladığımı ve bu konuda gerçekten üzölmeye hakkın olduğunu söylüyorum.”

“Çok garip. Kalp kırıklığının ne demek olduğunu anlamazdım. Biri seninle olmak istemiyorsa sen de onunla

olmak istemezsin gibi gelirdi. Ama Whit'in bilmediği bir şeyi biliyor gibi hissediyorum. Aramızdakinin bulunması kolay bir şey olmadığını ona söylemek istiyorum. Birbiri-mizi ne kadar takdir ettiğimizi, nasıl saatlerce konuştu-ğumuzu düşünüyorum. Sonunda hayatta aynı yerde ola-bilecekken bunu nasıl bir kenara bırakabildi? İlişkimiz daha da iyiye gidecekti.”

Babam başıyla onayladı ve masaya eğilip pizza kutu-sunu iterek bana yaklaştırdı.

“Teşekkürler,” dedim, bir dilim daha alıp ona eşlik ede-rek ve söylediklerini düşünerek. “Bu kadar yıl birliktelik-ten sonra hiç annemden bıktığın oldu mu? Onu sevdiğini biliyorum ama hiç monotonluk hissettiğin ya da başını alıp gitmek istediğin oldu mu?”

Sırtını iskemlesine yasladı.

“Elbette,” diye yanıtladı. “Genç evlendim. Delikanlıy-dım. Cinsel isteklerime göre yaşasaydım hayatımın nasıl olacağını düşündüğüm zamanlar kesinlikle oldu...”

“Yüzümü buruşturdum. “İğrenç.”

“Hayır. Dinlemek zorundasın. Bir saniye yetişkin gibi davran. Bir soru sordun.”

“Tamam, tamam,” dedim, babamın soda bardağını çal-mak için elimi uzatarak.

“Annenle benim yıllar içinde birkaç tekdüze dönemimiz oldu ama ondan bıktığımı asla söyleyemem. Aslında garip bir şekilde hayatının son yıllarında yeniden çocuk gibi ol-muştuk. Garipti. Bana kimsenin söz etmediği ikinci bir çe-kim dalgası vardı. Belki de üçüncü dalgaydı. Yirmi yıldan uzun süredir evliydik. Dalga sayısını kaybetmiştim.”

“Son etkilenme dalgasını başlatan neydi?” dedim, onu

teşvik ederek. Üçüncü dalganın annemin deneyiyle babamı yönlendirmeye başladığı dönem olabileceğini fark ederek heyecanlandım. “Onun çekimine ansızın tekrar mı kapıldın?”

“Bilmiyorum,” dedi, omuz silkerek. “Uzun evliliklerin heyecanı azalır ve akıp gider. Bu hep böyle olur. Ama bizim çok iyi bir ilişkimiz vardı. Hastalığının teşhisinden önceki anılarımıza tutunmaya çalışıyorum.”

Gözleri donuktu.

“Özür dilerim baba. Bu konuyu açmak istememiştim.”

“Özür dilemene gerek yok. Bu konuda konuşmak güzel.”

“Yeniden flört edeceğini düşünüyor musun?” diye sordum pizza dilimini bitirdikten sonra.

Geleceğe dair romantik beklentileri konusunda asla konuşmamıştık. Sportif etkinlikler hayatındaki boşluğu doldurma konusunda onun seçimi gibiydi.

“Belki,” dedi hemen kabul ederek. “Birlikte bisiklete bindiğimiz bir kadın var. Benden on yaş kadar genç. Sanırım sormamı bekliyor. Çok tuhaf.”

“Annemden neredeyse yirmi yaş genç,” dedim, düşünmeden.

“Garip, öyle değil mi?”

Doğrusunu bilsem de annem adına biraz korumacı hissederek başımla onayladım. “Biriyle çıkmanı sorun etmem. Hoş biri olması şartıyla,” dedim.

Babam iki elini birleştirdi ve dirseklerini masaya dayadı. “Biliyorum. Ve hazır olduğumda anlayacağım. Şu an henüz değilim.”

Yirminci Bölüm

Üçüncü serumla ilgili bir farklılık vardı.

Birincisi çocuk vitamini tadındaydı, ikincisi daha bile tatlıydı ama üçüncüsü biraz acıydı. Ann küçük şişeyi bana ilk verdiğinde Goldilocks'ı düşünmüştüm. Belki de doğru olan Whit'e ait olan üçüncü serumdu. Ama sıvıyı dilaltıma boşalttıktan birkaç saniye sonra ağzım kaşınmaya başladı. Ann'e söylemedim çünkü alerjik bir tepki verdiğimden kuşkulananarak almama engel olacağından korktum.

İlk dozu Ann'in evinde alıp uzandım ve herhangi bir belirti olmadığını söyledim. Ağzımı kapalı tuttum ve kaşıntıyı yatıştırmak için dişlerimle dudaklarımın arkasını ovuşturdum. Sonra Ann kanepeye oturup dizüstü bilgisayarında elektronik postalarını kontrol ederken mutfığa gidip bir çatal kaptım ve dilimin üstünde gezdirdim. Eve döndüğümde bir alerji ilacı aldım ve yeniden normal hissettim. İzleyen birkaç gün boyunca evdeki rutinim bu oldu. Önce alerji ilacımı, sonra serumu alıyor, arkasından

da sıvı sistemime yerleşirken ilacın yan etkileri yüzünden kendimden geçiyordum.

Deneyin üçüncü aşamasının sekizinci gününe geldikimizde, tek sorunum işimi tamamlamak için biraz özel alan bulabilmektir. Bryan'ın büyük abilerinden ikisi, eşleri ve çocuklarıyla birlikte son oyunu izlemek için şehirdediler ve Bryan odasını onlara bırakmış, her gece bizde kalıyordu.

O televizyon izlerken serumu damlatmak için sıvışmayı düşünüyordum ama buzdolabından serumu almak üzere mutfaka gitmek için her izin istediğimde, kendine bir şey almak için peşimden geliyordu. Sanki bir gölgem vardı.

Sonunda Syrause'de oda arkadaşı olacak çocuktan telefon geldi. "Merhaba Paul," dedi Bryan gözlerini devirerek ve sonra salonun diğer tarafına yürüdü. "Hayır Paul, e-postanı görmedim. Evet, gözden kaçırmış olmalıyım."

Bryan ekonomi eğitimi görmek için Ohio'dan gelecek olan çocuktan şimdiden nefret ediyordu.

"Bu ne demek oluyor?" demişti Bryan, oda ataması kendisine bildirildiğinde.

"Sanırım ekonomi okuyacağı anlamına geliyor," demişti babam.

"Hayır, Ohio kısmını kastettim. Ohio'da ne var ki?"

"Kibar ol," demişti babam.

"Yalnızca senin için," diye karşılık vermişti Bryan. "Daha iyi bir insan olmamı sağlıyorsun."

Şimdi Bryan yerdeki kahverengi ve tüylü halının üstüne uzanmıştı. "İki buzdolabına gerek olduğunu düşünmüyorum Paul. Bir tane rahatça yeter."

Kampüse kimin ne getireceği konusunda uzun bir konuşmaya daldığından emin olunca aceleyle mutfağa koştum, ketçap şişesinin arkasına uzanıp ufak şişeyi kaptım ve tualete koşup kapıyı arkamdan kapattım.

Yatmadan önce yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladığımın zannedilmesi için suyu akıttım. Genellikle bu kadar paranoyak değildim ama Bryan'dan sır saklamak babamdan saklamaktan daha zordu.

Hızlı hareket edip şişenin kapağını açtım ve damlalığın sıvıyla dolu olduğundan emin oldum. Kendimi yan etkilere hazırlarken derin bir nefes aldım. Alerji ilacı almama karşın birkaç dakika kadar sevimsiz bir kaşıntım olacaktı.

Damlalığın ucundaki parıldayan sıvının ilk damlasını dilaltıma sıkmak üzereyken tualetin kapısı hızla açıldı ve Bryan içeri girip koluma öyle sertçe çarptı ki küçük şişe elimden uçtu.

“Kahretsin,” diye bağırdım, yere düşen damlalığa ve sıvıya bakarak. “Ne yapıyorsun?”

“Biliyordum!” diye bağırdı Bryan, kapı eşiğinde durarak.

“Neyi biliyordun?” diye bağırarak karşılık verdim.

Ağzını açtı ve sonra kapatıp yerde duran damlalığa baktı. “Ne bildiğimi bilmiyorum ama bir şeyler olduğunu biliyordum,” diye devam etti, etrafını inceleyerek. “Sen burada ne halt ediyorsun?”

Üzerinde mor boksör külodu ve opera binasında ilk kez müzikalini izlediğinden bu yana sahip olduğu bir *Wicked* tişörtü vardı. Fazla yıkanmaktan rengi solmuş tişört se-kiz yıllıktı.

Yerden damlalığı aldım ve arkama sakladım.

“Nedir o?” diye sordu Bryan, beni bir an için şaşırtan kırılgan bir ifadeyle. Onu rahatlatmak için söyleyecek bir şey düşünemiyordum. Ne gizlediğimi bile nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

“Kabızlık giderici mi?”

“Ne?” diye fısıldadım, sersemlemiş şekilde.

“Yeme bozukluğuyla mı ilgili bir şey? Evet, öyle değil mi?”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Maya, Whit asla kilonu umursamadı. Yalnızca ilişkiyi bitirmek istedi. Üniversiteye gidiyor ve tam olarak ne istediğini bilmiyor. Yeme bozukluğu olan ve tüm geceyi tuvalette oturarak geçiren kızlardan birine dönüşemezsin. Bu sana hiç yakışmaz.”

Ne söylediğini, tuvalette ne yaptığımı varsaydığımı anladığımda ellerim iki yanına düştü. “Kabız giderici ilaç almıyorum, Bryan.”

Bryan elimde tuttuğum damlalığa baktı. “Hayır, ilaç değil,” diye bağırdım, incelemesi için yukarı kaldırarak.

“Peki, öyleyse ne?”

O an, olası yalanlar için beynimi taradım.

“Göz damlası damlalığı,” dedim, sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak.

Kızgın şekilde ellerini başının üstüne koydu.

“Bunu bana yapamazsın Maya, tamam mı? Benden sır saklayamazsın. Birdenbire bana davranış tarzını değiştiremezsin. Anneni kaybettin ve üçümüz kaldık. Sen, ben ve baban. Zorluğu birlikte atlatıyorduk. Sonra Whit’le tanıştın ve ansızın hayatının merkezi oldu. Sürekli Whit,

Whit, Whit. Ve sana kızamadım bile çünkü bunu hak ediyordun. Mutlu olmanı istedim. Ama sonra senden ayrıldı ve sen tanımadığım biri gibi davranmaya başladın. Sürekli terliyorsun ve tuvalette çok zaman geçiriyorsun. Asher Forman'la takılıyorsun ve önemsizmiş gibi davranıyorsun. Dünyanın en önemli şeyi değilmiş gibi. Artık ne halt ettiğini bile bilmiyorum. Yoksa uyuşturucu mu? Uyuşturucuya mı başladın? Annen bilse ne derdi?"

Tuvalet kapağını kapattım ve üstüne oturdum.

"Bu," dedim, damlalığı ileri geri sallayarak. "Annemin fikriydi."

Bryan başını yana eğdi. Sonra banyo kapısını kapattı ve eğilip tam karşıma geçti.

Dirseklerini dizlerinin üstüne koyup bir açıklama bekleyerek gözlerini bana dikti.

"Yeme bozukluğum yok. Uyuşturucu da kullanmıyorum," dedim bir an duraklayarak. Gerçeği nasıl açıklayabileceğimi düşünüyordum çünkü anlatmak istiyordum.

"Whit'i geri kazanmak için, içinde feromon bulunan bir serum alıyorum."

Tuvalette sesim yankılandı.

Bryan'ın gözleri kısıldı. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve bir süre tuvaletten çıkmayacağımızı gösterir şekilde bağdaş kurup oturdu.

Eğilip başımı ellerimin arasına aldım. Bir yanımda gerçekleşmesinden hoşnuttu. Onsuz bu deneyimi yaşadığım için kendimi tuhaf hissediyordum.

Arkama yaslandığımda göz damlalığını önümdeki lavaboya koydum ve Bryan'a hikâyeyi baştan anlatmaya başladım. Cindy'nin bana araştırmadan nasıl söz ettiğini

ve çalışmaya devam etmek için Ann'i nasıl ikna ettiğimi anlattım.

"Annen bunu... Bunu babanla mı yapmış?"

"Evet," dedim. "Babamın denek olduğunu biliyorum ama evlilikleriyle ilgili sorun mu yaşadıklarını yoksa annemin farklı bir nedenle mi bu araştırmayı yaptığını bilmiyorum."

Bryan çok ciddi görünüyordu. "Annenin yerinde olsam ve babanı kaybedeceğimi düşünsem, onu elimde tutmak için ben de bilimi kullanırdım. Dünyada var olan tüm bilimsel seçenekleri denerdim."

"Çok iyi farkındayım."

Bryan bana hafifçe gülümsedi.

"Demek yaz boyunca bu damlaları kullanıp etki yapmasını bekledin."

"Bu serumu yaklaşık bir haftadır kullanıyorum. Whit ilk denek değil. Öncesinde bazı denemeler yaptık."

Ve ona Kyle'i, birlikte bowlinge gittiğimiz akşamı ve Yael'den öğrendiklerimi anlattım. Birden fazla kez eliyle ağzını kapattı.

"Biliyorum, biliyorum, korkunç bir şey," dedim.

"Gerçekten biliyor musun Maya?"

"Bu kadar ileri gideceğini asla düşünmemiştim," diye bağırdım Bryan'a. "Kyle'ın arkadaşım olduğunu sanıyordum. Ben serumu alana kadar her şey platonikti. Ve o günden bu yana ilişkimiz kafa karıştırıcı oldu."

"Bunun bir tür *Kanıt* olduğunu biliyor musun," dedi Bryan.

"Neyin kanıtı?" diye sordum.

"*Kanıt* oyunu. Biliyorsun, sana anlatmıştım. Ölen ba-

basının ardında bıraktığı defterleri ve bazı önemli denklemleri çözmeye çalışan bir kadın hakkındaki oyun.”

“Bunu hatırlamıyorum. Bana neredeyse beş bin oyun anlattın.”

“Hayır, bunu biliyorsun. Gwyneth Paltrow’un oynadığı bir filme bile uyarladılar.”

Başımı salladım.

“Matematikle ilgili tek oyunu anımsayacağını düşünüyordum,” dedi Bryan, beni süzerek. “En önemli nokta, bunun çılgınlık olması, Maya.”

Lavabonun içindeki minik şişeyi işaret etti. “Yani, bunlar Whit’in feromonları mı? Bir tüpün içinde? Önce “Kyle’ın özünü” aldın şimdi de “Whit’in özüne” mi geçtin? Bu kadar kolay mı?” Havada yaptığı tırnak işaretleri öylesine abartılıydı ki, sol eli havlu askısına çarptı.

Enseme doğru bir sıcaklığın yayıldığını hissettim.

“Ashında üç denek vardı. Kyle ilkiydi. Whit üçüncü olacak.”

Bryan sessizdi ve bilgiyi algılamaya çalışırken gözleri kapalıydı.

“Bir dakika... İkinci denek kimdi?”

Yine bir yalan düşünemedim ve Bryan benden önce davrandı.

“Tanrım... Maya, yoksa ben miyim? Sen deli misin?”

“Hayır! Hayır. Sende işe yaramazdı. Ve ayrıca bunu sana asla yapmazdım.”

“Harika. Arkadaşlığımıza böyle büyük bir saygın ve güçlü ahlaki değerlerin olduğu için mutluyum.” Ahlaki değerler derken, yine havada tırnak işareti yaptı.

“Asher’dı. Deneyi Asher’la yaptım.”

“Asher Forman’la mı?” diye bağırdı.

“Tanıdığımız tek Asher, o.”

“Biliyorum ama nasıl? Bunu nasıl becerdin? DNA’sını nasıl alabildin? Onu belki de sadece üç kez gördün.”

“Onun ceketini almıştım, hatırladın mı?”

“Bir DNA iksiri hazırlamak için onun ceketini mi çaldın? Sen alçak bir Disney karakteri misin?”

“Hayır, hayır,” diye Bryan’ın sözünü kestim. “Ceketi zaten bendeydi, iksiri onu kullanarak yapmaya *sonradan* karar verdim. Ve lütfen iksir deyip durma. Bu bir serum. Kötü bir sihir ya da ona benzer bir şey değil. Yalnızca bana karşı bir şey hissetmeyen, yabancı bir deneğe ihtiyacım vardı ve Asher uygun gibi geldi. Onun aptal ceketini yanımdaydı ve işe yaradı. Ve deney başarılı oldu. Yani, senin de bildiğin gibi Asher katılım sağladı.”

“Maya,” dedi Bryan, dirseklerini dizlerinin üzerine koyup. “Belki de aldığın serum ne olursa olsun Asher Forman katılım sağlayacaktı. Bu mümkün değil mi? Ne de olsa burada bir erkekten söz ediyoruz. Partide onunla takılıyordun. Hem de alkol kullanırken. Belki de senin tuhaf büyü biliminle ilgisiz olarak, sadece seninle yatmak istedi.”

“Olabilir ama kuşkuluyum,” dedim, tuvaletin üstüne doğru geri yaslanarak. “O gecedan önce benim hakkımda böyle düşünmediğini söyledi. O partide seçeceği kızın ben olabileceğimi gerçekten düşünüyor musun? Orada birçok güzel oyuncu vardı. Kimberly Katz oradaydı.”

Bryan bacaklarını açtı ve taşların üstüne uzattı.

“Elbette seni seçebilirdi. Kimberly Katz yerine seninle yatmak isteyecek milyonlarca erkek vardır,” dedi Bryan.

“Bana şunu söyle,” diye devam etti. “Daha sonrası için planın nedir? Özel feromonlarıyla Whit’i baştan çıkarcaksın ve yeniden erkek arkadaşın mı olacak? Bu kadar kolay mı?”

Plan genel olarak buydu. Başımlla onayladım.

“Bu serumu hayatın boyunca kullanmaya devam mı edeceksin? Ann, *dokuz numaralı aşk iksirini* yapmaya devam edecek, sen de sonsuza dek mutlu yaşayacaksın.”

“Hayır, bunun olanaksız olduğunu biliyorum. Sanırım düşüncem bunun bir hatırlatma olacığıydı. Whit’in bir kimya hatırlatmasına ihtiyacı var gibiydi. Annem bunu çiftleri bir arada tutmak için yapıyordu. Burada benim yapmak istediğim de bu. İhtiyaç anında küçük bir kimya desteği olsa yaşanmayacak ayrılıkları hayal etsene.”

“Ve,” diye devam ettim, heyecanla onayını bekleyerek. “Belki de sadece bunun işe yarayıp yaramadığını öğrenmek istedim. Anlaşılan bu annemin büyük sırrıydı ve bu iş onun tutkusuydu. Ona yakın olmak iyi hissetmemi sağladı. Bunu onunla yapıyor gibi hissettim. Belki de onun için. En azından hoş sayılacak biri olan Ann için. Ya da belki hoş olmasa da araştırma söz konusu olduğunda anneme çok benzeyen Ann için. Onunla birlikte olmak iyi hissettirdi.”

Annem ve Ann’le ilgili olan her şeyi Bryan’ın kendini suçlu hissetmesi ve projeyi desteklemesi için söylemiştim ama sözcükler ağzımdan çıktığı anda doğru olduklarını fark ettim. Bu deney üzerinde çalışırken anneme geçekten de yakın hissediyordum. Kaydedilmiş her veri parçası, karşılıklı olarak gizlice birbirimize aktardığımız bir not gibiydi. Proje bittiğinde hissedeceğim boşluktan da korkuyordum.

Bryan'dan gelen hafif inilti sesini duyunca onun yüzüne baktım. Ağlamaya başlamıştı. Tişörtünü gözlerine bastırarak gözyaşlarını silerken *Wicked* yazısının ilk ve son harfi ıslandı.

“Baksana,” dedim. “Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim.”

“Biliyorum,” dedi. “Aslında sanırım mutlu olduğum için ağlıyorum. Anneni özlemen beni bir şekilde iyi hissettirdi. Bu konu benim için anlamsız ama haklısın, annen bununla ilgiliydi. Ve biliyor musun, onu ben de çok özleyorum.”

Bryan'ın tişörtü tamamen ıslanmıştı.

“Biliyorum, onun hakkında pek konuşmuyorum ama bazen ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Onun gidişi... Sanırım hakkında düşünemeyeceğim kadar büyük bir konu. Ölümünün ne anlama geldiği hakkında konuşmaya başlarsam asla iyileşemeyeceğim gibi geliyor.”

“Biliyorum,” dedi Bryan. “Ama bazen konuşman gerek.”

Burnunu sildi.

“Bu konudan kimseye söz edemezsin, Bryan.”

“Kime söyleyebilirim ki?”

“Hımm, Whit'e, babama, Asher'a...”

“Bana da biraz hak ver,” dedi Bryan gözlerini yeniden silerek ve ayağa kalktı. “Nasıl anlatacağımı bile bilemem.”

Gizlediğim hiçbir sır kalmadan ayağa kalktım ve aynanın karşısına geçip damlalığı kullanarak serumdan bir doz daha alıp dilimin altına koydum. Yutmadan önce sıvıyı ağzımda bekletirken Bryan ilgiyle beni izliyordu.

“Hayır. Az önce söylediğimi unut. *Kanıt* değildi. *Tristan ve Isolde*'ydi,” dedi, bir keşifte bulunmuş gibi.

Dilimin altında duran sıvıyla konuşamadığım için başımı salladım.

“Onu sınıfta okumuştuk, Maya. Aşk iksiriyle ilgili olan ve siyah beyaz yelkenlerle biten hikâye.”

Omuz silktilim.

“Google’dan bak,” dedi. “Ama sonunda kimsenin istediğini elde etmediğini bil.”

.

Yirmi Birinci Bölüm

Ertesi sabah laboratuvara yürürken hafiflemiş hissediyordum. Bryan'a deneyi itiraf etmek bende derin bir rahatlama yaratmıştı. Devam etme iznini almış gibiydim. Kimya projemden heyecan duymuş ya da bunu onaylayabileceği işaretini vermiş değildi ama beni tuvalete kilitlememişti. Serum elimden çekmemiş ya da kötü bir insan olduğumu söylememişti.

Haftalardır ilk kez dişlerimi gıcırdatmadan uykuya dalmıştım. Artık Bryan'a dürüst davranabildiğime göre her şey yeniden doğru olmuştu.

Yüzümde bir gülümsemeyle çalışma masama vardığım anda Doktor Clark'ın bıraktığı notu görünce suratım asıldı.

"Maya," diyordu tanıdık, kötü el yazısıyla. "Lütfen laboratuvara vardığın anda yanıma gel."

"Anda" sözcüğünün altı çiziliydi. Yazıya bakarken alnım ter içinde kalmıştı.

Bu noktada yakalanmamızın mümkün olmadığına

kendimi inandırmıştım. Üçüncü serumu zaten günlerdir kullanıyordum ve Tish’le Doktor Clark resmi bir envanter sayımı yapmadan birkaç saat önce Ann karışımı başarıyla yapmıştı. Üçüncü serumu hazırladığını kimsenin görmediğinden emindi. Üniversitede verdiği dersler için gerekli araç gereç ve kitaplara bakmak üzere alt kata inmiş gibi gözükerek hızlı ve sessiz hareket etmişti.

Yael daha fazla soru sormamıştı ve Ann’le ben de onun çalışma odasında birlikte görülmemek için dikkatli davranmıştık.

“Bilmiyor,” diye fısıldadım yüksek sesle, kendimi rahatlatmak için ve kolumla alnımı sildim. “Bilemez.”

“Maya, tatlım...”

Döndüm ve kapıda duran Tish’i gördüm.

“Doktor Clark’ın notunu gördün mü? Seni görmek istiyor.”

Yüzünü okumaya çalıştım. İfadesi sakindi ama benimle genellikle daha sıcak bir ses tonu ve gülümsemeyle konuşmaz mıydı?

“Şimdi gidiyorum,” diye söylendim, suçlu bir ifadeyle.

Elinde bazı kâğıtlar tutuyordu. “Bunları Doktor Clark’a götürüp hafta sonuna kadar imzalaması gerektiğini söyler misin? Ben iki kez sordum bile.”

“Elbette.”

“Kâğıt işleri için bu adamı kovalamaktan bıktım. Annen kayıt tutma konusunda öyle iyiydi ki.” Belki de bu yüzden sesi soğuk gelmişti. Tish belki de sadece bir ofiste çalıştığını kabul etmeyi reddeden biri için çalışan bir ofis sorumlusu olduğu için sıkıntılıydı.

Kâğıtları aldım ve koridorda Doktor Clark’ın odası-

na doğru yürürken, beni yakalandığımızı söylemek için çağırdıysa ne yapacağımı hayal etmeye çalıştım. Ann'i mi suçlayacaktım? Doktor Clark'a tüm suçun bende olduğunu mu söyleyecektim? Ansızın, henüz başlamadan MIT'den atılmam halinde yaşayacağım boşluğu ve amaçsızlığı düşünerek ürperdim. Ya diğer okullar beni kabul etmese ne yapardım? Ya bu deney, yapmak için doğduğum şeyin peşinden koşmama engel olursa? Yakalanmamızın an meselesi olduğunu öğrendiğimizde, Ann'e projeye devam etmesini söylemekte sakınca görmemiştim.

Annem hep en iyi buluşların saf ve özverili sorulardan kaynaklandığını söylerdi. O ve Doktor Clark bir bedenin fazla insülin üretmesine nasıl engel olabileceklerini sorarken amaçları insanların hastalanmalarını önlemektir. Ann'le yaptığı gizli araştırmada bile annem iyi çiftlerin DNA'ları sayesinde nasıl birlikte kalmalarına yardım edebileceğini sormuştu. Belki kendi evliliğine yardımcı olmak istemişti ama aynı zamanda başka çiftleri de kurtarmak istemişti.

Diğer taraftan benim sorum yalnızca kendimle ilgiliydi. Bilime sorduğum bencil soru "Onu nasıl geri kazanabilirim?" olmuştu. Ve bu soru beni şu an bulunduğum yere getirmişti. Şu an Doktor Clark'ın beni hırsızlık ve görevi kötüye kullanmaktan cezalandırmamasını umarak, odasına doğru bilimsel bir utanç yürüyüşü yapıyordum.

Odasının kapısı açıldı. Yeni boyanmış duvarlar nane yeşiliydi ama eşyalar eski görünümlüydü ve koyu lacivert kanepede su lekeleri vardı.

"Bayan Leschinsky, lütfen otur," dedi, kapıda oyalandığımı fark edince.

Laboratuvardaki işime başladığımdan bu yana Doktor Clark'ı dördüncü ya da beşinci kez görüyordum, genellikle sabah ben laboratuvara gelmeden çok önce kasetleri çalışma masamın çekmecesine koyardı. Sesiyle aylar geçirmiş, saatlerce kayıt yaptıktan sonra bazen rüyamda bile sesini duymuştum ama onunla konuşmak için pek neden olmamıştı.

“Demek yaz işinin neredeyse sonuna geldin,” dedi, ben otururken. Üzerime odaklanan baykuş gözleri kalp atış hızımı yavaşlatmaya yaramıyordu.

“Evet efendim,” dedim ve ağzımdan çıktığı anda “efendim” sözcüğü için pişman oldum.

“İşin ve bu yaz aldığın sorumlulukla ilgili seninle bir konuşma yapabileceğimizi düşündüm.”

Zihnimden bir dizi gereksiz sözcük geçti.

“Tabii. Elbette,” diye yanıtladım.

Önce benim konuşmam gerekiyormuş gibi bekledi. Öne eğildi ve ellerini kavuşturup masasının üstüne koydu. Bir yanım pat diye itiraf edip özür dilemek ve MIT öğrenci kabul bölümüne hırsızlık yaptığımı, yalan söylediğimi ve etik olmayan, kayıt dışı bir deney yürüttüğümü söylemesi için ona yalvarmak istiyordu ama dilimi ısırp bu ayrıntıların ne kadarını bildiğini anlamaya çalıştım.

Ağzımdan bir sözcük çıkmasına fırsat kalmadan o konuşmaya başladı.

“Bu yaz iyi iş çıkardın, Maya.”

“Evet,” dedim devamını bekleyerek çünkü ses tonu duygusuyla uyumlu değildi. Gözleri endişeliydi. Kaygılıydı. Kaşları suçlayıcıydı.

“Ve ayrıntılar konusundaki dikkatin için sana teşekkür-

kür etmeliyim,” diye devam etti. “Küçük sembollerin ve dipnotların çok yardımcı oldu. Bu, deşifre işi sanat gibidir. İş konusunda bu kadar düşünceli olan başka birini bulmakta epey zorlanacağım.”

“Dinlemekten zevk aldım,” dedim, konuşmanın sonunun korkunç olmayacağından ümitlenerek. “Umarım tüm o yıldız işaretleri dikkat dağıtıcı olmamıştır. Notlarınız çetrefilli olduğu için düzene koymak amacıyla bir sistem bulmaya çalıştım.”

“Aksine. O küçük semboller epey yardımcı oldu. Düşüncelerimi düzenlemek için asla çok iyi bir sistemim olmadı. Annen bu konuda her zaman daha iyiydi. Notlarımı kaydedecek bir sonraki öğrenciye artık söyleyecek bir şeyim olacak.”

“Yardım edebildiğime sevindim,” dedim.

Doktor Clark çalışma masasının çekmecesinden küçük, dikdörtgen bir hediye paketi çıkardı. Gülümseyince uzun gri kaşları hareket etti.

“Şimdi daha ciddi bir konu hakkında konuşmak istiyorum.”

Başımla onayladım ve yutkundum.

“Bu işin, annenin evi olarak nitelendirdiği bu laboratuvar da çalışmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Tish annenin çalışma odasına bu kadar yakın oturmanın, işine bu kadar yakın olmanın senin için üzücü olabileceği konusunda endişeliydi. Umarım sana acı vermekten çok ilham verici olmuştur.”

Nasıl yanıtlayacağımı bilemediğim için donup kaldım. Yakalandığımı duymak yerine iltifat alıyordum.

“İyiyim,” dedim. “Her şeyden öte, ilham verici oldu.”

Doktor Clark gülümsedi.

“İyi öyleyse. Birinci sınıf öğrencilerinin yurtlara taşınmaya başlamaları için bir ya da iki hafta kaldığını biliyorum. Şimdi ya da hazır olduğunda işini bırakmak istersen bırakabilirsin. Yalnızca iş programının geri kalanını Tish’in bildiğinden emin ol.”

“Peki.”

Süresi uzatılmış stajın yaz sonu biteceğini biliyordum ama ağustos fazla erken gelmişti. Her gün Yael ve Kyle’ı görmeye çok alışmıştım. Kampüste, günlük hayatımın içinde onların olmamaları fikrinden hoşnut değildim.

Aslında artık eskisi kadar hayatımın içinde değillerdi. Kyle hâlâ mesafeliydi. Yael daha iyiydi ama bana güvenmediğini düşünmüyordum.

“Elbette fikir değiştirdiysen ve işe belirli bir noktada devam etmek istiyorsan, ekstra yardım almaktan mutluluk duyarız,” diye başladı Doktor Clark.

“Hayır... Yani, belki. Derslerim hakkında bir fikir edindikten sonra karar verebilir miyim? Çalışmak isteyeceğimi düşünüyorum ve para da işime yarar ama ne kadar ödevim olacağına bakmalıyım ve programıma almalıyım.”

“Elbette,” dedi Doktor Clark ve masanın üzerinde duran dikkörtgen kutuyu bana doğru itti.

Kutuyu aldım ve kapağını açtım. İçinde gümüş bir dolmakalem vardı. Yan tarafında siyah matbaa harfleriyle “Massachusetts Institute of Technology” yazılıydı. Annemin tam bunun gibi yaklaşık on dört dolmakalemi vardı.

“Sizin neslin bir şeyleri yazma konusunda pek hevesli olmadığını biliyorum ama her bilim insanının iyi bir kalem olması. İlhamın ne zaman geleceğini asla bilemezsin.

Her zaman not al.”

Konuşurken Doktor Clark'ın kaşları dans ediyordu.

“Teşekkürler,” dedim, annemin One Direction defterine tüm o notları alırken bu kalemlerden birini kullandığını düşünerek.

“Ah, neredeyse unuttuyordum,” diye ekledim. “Tish hafta sonuna kadar bu kâğıtları imzalamanız gerektiğini söyledi.” Kâğıtları çantamdan çekip çıkardım ve çalışma masasının üstüne koydum.

Kızgın bir çocuk gibi dudak büktü ve başıyla onayladı.

“Tekrar teşekkürler, Doktor Clark.”

“Rica ederim,” dedi, artık ödevine bakarak.

Dördüncü kata geri döndüğümde dolmakalemi hâlâ elimde sıkıca tutuyordum ve işin bitişiyle ilgili üzüntümle yakalanmamanın verdiği rahatlıktan oluşan garip, karmaşık hisler içindeydim. Koridordan Yael'in heyecanlı bağırışlarını duydum.

“Elbette seni geri alacaklardı! Seni okuldan atacak olsalardı şimdiye kadar yaparlardı. Laboratuvarda çalışmanı sağlamazlardı. Kendini çoktan sokakta bulmuş olurdun.”

Sırtları bana dönüktü ve Tish'in çalışma masasına dayanmışlardı. Nereye ait olduğumu bilemeden kapıda durdum.

“Evet, sanırım her şey yolunda. Yalnızca bir yıl geride kalmış olacağım,” dedi Kyle. “Teknik olarak C eksiyle geçmiş olmama karşın analitik kimyayı tekrar almam gerekiyor.”

Hafifçe öksürdüm ve arkaya döndüler.

“Kâğıtları aldı mı?” diye sordu Tish bana.

“İsteksizdi ama aldı.”

Kyle aşağı baktı ve Yael’in bakışları ikimiz arasında gidip geldi.

“Kyle programına geri kabul edildi. Bu sabah danışmanıyla buluştu. Eylülde yeniden üçüncü sınıf öğrencisi olacak.” Yael, Kyle’in kolunu sıktı.

“Bu çok harika, Kyle,” dedim, doğal davranmaya çalışarak.

“Evet, heyecanlıyım,” dedi ve hep birlikte laboratuvara doğru yürümeye başladık. “Ann Markley’ye çok şey borçluyum. Danışmanım onun uzun bir tavsiye mektubu yazdığını ve Doktor Clark’ın bugüne kadar sahip olduğu en iyi laboratuvar teknisyeni olduğumu belirttiğini söyledi. Kim olduğumu bildiğini bile düşünmüyordum. Sanırım artık onunla dalga geçemem. Yaşasın Ann’in kaş halkaları!”

Başımınla onayladım. “Hayret.”

“Evet. Her neyse,” diye devam etti Kyle. “Yeni ders programımı düzenlemek, belki bazı kitaplar ve gerekli şeyler almak için gelecek hafta çalışmayacağım. Cuma günü burada işim bitmiş olacak.”

“Bir pasta almalıyız,” dedi Tish. “Sen ve Maya için. Maya son gününün ne zaman olacağına karar verdin mi?”

Gözlerimi Kyle’dan ayırmadan hafifçe öksürdüm. “Gelecek haftanın ilk günlerine kadar çalışacağım. Sanırım salıya kadar.”

“Salı,” diye mırıldandı Tish ve bilgiyi önündeki bloknota not etti.

“Beni terk ettiğinize inanamıyorum,” diye sızlandı

Yael. “Yarın akşam yemeğe gidebilir miyiz? İkiniz de üniversiteye gidip gözden kaybolmadan önce tavuk şiş ya da başka bir şey yiyelim mi?”

“Yarın için planlarım var. Bir arkadaşım ile yemek yiyeceğim,” dedi Kyle boşluğa bakarak. Bir kızla randevusu olduğunu bağırarak söyleseydi de olurdu.

Sonra ben de bulunmam gereken bir yer olduğunu hatırladım. Yarın akşam Whit’le çıkacaktım. Birkaç e-postayla ayrıntıları konuşmuştuk. Hazırlanmama yardım etmek için Bryan bu gece bizde kalacaktı. Planı desteklemediğini açıkça belirtmişti ama ne olacağını merak ediyordu. Ve bir baştan çıkarma akşamı denemesi yaparsam, giysimi Bryan seçmek istiyordu.

“Gelecek hafta, akşam yemeği bana uyar,” dedim, başımı kaldırarak ama Kyle kulaklıklarını takmıştı bile.

Yirmi İkinci Bölüm

Ben oraya varmadan önce Whit restoran hakkında üç kez mesaj gönderdi.

“Suşinin sorun olmadığına emin misin? Çünkü evime yakın bir falafel restoranı da var,” dedi.

Belki de gözyaşları içinde karşısına çıkacağımdan ya da ona bağırıp çağıracağımdan endişeliydi. Ayrılmamızdan bu yana ilk kez yalnız kalacaktık ve Bryan’ın gösterisinde karşılaşmamızın pek de iyi gittiği söylenemezdi.

Ben de farklı nedenlerle gergindim. Bryan yeni bir giysi almam için beni Harvard Meydanı’na götürmek istemişti ama “normal” gözükmemin deney için daha iyi olduğunu açıklamıştım. Yeni giysi, yeni aksesuar ya da özel bir makyaj olmamalıydı. Sonunda en sıradan giysilerimi, kot pantolonla siyah bir tişört giydim. Saçlarımı da genellikle topladığım şekilde atkuyruğu yaptım ve biraz da makyaj yaptım.

“Merhaba,” dedim, masaya yaklaşıp karşısına geçerek.

“Merhaba,” diye karşılık verdi, ben gözlerimi kırpmak zorunda kalana kadar göz temasını uzatarak.

Saçları farklıydı ya da daha doğrusu eksilmişti. Saçlarını neredeyse kazıtmıştı.

“Böylesi daha kolay,” dedi, gözlerimi dikip baktığımı görünce.

“Beğendim, sanırım,” dedim, gerçeği söyleyip söylemediğimi algılamaya çalışarak. Şimdi fildişine benzer cildinde yalnızca kızıl, görünmez bir kirli sakal vardı.

“Bryan nefret ederdi,” dedi Whit sırtarak.

“Küçümserdi,” dedim.

“Ona söyleme,” dedi Whit ve gülerek avucunun içiyle kafasını ovuşturdu.

Bir sene önce Ciny Teyze’ye gittiğimde onun için aldığım pembe Tarihi Plymouth tişörtünü giymişti. Üstünde ne kadar dar durdurduğunu fark edince gülümsedim. Bu sene yurttan yaşarken bir iki kilo almış gibiydi. Beyaz “P” harfi baskıdan dolayı çatlamaya başlamıştı. Sevimli olmuştu.

Son aylar hiç yaşanmamış, bu gece sıradan bir geceymiş, rutinimizin bir parçasıymış gibi konuşmaya başladık. Andrea Berger’le ilgili her türlü konudan sakındık. Ayrılığımızı asla dile getirmedik.

Bryan’ın oyunu hakkında ne düşündüğünü sordum ve onun oyunculuğundan ne kadar etkilendiğini uzun uzun anlattı.

“Bazen Bryan’ın ne kadar olağanüstü olduğunu unuttuyorum. Onun için çok doğal. *Gönül Yolu*’nda başrolde sonra Shakespeare oynayabilen bir lise öğrencisine pek sık rastlanmaz.”

“Biliyorum,” dedim, gururlu bir ifadeyle.

Whit daha sonra Asher’dan söz etti ve bedenimdeki tüm kanın çekildiğini hissettim.

“İyiymi ama neden bu kadar abartıldığını bana açıklayabilir misin? Asla adını duymadım. Ama sahneye adımını attığı anda, arkamızda oturan çocuklar çığlık atmaya başladı. Hatta bir kız ağlıyordu. Çok kafamız karıştı.”

Birinci çoğul şahısla konuşması beni ürküttü.

“O bir tür bilgisayar fenomeni,” dedim, bir garson gelip önümüze iki kâse çorba bırakırken. “Sosyal medyada hızla yayılan videolar yapıyor ve şimdi de tiyatrolarda oynuyor. Her bir videosu yaklaşık bir milyon kez izleniyor.”

“Kendine iyi bir iş bulmalı,” dedi Whit eline bir kaşık alarak. “Profesyonel bir yapımda başrol oynaması bence yakışıklı. Çocuk kadrosunda neyse ama yetişkin yapımda olmamalı.”

“Aslında şu an New York’ta Broadway dışı bir oyunda başrol adaylarından biri,” dedim, şaşırtıcı şekilde Asher’i koruma ihtiyacı hissederek.

“Aferin ona,” dedi Whit, çorbasını içmeye başlayarak.

“Bu arada ilk seçeneğim olan Simmons Hall’a kabul edildim,” dedim, konuyu değiştirip yurt atamasından söz ederek.

“O hangisiydi?”

Telefonumda Google’dan yurt fotoğraflarını buldum ve Whit’e binanın çılgın mimarisini gösterdim. “Hatırlıyor musun? Tuhaf görünümlü olan... Büyük bir süngere benzeyen bina.”

“Daha çok büyük bir hapishaneye benziyor,” dedi gülele. “Odanı görmek için sabırsızlanıyorum.”

Midem kasıldı.

Bunun ne anlama geldiğini sormamak için kendimle savaştım ve yazılarının nasıl gittiğini sormakla yetindim. Tüm hayatını küçük bir odada geçiren bir adam hakkında kısa bir film yazdığını söyledi.

“Ofis hayatıyla ilgili bir eleştiri,” dedi Whit.

O konuşurken aklımda düşünceler dolaşıyordu. İzlemek isteyeceğim bir filme benzemiyordu. Bunun yerine daha sonra olacakları, geceyi uzatmayı başarıp başaramayacağımı düşündüm. Bu yemek, feromonlarımızın birbirine karışması için bize pek fırsat tanımamıştı.

Paylaşmayı reddederek hesabı kaptı.

“Bu kadar uzun yoldan Boston’a geldin. Ben ısmarlıyorum,” dedi, iki tane yirmi dolarlık bırakarak.

Restoranın dışında, yeşil hat treni feryat ederek önümüzde durdu.

“Yeşil hat mı, otobüs mü?” diye sordu Whit.

“Otobüs daha hızlı olur,” dedim, yenik düşmüş şekilde.

“Durağa kadar sana eşlik edeyim,” dedi Whit elini her zaman yaptığı gibi başında gezdirerek. Saç olmadan garip gözüken bir hareketti.

“Eşlik etmen gerekmez,” dedim ve alnından burnuna, oradan da ağzına dikkatle baktım. Görüntüsünü öyle özlemiştim ki... Ve şimdi yakındaki bir barın parlak ışıkları altında tüm hatlarını içime sindiriyordum. Çarpık alt dişlerine, sağ yanağındaki gamzeye ve on ikinci doğum günü partisinde bir buz pateni sahasında düşmesiyle oluşan, dudağının altındaki ize baktım.

“Bırak da seninle geleyim,” dedi. “Soyulmanı ya da öldürülmeni istemem. Geç oldu. Hadi.”

Huntington Caddesi'nde yürürken genellikle sessizdik. Elim iki kez yanlışlıkla ona dokundu.

Adımlarımı düşünerek atıyor, niyetimi göstermeden yapabildiğim kadar yavaş yürüyordum. Kyle'la pencere-leri kapalı bir odada yalnız kalmıştım. Asher'la daha fazla sayıda değişken vardı ama gölün çevresinde uzun bir yürüyüş yapmış ve aramıza hiçbir şeyin giremeyeceği açıklık bir alanda oturmuştuk.

Bu daha zordu. Huntington Caddesi, bizi itip aramızdan geçerek kendilerine yol açan üniversite öğrencileriyle doluydu. Whit'in herhangi bir kimyasal etkileşim hissedip hissetmediğini anlayamıyordum.

"Ne düşünüyorsun?"

Sorusuyla irkildim ve geri dönmek için bineceğim otobüsten birkaç adım uzakta olduğumuzu fark ettim.

Durdum ve düşünceli olduğumu hissederek, ona bakıp gülmeye başladım. İlişkimizin başında bir kez ona "Ne düşünüyorsun?" diye sormuştum ve bana bir nutukla yanıt vermişti. "Asla 'Ne düşünüyorsun?' deme. Asla. Bu basmakalıp, berbat bir kız arkadaş sorusudur. Ve ben senden, bu tarz sorular soran kız arkadaş tipinde olmadığın için hoşlanıyorum," demişti Whit.

Aşırı heyecanlanmamaya çalışmıştım çünkü beni ilk kez kız arkadaş olarak adlandırmıştı.

"Şu an bana korkunç kız arkadaş sorusu sordun," dedim gülerек ve Whit'i bana katılmaya teşvik ederek. "Ne düşünüyorum? Ne düşünüyorsun?"

"Vay canına! Benim için yeni bir rezillik."

"Bundan hoşlandım," dedim gülümseyerek.

"Baksana," dedi, başını omzuna eğerek. "Dönmeden

önce evimi görmek ister misin? Yalnızca bir sokak ilerde.”

İşimi benim için yapıyordu. Evini görmek ya da en azından yemekten önce orada buluşmak için sormayı düşünmüştüm ama Andrea Berger’in salonda oturmuş, onun dönüşünü bekliyor olmasından korkmuştum. Ya da varlığına ait kanıtların tüm eve dağılmış olmasından...

“Elbette,” dedim, ses tonumun umursamaz çıkmasına çalışarak.

Mahalledeki sakin ara sokaklardan birinde bulunan güzel, kahverengi kumtaşı binaya girerken onu izledim. Bir an için böyle bir eve parasının nasıl yettiğini düşündüm ama kapıyı açtığında içerisinin harap halde olduğunu gördüm. Koridordaki boyalar sararmış ve dökülüyordu. Ön holde belki yirmi çift ayakkabı vardı ve bazıları kapı girişini kapatıyordu. Whit ayakkabıları tekmeleyerek yol açtı ve beni merdivenlere yönlendirdi.

Beşinci kattaki evine varana kadar ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

“Merdivenler sevimsiz, öyle değil mi?” dedi soluk soluğa anahtarını çıkarırken. “Burada yaşarken biraz kilo vermeyi umuyorum.”

Feromonlarımı fark edip etmediğiyle ilgili tüm kaygılarım eve girdiğimiz anda buharlaştı. Küçük ve sıcaktı; havadaki nemi neredeyse görebiliyordum. Aslında Whit’in dairesi laboratuvarımızdaki sıcak odanın daha geniş bir uyarlamasıydı. Ben yapsam ancak böyle tasarlayabilirdim.

“Sizin bir klimaya ihtiyacınız var,” dedim. “Babamda belki eski bir tane vardır.”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Whit, başını sallayarak. “As-

linda bir klimamız var ve temmuza kadar çalıştırdık ama bize dört yüz dolarlık bir elektrik faturasına mal oldu. Sanırım Nate evden çıkarken onu hiç kapatmadı. Şimdi yazın geri kalanını onsuz geçirmeye çalışıyoruz.”

Başımınla onaylayıp evi gözden geçirirken, salonda Dali'nin eriyen saatler baskısını görünce şaşırdım çünkü basmakalıp yurt odası resmi olduğu için Whit'in karşı çıkacağını düşünürdüm. Whit bunun sanat hakkında hiçbir şey bilmeyenler için bir sanat türü olduğunu söylerdi.

Ayrıca Fleetwood Mac, The Black Keys ve Killers'a ait üç tane çerçevelenmiş plak vardı. Evde hiçbir şey birbiriy-le uyumlu değildi.

Tuvaleti buldum ve girip bir dedektif gibi duş perdesini çektim. Andrea Berger'in kendine ait şeyleri evde bırakıp bırakmadığını merak ediyordum ama gördüğüm tek şey büyük boy bir kepek şampuanı oldu.

“Yatak odam orada,” dedi, işaret ederek.

Odası daha çok onun tarzındaydı. Sararmış duvarında yalnızca bir baskı resim asılıydı. İlk çıkmaya başladığımızda bir bitpazarından satın aldığımız, elinde bir sigara tutan hüzünlü bir palyaçonun çerçeveli bir siyah beyaz fotoğrafıydı. Fotoğrafı neden o kadar sevdiğimizi bilmiyordum çünkü şimdi odanın en önemli özelliği olarak acınacak bir şey gibi duruyordu.

“Seni bu odada görmek gerçekten çok güzel,” dedi Whit. “Garip ama güzel. Burada olduğun için mutluyum.”

Kendi etrafımda dönüp ona baktım. Kapı aralığına yaslanmıştı ve gülümsemesi düş kırıklığına uğramış palyaçonunkini andırıyordu.

Birbirimize yabancılaşmamızın tuhaflığını düşünerek

duraksadım. Onunla birlikte olmak o kadar doğalken, ayrılığımızdan bu yana geçen iki ay bana bir yıl gibi gelmişti.

“Seninle olmak... Ama *seninle olmamak* tuhaf geliyor,” dedim, itiraf ederek. “Burada ne işim olduğunu bilmiyorum.”

“Gel, otur,” dedi, yatağa yürüyerek.

Yanına oturdum ve Whit yatağın yanındaki sehpaye eğilerek çekmeceye uzandı. Çekmeceden almış olabileceği şeyi düşündüğümde bir an için tüm bedenim kasıldı ama sonra içinde *Bananagrams* oyunu bulunan küçük sarı keseyi gördüm.

Gülmekten kendimi alamadım. “Havalı üniversite öğrencisi erkekler komodinlerinde *Bananagrams* bulundurmazlar. Orada prezervatif ve uyuşturucu bulundurmalısın.”

“Prezervatifler *Bananagrams*’ın ardından gelir,” dedi sırtarak. “Bilgilerini geliştirmelisin, Maya.”

Whit’in yorumunu, işlerin yolunda gittiğine dair olası bir işaret olarak algıladım. Bir şey oluyordu.

Whit oyunu kurarken daha belirgin bir kanıt aradım. Gözleri biraz kızarmıştı ama gözbebekleri tam olarak büyümemişti.

Başka bir şeyden çok oyunu kazanmaya odaklanarak, evimde yaptığımız gibi, yatağın üstünde karşılıklı oturduk. Oyunun taşlarıyla sözcükler yapmak için yarışarak –genellikle sessizce– dört tur oynadık. Küçük harf taşlarıyla uğraşmak ve onun seslilerinin benimkilerden iyi olup olmadığını anlamak için zaman zaman taşlarına göz atmak huzur vericiydi.

Bir ara komodininin üstünde duran saate baktım ve on biri geçtiğini gördüm. Eve gitmek için daha fazla beklersem son otobüsü kaçıracaktım. İlerleme kaydetmiştik ama daha fazla sonuç için bunu yeniden yapmalıyım. Ann'e seruma biraz daha devam etmek için soracaktım. Deneyin en önemli kısmı buydu ve her şeyi doğru yapmam gerekiyordu.

"Gitmeliyim," dedim. Bu sırada Whit bu oyunu ilk oynamaya başladığımız zamanlarda aramızda tartışma yaratan bir sözcük yazmayı yeni bitirmişti. O zaman Whit bunun gerçek bir sözcük olmadığını söylemişti ama Miriam-Webster sözlüğü aksini iddia etmişti.

"Maya," dedi Whit, sözümü kesip daha fazla konuşma engel olarak. "Tuhaf bir istekte bulunabilir miyim?"

Yüzüne baktım ve gözlerinin donuk olduğunu gördüm. Gözbebekleri belki biraz büyümüştü. En azından gözleri sulanmıştı.

"Elbette," dedim, bir şeyden umudunu kesmiş gibi omuzlarının çöktüğünü görerek.

Yeniden başını kaşdı. Düş kırıklığına uğramış gibiydi. Tüm bu tanıdık ifadelerin yüzünden gelip geçtiğini görmek bende onu sarsıp bağırma isteği uyandırdı. "Bunu özlemiyor musun?" demek istiyordum ama ellerimi kucağımda tuttum ve ruh halindeki değişikliğin nedenini anlamak için ona baktım.

"Baksana," dedi, sır vermek ister gibi eğilerek. "Sen gitmeden önce yatağa uzanıp yalnızca konuşabilir miyiz? Eskiden yaptığımız gibi. Senin için sakıncası yoksa şu an yakın olmak istiyorum. Nedenini açıklayamıyorum." Sesi çatladı.

Konuşamayacak kadar şaşkın şekilde başımla onayladım.

Beynim santrifüj gibi çalışırken, o yastıkları düzeltmeye başladı. Planım yavaş başlamak ve onunla dostça vakit geçirmektir. Belki deneyin işe yaradığını belirten işaretler sergileyecekti. Belki de sonuçlar netleşmeden önce onu görmeye devam etmem gerekecekti. Ne olursa olsun, Whit'le fiziksel herhangi bir şey planlamamıştım. Tüm ilişkimizi bozacak şekilde bir aldatmanın parçası olmak istemiyordum.

Yemekten önce, ilişkilerinin değiştiğine dair bir işaret bulmaya çalışmak için Andrea Berger'in Instagram hesabını kontrol etmişim ama hiçbir şey yoktu. Twitter biyografisindeki alıntı aynıydı ve üzgün mesajlar yoktu. Yalnızca prova güncellemeleri ve sevdiği kadın oyuncuların kısa cümleleri vardı. O ve Whit hâlâ birlikte gibiydiler. En azından çevrim içiydiler.

Tek istediği yatakta uzanmak diye bahane buldum. Yalnızca konuşmamız durumunda bu bir aldatma sayılmazdı.

Işığı kapatıp yanıma uzandığında şilte hareket etti. Neden karanlık olması gerektiğini sorabilirdim ama sormadım, onun yerine yana döndüm. Ve arkamdan kolunu atıp belime koyduğunu hissedince göğsüm sıkıştı.

Daha yakın olmamız için, belimde duran kolunu istemsizce yukarı çekerken, kişisel ve profesyonel ahlaki değerlerim çöpe gitti.

Burnu ile kulağımı eşeledi.

“Çok güzel kokuyorsun.”

“Öyle olduğu söylenir,” dedim, tüm bedenim kasılırken.

Kasıklarını arkama yasladı ve enseme öptü.

“Whit,” dedim, gergin bir sesle. “Ne yapıyorsun?”

“Seni özlemişim,” dedi, kulağımı öperek. “Burada olduğun için mutluyum.”

Yüzüne bakmak için döndüm ve beni dudaklarımdan öptü. Dudaklarımı hareket ettirmedim ama geri de çekilmedim. Kendini aşağı çekip başını göğsüme yerleştirince başını okşadım.

Gözlerimi kapattım ve ansızın Andrea Berger’in ismi göz kapaklarımdan arkasına kazılı gibi hissettim.

“Bunu yapamayız,” diye fısıldadım. “Kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ama yapamayız.”

Tişörtümün ıslandığını fark edince konuşmayı bıraktım. Whit başını oraya gömmüştü ve şimdi aşağı bakınca başının elektronik bir diş fırçası gibi nazikçe ama hızlıca hareket ettiğini fark ettim. Ağlıyordu.

“Whit?” Kollarını ayırıp aşağı kayarak yüzünü görmeye çalıştım ama beni olduğum yerde tutarak burnunu tişörtüme sildi. Öyle çok ağlıyordu ki omuzları sarsılıyordu. Daha önce gözlerinin dolduğunu bile görmemiştim. Gerçekten hıçkırarak ağlıyordu ve benim hatam yüzündendi. Basit bir akşam yemeği istemişti ama ben fazlasını istemesi için onu yönlendirmiştim. Şimdi kafası karışmıştı ve eski kız arkadaşıyla yatakta olduğu için kendinden nefret ediyordu. Buraya asla gelmemeliydim. Asla onunla *Bananagrams* oynamamalıydim. Şimdi kendimi Frankenstein gibi hissediyordum. Aynı zamanda kendim olan bir canavar yaratmıştım.

“Sorun yok,” dedim, sırtında daireler çizerek onu okşarken. “Bu senin hatan değil.”

“Benimle konuşmuyor,” dedi titreyerek.

“Bunun karmaşık olduğunu biliyorum,” dedim, eskiden yaptığım gibi başının arkasını okşayarak. Yeni saç kesimiyle eski hareket garip oluyordu. Kısacık saçlarının diken gibi uçlarını hissedebiliyordum.

“Yapamıyorum, durumu düzeltemiyorum. Durumumu düzeltemiyorum. Dokunduğum her şey lanetlenmiş gibi.” Bedeni sarsıldı. “Mesajlarıma bile karşılık vermiyor.”

“Bir dakika,” dedim, onun sözcüklerini kendi kendime yineleyerek. “Kim mesajlarına karşılık vermiyor?”

Whit bana baktı. Musluğu yeni kapatmış gibi gözyaşları kurumaya başlamıştı.

“Andrea,” dedi, yanıtın açık olduğunu ima eder gibi.

Yanıtını ikinci kez düşünmeden omuzlarından tuttum ve onu itip kendimden uzaklaştırdım.

“Andrea Berger mesajlarına karşılık vermiyor mu?”

Ben Andrea’nın adını söyledikten sonra Whit bunu duymak onu üzmüş gibi gözlerini kapattı.

“Ayrıldık. Bitti. Benden vazgeçti. Ben biraz...” başını salladı. “Ben biraz sarsıldım. Çok iyi gidiyordu ve sonra büyük bir ilişkiye hazır değilmiş gibi, fazla hızlı gittiğimi söyledi. İnsanların nasıl geri durduklarını anlamıyorum. Biriyle çok ilgiliysen kendini tamamen vermez misin? Oyunlar oynamanın anlamı nedir?”

Beynim yakalamaya çalışıyordu. Andrea Berger için ağlıyordu. Bizim yemeğimizden önce ayrılmışlardı. Beni buraya sürüklemişti ve şimdi bana akıl danışıyordu. Böyle bir konuda fikrim olabileceğini düşünmüş olmalıydı. Tüm sövgüler dilimin ucundaydı, bağırırmaya hazırdım.

“Beni öptün,” diyebildim sadece, donuk bir sesle.

O anda bana uzandı ama ben yataktan fırlamıştım bile. Bedenim beynimden daha hızlı hareket ediyordu. Duvara uzandım ve ışığı açtım. Parlak floresan ışığı bizim de gözlerinin kısılmasına neden oldu. Tavanda bir örümceğin, ağının içinde hareket ettiğini fark ettim. Duvarlardaki boya dökülüyordu. Whit’in küçük yatak odası ansızın bir korku filmi seti gibi göründü.

Hâlâ yatakta olan Whit bacaklarıyla tekmeleyerek kendini çarşıftan kurtardı. Sonra doğrularak oturdu ve yüzü tam hüzünlü palyaço portresinin altına gelecek şekilde duvara yaslandı.

“Belki de kimseyi öpmemeliydim,” dedi, aşağı bakarak.

“Haklısın, öpmemeliydin,” diye karşılık verdim. Sesim olabildiğince sivri çıkmıştı.

“Bencillik olduğunu biliyorum,” dedi Whit, dizlerini göğsüne çekerek. “Ama seninle konuşmayı özleyorum. Benim en iyi arkadaşımsın ve sana bir şeyler anlatmayı özleyorum. Seninle konuşmayı özleyemez miyim?”

“Benden ayrıldın,” diye bağırdım. “Ayrıldığında böyle olur... Dostluğu kaybedersin. İstedığın bir anda ilişkinin bazı kısımlarını seçemezsin.”

Bağırdığımı kimin duyacağını umursamadan Yael’in söylediklerini anımsadım. “Seninle yatağa girmemi sağladın ve beni öptün çünkü beni terk ettiğin Andrea Berger için üzülüyordun. Bunu kim yapar?”

Her nasılsa beni tekrar gafil avlamış gibi, ikinci kez terk edilmiş gibi hissediyordum.

“Şimdi, bu şekilde duyunca korkunç olduğunu görüyorum. Anlıyorum Maya. Ama Bryan’ın gösterisinde seni

baban ve Yael’le gördüğümde çok mutlu görünüyordun. Belki tüm bunları aşabilir ve arkadaş olabiliriz diye düşündüm. Sana ulaşmak için okula başlayana kadar bekleyecektim çünkü yeni hayatınla meşgul olacak ve benim haberlerimi almak senin için pek anlamlı olmayacaktı. Ama e-postalarımı yanıtlamaya başladın ve o sırada Andrea’yla işler bozuldu. Tüm bu değişiklikte tek başıma kaldım. Sen Bryan’a, Kyle’a, Yael’e sahipsin...”

“O havalı okul arkadaşlarına ne oldu?” dedim, tiyatroda gördüğüm grubu ve geçen yıl boyunca okulda Whit’i ziyaret ettiğimde rastladığım yeni suratları düşünerek. “Etrafında sana daha çok benzeyen insanlar olsun istiyordun, unuttun mu?”

Yatağın kenarından bir yastık kaptım ve Whit’in yüzüne fırlatmak istedim ama ne de olsa bir yastıktı ve yavaş hareket ediyordu. Çarpmadan yastığı yakaladı ve kucağına çekti.

“Ya hep ya hiç değildi Maya. Evet, ayrılmak ve başkasıyla çıkmak istedim. Ama bu seni özlemediğim anlamına gelmez.”

“Özlediğin şey nedir Whit? Arkadaş gibi konuşmayı özlediğini anlıyorum ama anlaşılan öpüşmeyi de özledin. Sanırım beni konuşmak için yatağa çekmedin.”

“Bunu yapmak isteyeceğimi düşünmemiştim. Kafam karıştı... Belki de yalnızca alışkanlıktı. Ayrıldığımızda birdenbire senden hoşlanmaktan vazgeçmedim. O asla yok olmadı, Maya. Andrea’yla o kadar çok zaman geçiriyordum ki, böyle oldu. Kaçınılmazdı.

Tanrım, bu gece her şeyi berbat ettiğim için üzgünüm. Yeniden hayatımın içinde olmanı istiyordum. Bu akşam

sana yatmak için yaklaşmadığıma yemin ederim. Yalnızca birlikte takılmak istedim.”

“Kahretsin,” diye mırıldandım. Bunun benim de hatam olduğunu en azından kendime itiraf etmeliydim. Belki Whit bu gecenin platonik olmasını planlamıştı ama daha ileri gitmesine serum neden olmuştu.

Bu uzlaşmanın nasıl sonuçlanacağıyla ilgili hayaller kurmuştum ve hepsi de Whit’in geride neleri bıraktığının bilincine varmasını içeriyordu. Belki bu şimdi gerçekleşiyordu ama yeni birine duyduğu ihtiyacı yadsıyor gibi görünmüyor ve bizi kesinlikle yeniden bir araya getirmiyordu. Yalnızca kafası karışmış gibiydi.

İkimiz hakkında da düş kırıklığına uğramış şekilde, yatak odasının kapısına bıraktığım ayakkabılarımı kap-tım.

“Baksana... Gitmek zorunda değilsin,” dedi, kucakındaki yastığı atıp ayağa kalkarak.

“Aslında gitmek zorundayım. Yakında son otobüs kal-kacak.”

Çantamı yerde buldum ve anahtarlarımla cep telefo-numun içinde olup olmadığını kontrol ettim.

“Lütfen kal. Babanı ara ve gece burada kalacağını söy-le. Gecenin on birinde tek başına otobüse binmemelisin.”

“Sorun olmaz,” dedim. “Artık seninle burada kala-mam.”

Odanın ortasında durdu ve başıyla onayladı. Gözleri-nin kenarı hâlâ kırmızıydı.

“Şu an seni teselli eden kişi olamam,” dedim. “Bunun olabileceğini düşündüğüne inanamıyorum.”

“Biliyorum,” dedi Whit, pili biten bir alete benzeyen

ifadesiyle. “Benim hakkımda yeniden iyi duygular beslemeni istiyorum. Bizim hakkımızda kötü hissetmeni istemiyorum.”

“İnsanların bir şeyler hissetmesini zorla sağlayamazsın!” diye bağırdım.

Sözlerimdeki ironinin farkında değildim.

Ondan çok kendime öfkelenmiş şekilde kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve sokağa çıkana kadar neredeyse nefes almadan beş katı koşarak indim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Başka bir insanla arama mäsafe koymakta asla bu kadar çaresiz kalmamıştım. Son on beş dakikada, deneyin işe yaradığını ve tüm kaybettiklerimin geri döndüğünü düşünürken, birdenbire Whit'in Andrea Berger konusunda benim onun için üzüldüğüm kadar üzgün olduğunu öğrenmiştim.

Otobüs durağına arkamdan kovalayan biri var gibi koşuyordum. Bir video oyunundaymış gibi yollarda insanların arasından geçiyordum. Bir an önce nehrin evimin bulunduğu tarafına, odama, süslü yatak örtüme ve babama geri dönmek istiyordum.

Otobüs durağına vardığımda nefesim kesilmişti. Orada kimse yoktu ve bu kötüye işarettti. Çantamda cep telefonumu buldum ve nasıl olduysa yarım saat geciktiğimi gördüm. Son otobüs gelmiş ve gitmişti.

Yolun geri kalanı için bir taksi bulmaya karar vererek Mass. Caddesi'nde yürümeye başladım. Tatlı, sıcak bir esinti vardı ve Whit'in kötü sanat, örümcekler, sefil bir

palyaço ve çok fazla kalp kırıklığıyla dolu boğucu daire-sinden sonra dışarda olmak iyi gelmişti.

Yürürken geceyi Ann'e nasıl açıklayabileceğimi düşündüm. Daha doğrusu onun bunları bana nasıl açıklayabileceğini merak ettim.

Çok fazla kriter ve değişken vardı. Bu projede tutarsızlık ve hataya çok fazla yer vardı.

Kyle umduğumuz gibi tarafsız bir denek olmamıştı. Asher dikkate susamış, güvensiz ve kadınların onayına ihtiyaç duyan biriydi. Whit çaresizdi, kalbi kırılmıştı ve yakınlık arıyordu. Bu projenin mantıklı sonuçlar sağlamasını nasıl bekleyebilirdik? Düşündükçe benden daha bilgili olması gereken Ann'e daha çok öfkeleniyordum. Neden bunları yapmama izin vermişti? Amacı neydi?

Eve vardığımda ona gerçek fikirlerimi içeren son bir rapor yazmaya karar verdim. Ona tüm hatalarımızı ve bu deneyi unutmamız gerektiğini söyleyecektim. Bir hafta sonra yurda taşınacaktım. Okula başlayacaktım ve yepyeni bir hayatım olacaktı.

Nehre yaklaştıkça hava daha da serinlemeye başladı, sanki bir şekilde beni temizliyor gibi arındırıcı olduğunu hissedip yürümeye devam ettim. Boylston Caddesi'ni geçtim ve barların dışında duran, büyük olasılıkla birkaç saat önce Fenway Parkı'nda olanları hâlâ kutlayan, Red Sox tişörtleri giymiş erkek gruplarını gördüm.

Commonwealth Caddesi'nde banka oturmuş bir çift birbirine bağırıyordu.

"Görünmez gibiydim," diye bağırdı kadın erkeğe.

"Tam da oradaydım," diye yanıtladı erkek.

"Gece boyunca benimle konuşmadın," dedi kadın.

“Orada yalnız başıma kaldım.”

İlerledikçe sesleri duyulmaz oldu. Taksi aramam gerektiğini unutarak, sonunda köprüye ulaştım.

Dar yürüme yoluna girdiğimde rüzgâr kuvvetlendi ve atkuyruğum yüzüme çarpmaya başladı.

Manzaranın özel olduğunu düşünüp içime sindirmek için durakladım. İlk buluşmamızda Whit ve ben köprüde yürümüştük. O sırada bunun gerçek bir buluşma olduğundan bile emin değildim. Bryan’ın giysi seçimi konusunda bana yardım ettiğini ve Whit’in beni öpüp öpmeceği konusunda heyecanlandığımı anımsadım. Veda ederken birbirimize tuhaf şekilde sarılmamızı ve yirmi dakika sonra yine çıkmak istediğini söyleyen bir mesaj gönderdiğini hatırladım. O günden sonra, hayatımda bir sıfırlama düğmesine basıp yeni kişiler kadrosu yaratmam için, annemin ölümünden sonra bana yardım etmek zorundaymış gibi ortaya çıkmaya devam etti.

Ama şimdi o kişiler yok olmuşlardı. Yenileri bile ortadan kaybolmuştu. Kyle’ın benimle yapmak istediği hiçbir şey yoktu. Yael bana güvenmiyordu. Bryan birkaç gün içinde Syracuse’e gidecekti. Onu görmeden geçirdiğim en uzun süre üç haftaydı ve ikimizin de öpücük hastalığına yakalandığı dönemdi. Şimdi Şükran Günü’ne kadar on-suz yaşamak zorunda kalacaktım. Çantamdan telefonu-mu ve kulaklıklarımı çıkarıp onun şarkı listesinden bir parça dinlemeye karar verdim. Sonuna gelmeye tehlikeli şekilde yaklaşmıştım.

Bir sonraki parça Carly Rae Jepsen’in *When I Needed You* şarkısıydı. “*Geri dönebilsek nasıl olurdu? Sözcükleri geri alabilirdik. Aşkımı geri alabilirdin.*”

Rüzgâr şiddetlendikçe ısı düşüyordu ve bu yüzden hareket etmeliydim. Şarkının bakış açısı geri dönülemeyeceğini söylüyordu. Benim çok iyi bildiğim bir hikâyeyi anlatan sözcüklerine karşın garip şekilde neşeli bir şarkıydı.

Şarkı bittiğinde ve köprünün diğer tarafına geçtiğimde öfkeliydim. Beni kendimden korumayı başaramayan kişiyle konuşmak, hatta ona bağırarak istiyordum.

“İyi misin?” diye sordu Ann, merhaba faslını atlayarak. Sinirli bir ebeveyn gibi davranması beni daha da kızdırmıştı.

“İyi değilim,” diye sertçe karşılık verdim.

“Gece yarısını geçti. Neredesin? Araba sesleri duyuyorum. Dışarıda mısın?”

Sorumlu, koruyucu tarzda sorular sorması sınırlarımı zorluyordu. Çünkü Ann yetişkin değildi. Hiçbir yetişkin, işleri bu şekilde yüzüme gözüme bulaştırmama yardım etmezdi.

“Bu deneyi neden yaptığımızı anlamıyorum, Ann,” diye bağırdım telefona, bir sosyal kulübün tişörtlerini giymiş ve yanımdan koşarak geçen kız öğrenci grubunun arasındayken. “Aslında *benim* bu deneyi neden yapmak istediğimi biliyorum. Bir ayrılıktan sonra aklımı kaybetmiştim ama şimdi aklım başıma geldiğinde, tüm bu deneyin ahlak dışı ve faydasız bir araştırma olduğunu fark ettim ve senin bundan ne beklentin olduğunu merak ettim. Neden bana evet dedin, Ann? Yanına geldiğim o gün gülüp geçmeli, beni çalışma odandan atmalıydın.”

Ann’in iç çektiğini duydum. “Ne oldu? İyi misin?”

“Beni istemiyor,” dedim, gözyaşlarımın akmasına engel olarak. “Andrea Berger’i istiyor. Bu gece beni isteseydi

bile, tamamen sahte olacaktı.”

Telefondan Ann’in hareket ettiğini duyabiliyordum. Yataktan kalkmış sendeleyerek yürüyor, belki beni bulmayı düşünüyordu. Bu gerçekleşmeyecekti çünkü onu görmek istemiyordum.

“Bunu yapmama neden izin verdin?” diye sordum.

“Yapmak için yalvardın!” diye haykırdı.

Sonra birbirimizin sözünü keserek konuşmaya çalıştık. Birbirine karışan sözcüklerimiz tiz bir sirene dönüşüyordu.

Sırayı ona bırakarak sustum.

“Benim için neden önemli olduğu açık değil mi?” dedi. “Artık *buna* sahip değilim. Annene sahip değilim. Başladığımızı bitirmek istedim. Bu konuda sana açık davran-dım. Yeniden heyecanlanmak istedim. En harika akıl ho-casıyla çalıştıktan sonra diğer doktora adaylarıyla aynı duruma düşüp tez yazmanın ve başlangıç seviyesi gene-tik dersleri için strese giren birinci sınıf öğrencilerine da-nışmanlık yapmanın ne demek olduğunu bilemezsin.”

Duraksadı ve sonra yumuşak bir sesle devam etti. “Beni dinle Maya, tüm bunlar için sorumlu hissediyorum. Anlaşılan umutlarını hafife almışım. Annenle birliktey-ken yalnızca tek bir denek vardı. Çok kolaydı. Proje ola-rak kitaplara başvurabilmek için kendimizden daha emin olmamıza yarayacak bazı ön denemeler yapıyorduk. Tüm bu düş kırıklıkları ve yalanlar yoktu. İşimiz gizliydi ama annen senin yaptığın gibi hayatındaki erkekleri kendi amacı doğrultusunda yönlendirmeye kalkmıyordu.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye bağırdım. “Baba-mı kendi amacı doğrultusunda yönlendirdi!”

Memorial Yolu'nun sonunda bir ağacın yanında yere çöktüm.

"Yüksek sesle söylemediğimiz şey buydu, öyle değil mi?" Daha zayıf bir sesle devam ettim. "Çünkü annem hakkında kötü bir şey söylememeliydik, çünkü o bir dâhiydi ve belki de işiyle hastalıkları iyileştiriyordu, öyle değil mi? Ama Ann, dürüst olmak gerekirse, babam annemin kendisiyle oyun oynadığını bilse nasıl hissederdi? Annemin bilimsel dürüstlük destekçisi olduğunu düşünüyordum. Her zaman işin ahlaki yanından söz ederdi. Ama kendi kocasının üstünde deney yapıyordu. Ve sonra ben de tam onun gibi herkesle oyun oynadım. Ondan daha kötü şekilde."

"Sen neden söz ettiğini zannediyorsun Maya? Baban bu projeyi seviyordu."

"Bir dakika, ne dedin?"

"Bekle," dedi Ann. "Onun bilmediğini mi düşündün? Defterin sonunda babanın notlarını görmedin mi?"

"Defteri sana verdim," dedim, çatlayan sesimle. Ne söylediğini algılamaya çalışıyordum.

"Ama ilk başta okudun."

Ann'in sesi sıkılmış gibiydi ve hiç olmadığı kadar anneme benziyordu.

"Annemin raporlarına ve sayılara baktım ama anlatı şeklindeki notlara gelince okumayı bıraktım. Annemle babamın cinsel hayatlarıyla ilgili konuları okumak istemedim. Düşünmemiştim... Yani, sen babamın bildiğini hiç söylemedin."

"Hiç sormadın! Bildiğini sandım. Yapma Maya, baban elbette deneyi biliyordu. Her hafta kendisiyle ilgili nitel

notları bize o veriyordu. O notlar defterin sonunda duruyor. O yüzden bunu seninle denemek beni heyecanlandırdı. Baban çok iyi bir insandı ama deney hakkındaki bilgisini göz önünde bulundurmamak zorundaydık. Serumunu bilmesi onun tarafsız bir kontrol deneyeği olmadığı anlamına geliyordu. Senin bu deneyi devralman, gerçek deneklerle önyargıyı eleme fırsatı sundu.”

Dişlerim takırdadı. Utanç içinde ellerimle yüzümü kapattım. “Demek ahlak dışı davranan benim. Sadece ben. Annem elbette izin almış.”

Ann iç geçirdi.

“Üzgünüm Maya. Bunların herhangi bir kısmından pişmanlık duyuyorsan, üzgünüm. Ama annen öldüğünde kendimi kaybolmuş hissediyordum ve tüm araştırmayı *sana* bırakınca şok geçirdim. Öldüğünde henüz on altı yaşında bile değildin ve o zaman tek düşündüğüm belki temel kimya dersi bile almamış olduğundu. Onunla yıllar geçirmiş, birçok projede birlikte çalışmış, birçok teoriyi denemeye yaklaşmıştık ve o ansızın hepsini sana bıraktı. Üstelik işinin *senin* ellerinde olması konusunda çok ke-sindi. Beni hiç düşünmemiş gibiydi.

Bir yanım annenin bunu birlikte yapmamızı istediğine inanıyordu ve bu yüzden o gün elinde defterle çalışma odama geldiğinde, bunun kader olduğunu, sonunda bana geleceğini annenin bildiğini hissettim. Ama şimdi bu işin sonuna geldiğimizde, onun tek isteğinin seni korumam olduğunu düşünüyorum. O gün seni çalışma odamdan dışarı göndermeliydim. Beni aksine inandırmama izin verecek kadar bencildim. Onu o kadar özlüyorum ki. Artık ne yaptığımı bile bilmiyorum. Bu proje... Onu geri getirdi

gibi hissettim. Heyecanı ve riskleri. Yalnızca on sekiz yaşında olduğunu, danışmanlık yaptığım aptal birinci sınıf üniversite öğrencilerinin çoğunun yaşında bile olmadığını hatırlamalıydım.”

“On yedi,” diye fısıldadım.

“Ne?”

“İki hafta sonra on sekiz olacağım. On yedi yaşındaki birine, bunu yapması için izin verdin. Yaptığın buydu.”

Ann sessiz kaldı.

“Biliyor musun?” dedim, onu daha kötü hissettirecek kadar umutsuz bir sesle. “Buradaki bilim bile iyi değildi. Annem bilse düş kırıklığına uğradı. Çok fazla değişken vardı. Bu yaz başıma gelenlerin çalışmamızla ilgili olup olmadığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Şimdi bana dayanamasa da, anlaşılan Kyle’ın hiçbir şey yapmadan önce bile bana karşı duyguları vardı. Asher kendisine ilgi gösteren herkesten hoşlanıyordu ve bu yüzden başka şeylerden fazla egosuna çekici geldiğimi söyleyebilirim. Whit ise başka bir kadın için onu avutmamı istedi. Beni iyi bir arkadaş gibi geri istedi. Ann, senin annemin ayak izlerini izleyebilmen gerekirdi ama sen ona yaklaşmadın bile. Annem bunu asla yapmazdı.”

“Bu tip çalışmalar yıllarca sürer, Maya,” dedi Ann, sertleşen sesiyle. “Annen ve ben bu konu hakkında kendimizden emin olsaydık, kitaplara geçecek uzun süreli bir proje önerebilirdik ve o durumda araştırma çok daha özel olurdu. Projenin bu aşamasının bana onsuz devam etmek için bazı fikirler verebileceğini düşündüm. Bazı kısa süreli sonuçlar alıp alamayacağımızı görmek istedim ama kesin olmayacağını biliyordum.”

“Evet, haklıydın,” dedim, elimden geldiği kadar alaycı olmaya çalışarak. “Kesinlikle inandırıcı değil. Endişelenme Ann, araştırma senin için bu kadar önemliyse defteri saklayabilirsin. Belli ki iyi ellerde. Defteri al ve benden uzak dur.”

“Bu mümkün değil,” diye söze başladı.

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattım.

Onu evinde tek başına; suçluluğun ve beni bu duruma sokmanın utancının üstesinden gelmeye çalışırken hayal edip, bir an için kendimi berbat hissettim ama daha iyisini bilmesi gereken kişi oydu. Artık hayatımda ona ihtiyacım yoktu. Bu aptal projeyle ona gitmeden önce Ann dünyanın bir parçası değildi. İkimiz için daha kolay ve belki de en iyisi, her şeyin önceki gibi olmasıydı. Kampüste onu gördüğümde şöyle bir el sallar ya da onu görmezden gelirdim.

Göğsüm sıkışıyordu ama derin bir nefes verdim ve ayağa kalkarak yeniden yürümeye başladım. Eve, taksi durdurumama gerek kalmayacak kadar yaklaşmıştım. Ayak parmaklarım arasında oluşmaya başlayan su toplamış kabarcıkları hissedebiliyordum. Sandaletlerim bu tarz bir yürüyüşe uygun değildi ama vırmama birkaç sokak kalmıştı. MIT yakınında, parmaklıkların bulunduğu Mass. Caddesi’nin uzantısında idim.

Önünde kuyruk olan bir gece kulübünü geçtim ve sonra ayaklarımı dinlendirmek için şiş kebab restoranının önünde durdum. Tam o anda nerede olduğumu düşündüm. Kokuya çok yakındım. Cambridge Gıda’ya birkaç adım uzaklıktaydım ve şu an orası bana kutsal bir yer

gibi sesleniyordu. Binanın önündeki çikolata kokusu, beni işleri berbat etmemden önceki noktaya geri götürebilir gibi hissettim. Tek istediğim binanın önünde durmak ve Kyle’la hissettiğim gibi hissetmekti. Mutlu ve huzurlu.

Açık görünüyordu ve bu mantıklıydı. Cambridge Gıda tüm Doğu Yakası için çikolatalı nuga ve naneli dolgu yaptığına göre yirmi dört saat çalışan bir işyeri olmalıydı.

Daha önce bu kadar geç saatte koku yürüyüşü yapmamıştım. İş sonrası yaptığımız gezilerle kıyaslanınca koku bu saatte daha güçlüydü. Çikolata ve nane kokusu çok yoğundu ve yanımda Kyle’la Yael olmadan kendimi daha yalnız hissetmeme neden oldu.

Sokağın karşı tarafında kaldırım taşına oturdum ve cep telefonumu çıkarıp Andrea Berger’in Twitter hesabını Google’dan kontrol ettim çünkü profilinin şimdi farklı bir anlamı olacaktı.

Son paylaşımı iki saat önceydi ve mumları yanan büyük bir pastanın önünde arkadaşıyla çekilmiş bir fotoğrafıydı. Altında “Amy’nin doğum günü!” yazılıydı. Aylardır Andrea Berger’in ortadan yok olmasını dilemiş olsam da, her nasılsa bunu yapması beni kızdırmıştı. Whit onun peşini bırakmamak için o kadar şeyi tehlikeye atmıştı ama Andrea onu kolayca terk etmiş, sıcak ve kirli evinde yalnız bırakmıştı. Umursamıyormuş gibi dışarıda “Amy’nin doğum gününü” kutluyordu.

Sayfayı kapattım ve Kyle’ın çevrimiçi olup olmadığını kontrol ettim. Adının yanındaki ufacık yeşil nokta orada, en azından Facebook’ta olduğunu gösteriyordu. Evinde, dizüstü bilgisayarının karşısında oturmuş, şu sırada ilgilendiği tuhaf dizilerden birini izlediğini, arada sırada

da Avustralya’da okuyan erkek kardeşine mesaj yazdığını hayal ettim.

Kyle’in beni görmesini sağlayacakmış gibi gözlerimi dikip noktaya baktım.

Telefon ekranıma bir parıltı yansıdı ve dikkatim yeniden binaya çevrildi. “Aman Tanrım,” dedim ayağa fırlayarak.

Cambridge Gıda binasının arka tarafındaki, sokağın sonuna yakın bir odada bir ışık belirmişti. Bulunduğum yerden içerdeki duvar boyunca bir gölgenin hareket ettiğini görebiliyordum. Orada biri vardı.

“Charlie,” diye fısıldadım.

Hareket eden ışığa doğru yürüdüm ve ellerimi önümdeki beyaz tuğlaların üstüne koydum. Daha önce asla fark etmediğim bu pencere yol seviyesinden neredeyse iki buçuk metre yüksekteydi. Destek olacak bir şeye basabilsem belki içeriyi görebilirdim.

Bir fotoğraf çekip Kyle’a gönderebilir ve sonunda Cambridge’te Willy Wonka’nın varlığını kanıtlayabilir ya da yalanlayabilirdim.

Ondan gerçek bir özür dilemenin yolu bu olabilirdi. Ona görmezden gelemeyeceği bir mesaj gönderebilirdim.

Geçici bir merdiven bulmak ümidiyle etrafıma bakındım. Çevrede bank yoktu. Tırmanacak hiçbir şey yoktu. Tek gerçek seçeneğim, caddedeki U-Haul taşıma şirketinin otoparkında duran dev çöp bidonlarından biriydi. Bir tanesini alıp iterek ışıklı pencerenin altına getirdim.

Bidonun altındaki tekerlekler taşımayı kolaylaştırmıştı ancak hareketsiz durmasını zorlaştırıyordu. Elleri mi kapağın üstüne koyarak bastırıp gücünü ölçtüm.

“Ne yapıyorsun?”

Döndüm ve üç erkeğin beni izlediğini gördüm. Bir si-gara dumanı bulutunun içinde yürüyorlardı. Benim yaş-larımda, belki biraz daha gençtiler.

“Kırıp girecek misin?” dedi ortadaki çocuk sırtarak.

“Hayır,” dedim, bu senaryoda kusurlu kişinin ben oldu-ğumu fark ederek. “Yalnızca içeriyi görmeye çalışıyorum.” İçerde Umpa-Lumpalar bulunup bulunmadığını görmek için diye düşündüm.

“Yardım ister misin?” dedi sağdaki çocuk. Kaslı kolla-rını ortaya çıkaran kolsuz bir tişört giymişti ve omzunda bir yonca dövmesi vardı. Bryan burada olsaydı, İrlanda’ya özgü bir şeyi olmasını istediğini belirten akıllıca bir laf söylerdi.

“Elbette, teşekkürler.”

İkisi hareket etmemesi için çöp bidonunu tutarken, di-ğeri yukarı tırmanmam için parmaklarını birleştirdi. Bir ayağımla eline bastığım anda kolları titredi ve kendimi kaldırıp bidonun kapağına bastım. Kapağın üstüne çö-meldiğim anda, çöp bidonunu pencereye biraz daha yak-laştırdılar.

“Yavaşça ayağa kalk,” dedi ilk çocuk. Bunu daha önce yapmış gibilerdi.

Kollarımı uzatırken içgüdülerim bana dengemi sağla-mak için bir yere tutunmamı söylüyordu. Yerden yalnızca iki buçuk metre yüksektydim ama kendimi bir akrobat gibi hissediyordum. Bana destek sağlayacak kadar geniş olmayan pencere eşiğini sıkıca tuttum, en azından vücu-dumu düz tutmama yardım ediyordu.

Bakacak kadar güvende hissettiğim anda gözlerimi

pencereye çevirdim ve ilk olarak Cambridge Gıda binasının içini gördüm. İlk gördüğüm şey bir dosya dolabıydı. Sonra da küçük bir toplantı masası. Sonra bir çalışma masasında oturan, küçük ve toplu ama kesinlikle Umpa-Lumpa olmayan bir adam gördüm. Sıradan bir çalışma odasında oturan elli yaşlarında bir erkekti ve önündeki kâğıtları kontrol ediyor gibiydi. O da Charlie'ye benzemiyordu. Charlie Bucket bundan daha iyi yaşlanmış olmalıydı.

Düş kırıklığıyla boynumu bükmek üzereyken sağa döndüm ve imalathaneyi de görebildiğimi fark ettim. Bina boyunca uzanan alt pencereler benim bulunduğum yerden yukarıdaydı ama çöp bidonunun tepesinden, şekerin dolgu malzemesini yaptığını sandığım dev, gümüş rengi makineleri görebiliyordum. Zeminden tavana kadar uzanıyorlardı ve sıraya dizilmiş, bacaklarını kaldırıp indiren dansçılar gibi yukarı aşağı hareket eden büyük gümüş manivelaları vardı. Tavanın kenarındaki renkli boya tasarımın bin dokuz yüz yetmişlerde yapıldığını gösteriyordu. Büyük sarı ve mor kıvrımlar şeker bulutlarına benziyordu.

Burası Kyle'ın hayal ürünü olabilirdi.

Bir elimi binanın dış tuğlasına yerleştirerek kalçamda duran çantama uzanıp, telefonumu çıkardım. Kamerayı açtım ve en iyi fotoğrafı çekebilmek için elimi kaldırıp makinelerle tavan boyasının net bir görüntüsünü elde etmeye çalıştım.

"Bitiyor mu?" diye seslendi çocuklardan biri aşağıdan.

"Bir saniye daha," diye yanıtladım.

Odayı daha geniş bir açıdan görebilmek için biraz daha sağa eğildim ve tam o anda ayaklarımın altında boşluğu hissettim.

Önce kapak bükülüp bidonun içine düştü, sonra ben de sertçe kaldırıma...

“Kahretsin, yere düştü,” diye bağırdı yonca dövme-li çocuk ve diğer ikisi kazadan dolayı suçlanmamak için koşmaya başladı. “Üzgünüm,” dedi dövme-li çocuk başını sallayarak ve o da diğerlerinin arkasından koştu.

Bacaklarım bükülebilen kamışlara benziyordu ve sol elimin iki parmağı burkulmuş ya da düşerken neredey-se tüm ağırlığımı kaldırdığı için kırılmıştı. Bacaklarımı oynatmaya çalıştım ve ayak bileğimde şiddetli bir ağrı hissettim.

Küfrederek, oturmak için sağ elimi kullanıp kendimi yukarı kaldırdım. Bryan’ı aradım ama sesli mesaja düşünce, düştüğümü ve en kısa zamanda araması gerektiğini söylediğim bir mesaj bıraktım.

Beni buradan alacak birini bulmalıydım ama babamın bir gecelik bisiklet turuyla New Hampshire’a gittiğini ve yardım edemeyecek kadar uzakta olduğunu biliyordum.

Sonra Kyle’ı aradım. Yanlış olduğunu hissediyordum çünkü yerde olduğumu ve tıbbi yardım almam gerektiğini söylediğimde beni önemsememe seçeneğini kullanamayacaktı, ama şu an umurumda değildi. Yalnızca buraya gelmesini istiyordum. Telefona yanıt vermedi, aramaları engellemiş olabileceğini düşünerek mesaj bıraktım.

“Merhaba,” dedim, bacağımın ağrısı yüzünden titreyen sesimle. “Çok önemli değil ama çikolata fabrikasının yanında düştüm ve bir yerimi burktuğumu sanıyorum. Saat gece yarısını geçti ve burada tek başımayım. Oradaysan, beni arayabilir misin?”

Ama Kyle mesajı yeteri kadar hızlı görmedi. Telefonu

kapattıktan iki saniye sonra, Cambridge Gıda'nın içindeki küçük çalışma odasında gördüğüm adam, elinde bir telefonla ön kapıdan dışarı çıktı.

"Ne oldu bayan?" diye sordu, daha iyi görebilmek için çömelerek. "Saldırıya mı uğradınız?"

"Hayır, düştüm," diye açıkladım. "Bir yerim kırılmış olabilir."

Önce 911'i aradı. Sonra da kendi kızı düşüp hastanelik olsa, bir bisiklet turunu yarıda kesme pahasına kızının yanında olmak isteyeceğini söyleyerek telefonumu aldı ve benim adıma babamı aradı. Benimle birlikte Mount Auburn Hastanesi'ne de geldi. Orada bir parmağımda kırık olduğu ve ayak bileğimin burkulduğu teşhisini koydular. Daha fazla hasar olmadığından emin olmak için gelecek hafta dizimin MR görüntüsünü alacaklardı.

Babam iki saat sonra acil servise ulaştığında kızgındı ama rahatlamıştı. Annem öldüğünden bu yana bana ilk kez bağırdı.

"Şu an, özel bir binaya tırmandığı için hastaneye getirilen birinin babasıym," dedi. "Sen şu an kimsin?" diye sordu, şaşkına dönmüş şekilde.

Eve gitmemize izin verdiklerinde sabahın dört buçukuydu ve o ana kadar benimle neredeyse konuşmadı. Genellikle başını duvara yasladı ve gözlerini kapattı.

"Gelecek sefer bir şekerleme fabrikasına izinsiz girmek istediğinde önce beni ara da bir merdiven getireyim," dedi, yatağa girdiğimde. Bünyeme giren ağrı kesiciler sayesinde uykuya dalmak üzereydim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kapımda duyduğum iki tıklamayla uyandım. “İyi misin?” diye sordu babam.

“Evet,” dedim mırıldanarak. Ağzım kuruydu ve parmaklarım zonkluyordu. Daha önce hiç kemiğim kırılmamıştı. Lisedeki atletler önemli bir şey değilmiş gibi hep küçük alçılar ve sabitleyicilerle dolaşırlardı ama aslında ağrı yoğundu ve bu sancı spor yapacak bir tip olmadığını doğruluyordu. “İlaç almam gerek, hem de şimdi,” diye mızımızlandım.

Bir dakika sonra kapı açıldı ve sağ elinde iki küçük hapla Kyle odaya girdi.

“Baban bunları getirmemi söyledi,” dedi. Battaniyemi tuttum ve giyinik olduğumu unutarak, beni örtmesi için boynuma kadar çektim.

“Burada ne işin var?” diye sordum, büyük olasılıkla bir hayvan yuvasına benzeyen saçımı düzeltmeye çalışarak.

“Sen beni çağırdın,” dedi, çalışma masamın önünden

beyaz iskemleyi çekip ters şekilde oturarak. “Beni sabahın biri gibi arayıp, Merkez Meydanı’nın ortasında betona düştüğünü söyledin. Mesajı aldığımda telefonun kapalıydı. Sonra gecenin kalanını sokakta ölmüş olabileceğin endişesiyle geçirdim. Sabahın üçü gibi Yael’i aradım. Facebook’tan Bryan’ı buldu ve sonra babanı aradık.”

“Aman Tanrım,” dedim. Başım ağrımaya başlamıştı.

Kyle’ın elindeki ilaçları alıp yatağımın yanında duran ve bütün gece beklemekten ılıklaşmış bir bardak suyla yuttum.

“Çok özür dilerim. Seni aradım ama sonra Cambridge Gıda’da çalışan o adam beni hastaneye götürdü. Telefonumu ne yaptığımı bile bilmiyorum.”

Gülümsedi ve yanımdayken onu ne kadar uzun zamandır rahat görmediğimi fark ettim. Yüzünü bu şekilde dondurmak istedim.

“Önemli değil. Aslında önemli. Sonunda babanla bağlantı kurduğumda enkaz halindeydim. Öğlen gelmemi ve seni uyandırmamı söyledi.”

Bir yudum daha su aldım ve ilaçların kanıma karışmasını diledim.

“Biliyor musun, senin için yaptım,” dedim, görebilmesi için sargılı parmaklarımı kaldırarak. “Bu Wonka ile ilgili bir yaralanma. Fotoğraf çekmeye çalışıyordum. İçerinin neye benzediğini gördüm.”

“Baban söyledi,” dedi Kyle. “Peki içerde ne olduğunu bana söyleyecek misin? Hayalini kurduğumuz gibi miydi?”

“Bir bakıma,” dedim, yastığıma geri yaslanarak. “Bir bakıma, olabileceğini düşündüğümüz gibiydi.”

“Yani...”

“Yalnızca altı Umpa-Lumpa saydım ve çikolata deresi üzücü şekilde küçüktü ama herkesin bir noktada küçülmesi gerekir.”

Kyle güldü ve bu sesin keyfine varmak için gözlerimi kapattım.

“Seni özledim,” dedim ve sonra esnedim. Bedenim daha çok dinlenmek için can atıyordu.

“İyi,” diye fısıldadı Kyle. Öfkeli mi yoksa rahatlamış mı olduğundan emin olamadım.

Yeniden uykuya daldığımı ya da Kyle’in odadan çıktığını gördüğümü hatırlamıyordum ama tekrar uyandığımda alt kattan, mutfaktan Bryan’ın sesini duydum. Kalkmak için kendimi zorladım ve yavaş adımlarla tuvalete yürüyüp tek elle dişlerimi fırçaladım. Sonra basamakları inmeye çalışmak daha çok ağrı kesici için can atma süreci gibiydi. Mutfak tezgâhında babamla makarna salatası hazırlayan Bryan ışıklamaya ve alkışlamaya başladı. Eğilerek hızlı bir selam verdim ve masada onlara katıldım.

Bugün laboratuvara gitmeyecektim. Doktor okula başlamadan önce kendimi yormamamı söylemişti. Babam Doktor Clark’ı aramıştı ve o da Tish’in son maaş çekini postalayacağını söylemişti.

Yael kazadan bir gün sonra geldi ve yatağıma oturup, üniversiteli arkadaşlarla görüşmeyeceğine yemin etmiş olsa da ben kampüse gittikten sonra da akşam yemeklerimizin devam edeceğine söz verdi.

“Sen istisnasın ufaklık,” dedi. Yarım kadar olduğunu düşündüğüm biri söyleyince kulağa gülünç geliyordu. “Şanslısın. Seni her zaman bir liseli olarak göreceğim, yani asla gerçekten bir üniversite öğrencisi olmayacaksın.”

Laboratuvara gitmesi gerektiğini söyledi ama kapıda durakladı.

“Orada ne yaptığını bana asla söylemeyeceksin, öyle değil mi?” dedi.

“Nerede?”

“Bodrumda,” dedi Yael. “Ann’le birlikte. Bir şey yaptığını biliyorum.”

Öfkeli görünmüyordu, yalnızca kabullenmişti.

“Aslında bir yanım öğrenmek bile istemiyor,” diye devam etti. “Hele de başımı belaya sokacaksa.”

Bunu anlıyordum.

“Şimdilik,” dedim, sözcüklerimi özenle seçerek. “Anlatacak bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum. Aslında dürüst olmak gerekirse, şu an hiçbir şey bilmiyorum.”

Belki de doğruyu söylediğim açık olduğu için gülümsemi.

Kazadan dört gün sonra evden çıkmayı denemeye hazırdım. Kırık parmaklarım artık şişmiş sosisler gibi durmuyordu ve birkaç ilaçla günümü geçirebiliyordum.

Bryan sabah aramış, Genç Tiyatrocuların kostümlerini iade ederken bir pizza partisi yapacakları konusunda beni bilgilendirmişti. Bunu kadroya son bir veda olarak her yıl yaparlardı. Bryan’ın peşini bırakmamaya karar verdim çünkü onunla zamanım sınırlıydı. Birkaç gün sonra Syracuse Üniversitesi’ne başlamak için gidecekti ve onu üç ay göremeyecektim.

Ayrıca artık hayal ürünü bir şey gibi gözüken Asher Forman orada olabilirdi. Aslında iletişim halinde olacağımızı düşünmüyordum. Asher gibi birinin belki de birçok kızla böyle yakınlık kurduğunun ve sonra onları asla tek-

rar görmediğinin çok iyi farkındaydım ama bu benim için yeniydi. Onu son bir kez görmek istiyordum.

Üstelik New York'taki oyunda rolü kapıp kapmadığını merak ediyordum. Tuhaf bir şekilde onu destekliyordum.

“Asher Forman'ın veda partisine geleceğinden emin değilim,” dedi zihnimi okuyan Bryan, metrodan inerken. “Aslında bu parti lise öğrencileri için. Asher'ın onlarla ilgilenmek isteyeceğinden kuşkuluyum.”

Ama oradaydı ve sezon dışında tüm dekor ve sahne donanımının depolandığı Boston Shakespeare Project'in çalışma ofisindeki uzun toplantı masasında oturuyordu.

Nedenini bilmiyordum ama odaya girdiğimizde ve onu orada gördüğümde bakışımı kaçırdım çünkü göz teması kurmaya hazır değildim. Mahcup ya da utanmış mı, yoksa beni orada görünce göstereceği tepkiden korkmuş mu olduğumu bilmiyordum ama masada oturan onun dışındaki herkese baktım. Hayali kemirmeleriyle boynumun kaşındığını hissediyor gibiydim.

Genç Tiyatrocuların çoğu oradaydılar ve önlerindeki yağlı pizza dilimlerine odaklanmışlardı. İlk olarak masanın başında oturan Kimberly Katz konuştu.

“Aman Tanrım, sana ne oldu Maya?” diye sordu, yüzünde kaygıdan çok tikslenme ifadesiyle.

Morlukları unutmuştum. Parmaklarım iyileşme sürecinde olsa da, dizlerimle bileklerim artık yürürken acımasa da, kaldırıma çarptığım kollarımdaki bereler ve yanağımdaki sıyrıklar düzelmemişti. Aslında yüzüm düştükten hemen sonraki halinden daha kötü görünüyordu. Çiziklerin olduğu yerde şimdi kabuklar vardı ve ilk başta oluşan siyahlıklar yerini morluklara bırakmıştı.

“Düştüm,” dedim omuz silkerek. “Bir şeye ulaşmaya çalışıyordum ve yere düştüm. Aptal bir kaza işte.”

“Korkunç görünüyor,” dedi Kimberly, açık kutuda duran en küçük pizza dilimine uzanarak.

Masanın yanından boş bir sandalye çekip onlara kattım. Odanın arka tarafında ayak ayak üstüne atarak oturmuş bir yetişkin kostümleri topluyordu. “Reagan O’Connel?” diye bağırdı ve masada oturan bir kızın başını kâğıt tabaktan kaldırmasına neden oldu.

“Evet,” dedi kız, hafif bir sesle.

“Kemerin yok. Elbiseyi kemeriyle birlikte mi iade ettin?”

“Kemerini babamın arabasında bırakmış olabilirim,” diye yanıtladı kız.

“Lütfen yarına kadar buraya bıraksın,” diye söylendi adam, Bryan kendi kostümünü ona uzatırken. “Arkadaşlar bu kostümleri tüm aksesuarlarıyla geri vermelisiniz. Yeni kemer almakla uğraşamayız. Kâr amacı gütmeyen bir grubuz.”

“Özür dilerim Bay Andrews,” dedi, yüzü kızaran Reagan O’Connel.

Gülümsediğimi gizlemeye çalıştım. Bryan, ortaokuldan bu yana kendi evinde ya da benim evimde, öfkeli bir koro şefine vermesi gereken kayıp bir yelek ya da kuşak arayıp dururdu. Kostümlerine ve küçük parçalarına dikkat etmeyi ancak geçen sene öğrenmişti.

“Devam etsene,” dedi Kimberly Katz, Asher’a dönerek. “Anlatmayı bitirmedin. Nerede yaşayacaksın?”

“Benim için bir ev ayarlayacaklar ve sonra sanırım orada kalacağım. Kendi yerimi istiyorum. Los Angeles’a

geri dönmek istemiyorum. Sanırım daha çok New York'a uygun bir insanım," dedi. "Yerleştikten sonra bazı tanıtım kayıtları yapması için bir stüdyo bulmaya çalışabilirim. Eninde sonunda hâlâ müzikle ilgiliyim."

"Bir oyuna seçildi," dedi Kimberly Katz, açıklamak için bana dönerek. "Broadway dışında. Çok önemli."

Asher'la göz teması kurmaktan kendimi alamadım. Zaten gururlu bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Rolü aldın. Biliyordum," dedim düşünmeden.

Göz kırptı.

Kimberly Katz'ın kızgınlıkla bana baktığını görünce gülümsedim ve uzanıp bir dilim pizza aldım.

Asher oyundan bahsetti ve açılışın aralıkta olacağını söyleyip herkesi davet etti. Sonra Genç Tiyatrocular masanın etrafına yerleştiler ve sırayla gelecek seneki planlarıyla ilgili küçük bir konuşma yaptılar. Aralarından altı kişi bir hafta içinde üniversiteye başlayacaktı. Grup içinde tiyatro okumayı düşünen tek kişi Bryan'dı. Diğerleri belki hobi olarak gösterilere çıkacaklarını ama bunu bir meslek olarak sürdürmeyeceklerini anlattı. Kimberly Katz iletişim okuyacağını söyledi. Palyaçoğu oynayan çocuk bir sene seyahat etmek için Massachusetts Üniversitesine başlamayı geciktirecekti.

Ağrı kesiciler yüzünden mi yoksa bünyemi terk eden son serum kalıntıları yüzünden miydi bilmiyorum ama Bryan için öyle gururluydum ve sevdiği şeyin peşinden gitmesinden öyle duygulanmıştım ki gözyaşlarımı güçlükle tutuyordum. Sanki oyunculuktan başka bir şey yap-sa ikiyüzlülük olacaktı.

Konuşmalar bitip gruptaki en genç çocuklar yüksek

sesle *Pitch Perfect* şarkıları söylemeye başlayınca başım yeniden ağrımaya başladı ve Bryan başıyla onaylayınca gitmek için ayağa kalktık. Veda etmek için Kimberly Katz'a sarıldı ve o anda ona daha yakından baktım. Bryan'ın sarılmasıyla tişörtü yana kaymıştı ve boynundaki kabarık damar izini gördüm. Morlukların oluşturduğu bir gerdanlık gibiydi ve bu izi bırakabileceğini düşündüğüm tek kişi vardı. Bryan geri çekilirken Kimberly tişörtünü düzeltip kanıtı gizledi.

Gruba el salladım ve Asher bana gülümsedi. "Princeton'da iyi şanslar," dedi göz kırparak. Gideceğim okul bu değildi ama samimi gözükteğü için yalnızca "Teşekkürler," dedim.

Bir yanım daha iyi bir şekilde vedalaşmak için peşimizden gelebileceğini düşünüyordu ama gelmedi. Arabanın kapısını kapatırken, ait olduğu internete dönüp sonsuza dek gözden kaybolmadan önce ona son bir kez göz atmak için geriye baktım.

Yirmi Beşinci Bölüm

Bryan'ın annem gibi bir hastane yatağında ölmek üzere olduğuyla ve onu kurtaracak bir tedavi bulmak için bir saatim kaldığıyla ilgili aynı rüyayı görüp duruyordum. Laboratuvara koşup deney şişelerini ve sıvıları bazı iksirlerle karıştırıp sihirli bir tedavi bulmayı umut ediyordum. Rüya her zaman aynı şekilde bitiyordu. Şişenin içindekini Bryan'ın ağzına döküyordum ve hayat emareleri görme ümidiyle monitördeki eğri büğrü çizgilere bakarak bekliyordum. Her zaman panzehrimin işe yarayıp yaramadığını öğrenemeden uyanıyordum. Birbirini izleyen üç gece boyunca aynı rüyayı görmüştüm.

“Fazla yorum yapmaya gerek olduğunu düşünmüyorum,” dedi Bryan, son kez vedalaşmak için evimden onun evine doğru yürürken. “Aslında bu, bugüne kadar görül-müş rüyaların en gerçekçisi.”

“Özür dilerim,” dedim, önümdeki bir taşı tekmeleyerek. Ayak bileğim hâlâ ağrıyormuş gibi adımlarım yavaştı.

“Haydi,” dedi Bryan, beni elimden çekerek. “Daha fazla erteleyemeyiz.”

Oraya vardığımızda anne babası arabalarının yanında bizi bekliyordu. Onları çocuklarını üniversiteye götürmek üzere olan bir anne baba gibi yan yana görmek garip gelmişti çünkü o tip insanlar değillerdi. Sanki Bryan anne baba rolü üstlenmeleri ve onu Syracuse’e götürmeleri için gelişigüzel yetişkinler kiralamıştı.

O sabah arabaya eşyaları koymuş ve gitmeye hazırlanmışlardı ama Bryan onlara son kez vedalaşmak için bize uğraması gerektiğini söylemişti. Babam ikimizin fotoğraflarını çekmiş ve gerçek bir aile resmi istediğini söyleyen Bryan da babamla benim birkaç fotoğrafımızı çekmişti. Evden çıktıktan sonra bana fotoğrafları gösterdi. Hepsisi de beni biraz çerçevenin dışında bırakan, babamın fotoğrafları gibiydi.

“İğrençsin,” dedim ona. “O fotoğrafları sil.”

“Asla,” dedi, telefonu kalbinin üstünde tutarak. “Şimdi hazır mısın? Çünkü sana inanılmaz bir şey göstermek zorundayım.”

Benden çok kendi için önemli olan bir dedikoduyu anlatmak üzereyken olduğu şekilde, gözleri yuvalarında dans ediyordu.

“Elbette.”

Telefonuna bir şeyler yazmaya başladı. Odaklanmıştı ve başparmakları hızla hareket ediyordu. “Bunu dün gece buldum,” dedi. “Doğru zamanı bekliyordum.”

Beni yanına çekti ve ikimizin de ekrandaki videoyu görebileceği şekilde telefonu önümüze yerleştirdi. Ve vidoyu başlattı.

Youtube'ta Asher Forman beyaz bir odada tek başına, gitarıyla Beyonce'nin *If I Were a Boy* şarkısını söylüyordu.

"Olamaz, söylediğini yapmış," diye fısıldadım.

"Evet, kesinlikle yapmış."

Asher'ın, Beyonce'nin şarkısını kabız ifadelerle, zoraki bir yüksek perdeden söylemesini sessizce izledik.

"O zaten erkek," dedim, Bryan'a dönerek.

"Biliyorum," dedi Bryan. "Ve şimdi bunu tüm dünyaya söyledi. Anlaşılan videoyu bu sabah yayınlamış ve şimdiye kadar üç yüz bin kez izlenmiş bile."

Asher son notaları bitirdiğinde kameraya göz kırptı. Ekran karardı.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedim. Yüzüme ateş basmıştı.

"Şimdilik bana 'güle güle' demen gerek," dedi Bryan, telefonunu cebine koyup ellerimi tutarak.

Anne babasının Bryan'ın gece bizde kalmasına izin vermeleri için her zaman onunla birlikte arka bahçeye saklanırdık, yine aynısını yapmak istiyorum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim, ellerini sıkarak.

Gözlerini devirdi. "Duygusal davranma. Çantanı hazırlayıp üniversiteye gidecek ve özel bilim programında yeni inek arkadaşlar edineceksin. Olağanüstü akıllı olacak ve dünyayı değiştireceksin."

"Önümüzdeki birkaç günü kastetmiştim. Haftanın geri kalanını sensiz nasıl geçireceğimi sormuştum."

"Onu arayabilirsin," dedi Bryan. "Arkadaş gibi."

"Whit'le konuşmak istemiyorum. Çekici bir düşünce bile değil. Dün bir e-posta gönderdi ama ona söyleyecek hiçbir şeyim yok."

“Kyle’dan söz ediyordum,” dedi Bryan, genellikle yaptığı gibi yandan sarılarak.

O anda gözyaşlarına boğuldum çünkü Bryan zihnimi okuyabilen tek kişiydi ve yüzlerce kilometre uzağa gitmek üzereydi.

“Bryan, tatlım,” dedi annesi, evin önünden seslenerek. Yürüyüşümüz kısa sürmüştü.

Bryan annesini duymamış gibi davrandı.

“Ne düşündüğümü biliyor musun?” dedi çatlayan sesiyle ve elleri iki yanına düştü. Bryan nadiren ağlardı ve bu yaz iki kere ağladığını görmüştüm.

“Ne?” dedim, sıırıslık olmuştum yüzümü ona çevirerek.

“Tüm yazı kendini yalnız insanlarla eşleştirmeye çalışarak geçirdin ama önemi yok çünkü hiçbir şey yapmana gerek kalmadan benim dengimsin. Uyumluyuz. Seninle benim için iksirler gerekli değil.”

“Bryan...”

“Elbette cinsel olarak değil çünkü iğrenç olurdu ama sen benim hayat eşimsin. Diğer herkes yalnızca bonus. Senin zaten bir ruh ikizinin var.”

Başımı onun göğsüne dayadım ve kollarıyla beni sardı.

“Tiyatroyu seven başka bir kadını benim yerime geçirme sakın,” dedim başımı kaldırarak. Bryan saçlarını kulaqlarının arkasına itti.

“Anlaştık,” dedi, gözyaşlarına engel olmaya çalışarak. “Baksana, şarkı listesini bitirdin mi?”

“Tek bir şarkı kaldı,” diye itiraf ettim. “Sanırım bitirmekten kaçındım. Listeyi dinlemeyi bitirdiğimde sorunun da bitmiş olması gerektiğini söylemiştin. Sanırım bitmesini istemedim.”

“Bittiğini düşünüyorum, ne dersin?” diye sordu Bryan. Başımla onayladım. Sonra ellerimi sıktı ve arabaya yürüdü.

“Oraya varınca bana mesaj at,” diye seslendim.

“Tabii canım,” diye bağırdığını duydum, kapıyı kapatırken.

Yirmi Altıncı Bölüm

Bryan tüm eşyalarını aldığı için odam kısmen boş görünüyordu. Onun dağınıklığına, kirli çamaşır sepetini yatağımın yanına koymasına ya da ev ödevlerini kümeler halinde yerde bırakmasına alışmıştım.

Şimdi tek dağınıklık yatak örtümün üstünde duran Ann'in çizelgeleri idi. Onları tavan arasına götürmeyi düşünerek sabah ortaya çıkarmıştım. Belki bir gün Ann'e defteri geri vermesini söylerdim.

Deneyleri bitirmiştim ve Ann'in benden tekrar haber almayı umduğundan kuşkuluydum ama tüm proje bitmemiş gibi hissediyordum çünkü son raporu yazmamıştım. Daha önce asla işimi bitirmediğim olmamıştı. Bu konuyu düşünmek beni huzursuz ediyordu. Annem burada olsa ve onun öğrencilerinden biri olsaydım, bana "Bir cümleyle sonuç ne? Beni bu sonuca inandır," derdi ve hepsini yazmamı söylerdi. "Aklımızdaki her düşünceyi yazmak, neyin eksik olduğunu görmemizi sağlar," derdi.

“Bir cümleyle sonuç ne?” diye düşündüm kendi kendime.

Yanıt her şey ve hiçbir şeydi.

Yanıt eksik kalan şeyin annem olmasıydı.

Hayatımda, akşam yemeğini ne zaman yiyeceğimizden gece saat kaç kadar dışarıda kalabileceğime, ödevlerimin çözümüne kadar, konu ne olursa olsun her şeye tam olarak yanıtı olan biri vardı ama artık o burada değildi.

Bunu anlıyordum. Annemin başına geleni reddedecek tipte insanlardan değildim. Bilim insanları ölenin öldüğünü bilirlerdi ama bir yanımda bunun ne demek olduğunu anlamamıştı.

Biri öldüğünde artık ev ödevleri ve gece eve dönüş saatleri konusunda asla fikri olmayacak demektir. Ona gerçekten söylemeniz gereken bir şey varsa, araştırmasını sürdürdüğünüz ve onu berbat ettiğiniz gibi bir gerçek varsa, bunu asla öğrenemeyeceği anlamına geliyordu.

Zombi gibi odamdan çıktım ve merdiveni tırmanarak tavan arasına girip ışığı açtım. Annemi bulabileceğim tek yer burasıydı. Bana henüz vermediği yanıtları bulabileceğim yer burasıydı. Karton kutular bıraktığım yerde duruyordu. Onları yerde, üstleri açık ve içlerindeki kâğıtları karmakarışık bırakmıştım. Her belgenin ne kadar değerli olduğunu şimdi fark ederek böyle dağınık bıraktığıma utandım. Kâğıtlar onun hakkında hâlâ bir şeyler öğrenebileceğim tek şeydi.

Dizlerimin üstüne çöktüm ve parmakları kırık olmayan elimi kullanarak annemin el yazısını bulmak için kâğıtları incelemeye başladım. Onun çalışmasının açık şekilde yozlaşmış hali olan; çarpık, tuhaf, çıkarıcı, güvenilmez kimya projemin sonuçları hakkında ne söyle-

yebileceğini anlamama yarayacak bir rapor ya da onun sesinden bir iz bulmak istiyordum. Ann ilerde sürdürme niyetinde oldukları projelerin varlığından söz etmişti. Bu belgelerde onların başlıklarını bulabilir miydim? Daha fazla yapacak şey var mıydı?

Elime aldığım ilk sayfa, Tish için bir araç gereç sipariş formuydu. İkincisi Doktor Clark'ın bir bağışla ilgili notuydu. Hüsrana uğrayarak kâğıtları yere yaydım. Her belgeyi anlamaya çalışarak onları dikey sıralar halinde yere sermeye başladım.

“Tatlım, ne yapıyorsun?”

Başımı hızla kaldırdım ve tavan arasına çıkan merdivenin tepesinde duran babamı gördüm. Kocaman açılmış gözleri yine garip görüldüğümü anlatıyordu.

“Annemin notlarını incelemek istiyorum.” Kişisel, araştırma, yapacaklar listesi, finansal belgeler ve diğer olarak kategorilere ayırmaya başladığım kâğıtları işaret ettim.

“Bunu şimdi mi yapman gerekiyor?” diye sordu babam, başını kaşıyarak. “Bryan henüz gitti ve sen okul için daha bavulunu toplamadın. Neden hazırlanmakla uğraşmıyorsun?”

“Çünkü bunu bir sene önce yapmış olmalıydık,” dedim titreyen sesimle. “Çöpmüş gibi her şeyi buraya attık. Ve senin karın, benim de annem olan çok önemli bir bilim insanının keşfedilmemiş araştırması her nasılsa burada duruyor.”

Babamın yüzünde, genç kızı nedensiz uçarılık yapan birinin sersemlemiş ifadesi vardı ama elimde değildi.

“Ben üniversiteye gitmeden önce bu kutulara bakmak

için biraz zaman harcamaya değeceğini düşünmüyor musun? Yoksa burada çöp gibi bırakıp, eskiyip küflenmelerini mi bekleyeceksin?”

O anda babam hızlı davranıp dizüstü yanıma çöktü ve öfkeli kalmaya devam etmek için bir neden bulmama fırsat kalmadan kolunu omzuma attı.

Başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım.

“Bana bu konuda yardım et Maya. Bryan gittiği için mi, anneni özlediğın için mi yoksa ağır kesici ilacın garip bir yan etkisi nedeniyle mi böylesin?”

“Yukarıdakilerin hepsi olabilir mi?” dedim homurdanarak.

İkimizi çaresiz, dört bir yanımızda kendi çalışmalarıyla yerde görse annemin yüzünde nasıl bir bakış olabileceğini düşündüm. Bundan hoşlanabilirdi.

“Şu sıralar çok fazla değişiklik oluyor,” dedi babam kendimi toplamam için beni rahatlatarak. Tişörtümün kenarını yakaladım ve yüzümü onunla sildim. “Ayrılığın senin için zor olduğunu biliyorum ve Bryan da Syracuse’e gidiyor. Sen de evden ayrılacaksın.”

Derin bir nefes almak için durdu. “Yardıma olacaksa, benim için de zor. Bir hafta sonra yalnız yaşamaya başlarmaktan korkuya kapılmadığımı düşünme sakın.”

“Korkuya mı kapılıyorsun?”

“Elbette.”

“Ama tavan arasında annemin araştırması konusunda çılgık atan sen değilsin.”

“Hayır,” dedi sırtarak. “Bu konuda sen beni yendin. Bu arada ne arıyordun? Dışarısı otuz dereceyken ve ısı tavan arasına yükselirken gerçekten annenin çalışması-

nı gözden geçirmek zorunda mıyız? Bunu sonbahar tatili için döndüğünde yapamaz mıyız?”

“Evet,” dedim. “Özür dilerim baba. Annemden kalan tek şeyin bu kutu olduğuna dair garip bir hisse kapıldım. En azından yeni yeni. Ne de olsa burada duran okumadığım araştırmaları dışında artık yeni anılarımız olmayacak.”

“Maya,” dedi babam, bana bakarak. “Annen bu kutulardan çok daha fazlası. Yakınını kaybedenlerin grubunda öğrendiğim ikinci şey ölenlerin bizi izlediğiydi. Sözcük anlamıyla, bir korku filminde olduğu gibi değil ama kaybettiğin kişi hakkında düşünmeye ve bir şeyler öğrenmeye devam ediyorsun. Mesela annenin hastanede aşk romanları okuduğunu biliyor muydun?”

Başımı salladım. “Tatilde okuduğu o karton kapaklı bilim kurgu kitaplarından mı söz ediyorsun?”

“Hayır, tamamen aşk romanlarından söz ediyorum. Kapaklarında çıplak erkeklerin bulunduğu romanlardan bahsediyorum.”

Annemin ortaokulda okuduğum tüm romanlarla alay ettiğini ve onları *hayali erkeğimin kitapları* olarak adlandırdığını anımsayarak babama başımı salladım. “Beynin için edebi bir şeye ne dersin?” derdi. “Madeleine L’Engle olabilir mi?”

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi babam. “Onun tarzı değil, doğru! Ama geçen hafta Kindle’ımı bulamadım ve geçen sene hastaneden döndükten sonra dolaba kaldırdığım anneninkini arayıp ortaya çıkardım. Açtığım anda son okuduğu roman, *Canavarı Baştan Çıkarmak*, ekrana yansdı.”

“İğrenç,” diye fısıldadım.

“En kötü kısmı da okumak için saat üçe kadar uyanık

kalmamdı. Neden bu kadar sevdiğini anlamak istedim. Ölmeden önceki birkaç hafta boyunca bitkin ve kemoterapiden dolayı hareketsizken hep yatakta oturup mini krakerler yediğini ve Kindle okuduğunu hatırlıyorum. Açık seçik şeyler olduğu hakkında hiç fikrim yoktu ve yanımda olmadığı için alay edip sataşamam bile.”

“Üzgünüm baba.”

“Hayır, söylemek istediğim bunun harika olduğu. Beni hâlâ şaşırtıyor, düşünebiliyor musun? Senin de başına gelecek. Bundan eminim. *Canavarı Baştan Çıkarmak* romanının ikinci ve üçüncü kitaplarını da okudum.”

Başımınla onayladım.

“Hadi,” dedi babam, ayağa kalkmama yardım etmek için kolunu belime dolayarak. “Yapman gereken bir iş var. Odan kendi kendine toparlanmayacak ve bunu tek elle yapmak zorundasın.”

Onun peşinden aşağı indim ama odama girince daha acil, bitmemiş bir projeye odaklanmaya karar verdim.

Yatağa gittim ve bilgisayarını kucağıma alarak başlıca doku uyuşmaları projesi için BDUP dosyasını açtım.

Yaralı parmaklarıma zarar vermemeye dikkat ederek, yavaş hareketlerle Ann’e vermeyi planladığım araştırma raporunu yeniden yazıp düzeltmeler yapmaya başladım.

Araştırmanın yanlış kişilerin eline geçme olasılığına karşı Ann ve ben notlarımızda özellikle belirsiz davranmış, çok anlamlı bir dil oluşturmuştuk ama şimdi kesin bir dil kullanıyordum.

Ünlü tişört çalışmasının başarılı bir feromon yönlendirmesine temel oluşturup oluşturmayacağını belirlemek üzere, annemin araştırmasını bir arkadaş, bir yabancı ve

bir eski erkek arkadaş seçerek üç denekle deneme umudumu başlangıç bölümünde ayrıntılı şekilde anlattım.

Sonra malzemelerle yöntemlere geçtim ve Ann'in isterse serumun formülünü yazması için boşluk bıraktım.

Yaz boyunca aldığım dozları ve ateşimi grafiklerle gösterdim. İleri düzey yerleştirme sınıflarına başladığımda annemin bana getirdiği veri analizi programını kullanarak en çok etkiyi tam otuz yedi nokta sekiz derecede gördüğümü belirledim. Her sayıyı ve zamanı not ettim. Tüm yan etkileri listeledim.

Gözlerimin kapandığını ve parmaklarımın acıdığını hissettim, uykuya dalmama neden olacağından korkarak son ağrı kesicimi almamıştım ama çalışmaya devam ettim.

Serumun işe yaramış ya da yaramamış olabileceğini gösteren sonuçları anlayarak yazmaya devam ettim.

"Sevgi ve bağlılığın zaten bulunduğu bir ilişkide feromon değişikliğinin ilişkiyi iyileştirmek için nasıl kullanılabileceğini anlayabiliyorum," diye yazdım. "Ama iki kişiyi bir araya getiren yalnızca kimyasallar olamaz. Bozulan bir ilişkinin panzehri olarak da kullanılamaz," diye ekledim, belki de Ann'den fazla kendim için.

Tam olarak konuyla ilgili olmasa da hiçbir ayrıntıyı gizlemedim. Asher'ın garip boyun saplantısına, beni o an dünyada bulunmak istediği başka bir yer yokmuş gibi öptüğü için Kyle'layken libidomun en yüksek noktaya çıktığına kadar fark ettiğim her şeyi yazdım.

Whit'le geçirdiğim gecenin ilişkimizi nasıl da başladığı yere götürmediğini ve bana nasıl Stephen King'in *Hayvan Mezarlığı* kitabını anımsattığını yazdım. Evde beslediğiniz hayvanı Hayvan Mezarlığı'na gömdüğünüzde yeniden

dünyaya geliyordu ama tamamen yanlış şekilde. Tatlı köpeğiniz yüzünüzü ısırmak isteyen hırçın bir av köpeğine dönüşüyordu. Ve kitaptaki karakterlerin oraya gömmeye başladığı insanlar korkutucu, ölüm saçan, insan görünümlü yaratıklar olarak geri dönüyorlardı.

Whit ölüm saçan bir yaratığa dönüşmemişti ama bir zamanlar benim için taşıdığı anlamdan çok farklı ve yanlış bir şekilde geri gelmişti. Birbirimizi hâlâ ne kadar seversek sevelim, ayrılık ikimizin ölümü olmuştu. Benim yalnızca bir yanımlı istiyordu. Bunu anladığım anda ilişki benim için gerçekten bitti.

Raporumu bitirdiğimde sözcük sayısı üç bini, saat de gece yarısını geçmişti. Bir kez daha göz atmadan belgeyi e-postayla Ann'e gönderdim ve bayılmaya hazır şekilde başımı yatağa, dizüstü bilgisayarımın yanına koydum. Gözlerimi kapatmadan önce kulaklığımı cep telefonuna taktım ve Bryan'ın listesindeki son şarkıyı dinlemeye hazırlandım. Justin Timberlake, Mariah Carey, belki de Adele gibi birkaç tahminim vardı. Ama Janet Jackson'ın bir şarkısıydı: *Love Will Never Do Without You*. Sanırım bu şarkı onun ve benim içindi. Şarkıyı tekrarda bırakarak uykuya daldım.

Sabaha karşı dört gibi susamış ve acı içinde uyandım. Babam alt katta, pijama altı ve tişörtüyle kanepede, televizyonun karşısında uyuyordu. Ekranda gördüğüm kadınla Nova'yı izliyordu. Mutfaktan bir bardak alıp ağrıkesicimi yuttum ve yeniden yukarı çıktım.

Dizüstü bilgisayarımı fark ettim. Her şeyi rüyamda yazmışım gibi hissettim.

Dosyayı açıp başlangıca göz gezdirdim ve sonuçlara geldim. İtirafLARımın bazılarından, özellikle Asher'in parmaklarıyla yaptığı şeyler ve boynumda bıraktığı izler konusunda ne kadar ayrıntılı yazdığımı görünce utanıp elimle bir gözümü kapattım.

Ama utançtan ya da belki heyecandan göğsümü sıkıştıran, Kyle hakkında yazdıklarımıydı. Raporda aşk mektubuna benzeyen tüm bir paragraf vardı.

"Birlikte olmak için yaratılmış mıkmatıslar gibiydik," yazmıştım. "Serum bir işe yaradıysa, ancak aramızdaki çekimi güçlendirmiştir."

Başka bir paragrafta Kyle'ın asla uygun bir ilk denek olmadığı yazılıydı. "Kyle'ın platonik bir kontrol denegi olmamasının tek nedeni benden hoşlanması değil, belki benim de ondan hoşlanmamdı. Onunla olmak çok kolaydı."

Onun bilmesini istediğim birçok şey yazılıydı; aramızdaki ilişkiyi berbat etmeden önce bilmeyi dilediğim birçok şey... Bazen düşüncesiz bir karar, başka düşüncesiz bir kararla düzeltilebilirdi. Sanırım sabahın dördünde her şeyi itiraf etmek kolaydı çünkü kaybedecek bir şey yoktu. Ben de yeni bir e-posta açtım ve Ann'e gönderdiğim raporu ekine ilıstırdim. Bir not yazmadım ama konu bölümüne "Bir açıklama," yazdım. Titreyen ellerimle Kyle'ın ismini yazdım ve postayı gönderdip gözlerimi kapattım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Taşınma günü için eminim annemin çok özel bir planı olurdu. Bir arkadaşından kamyonetini ödünç alır, her şeyi bir kerede yurda götürür ve bu mevsimde tüm kışlık giysilerimi taşımaya gerek olmadığını kesinlikle bilirdi.

Ama taşınma işinden babam sorumluydu ve eski valizlerle çöp torbaları içindeki giysilerim için dört kez gidip gelmek zorunda kaldık. Kaz tüyü uzun paltoma hemen ihtiyacım olmayacağını ancak yurttaki odama girdikten sonra fark ettim ve onu ikiz yatağın altına tıktırdım.

Babam yurttan ayrılırken duygusallaştığım için kendimi aptal gibi hissettim çünkü evime yalnızca on beş dakikalık yürüyüş mesafesindeydim. Ama ilk kez farklı adreslerimiz olacaktı.

“Tüm gece uyanık kalıp annemin erotik kitaplarını okuma,” dedim babama sarılırken.

“Söz vermiyorum,” dedi geri çekilip beni alnımdan öperek. “Biraz kalmamı ve çantalarını boşaltmana yardım etmemi istemediğinden emin misin?”

“Eminim.”

“Seni utandırıyor muyum? Parmaklı spor ayakkabılarımı giymedim.”

“Hayır baba. Yalnızca bu dağınıklığı düzenlemek için kendi sistemimi bulmam gerek.”

“Peki,” dedi, kulak tırmalayıcı bir sesle. “Yarın beni ara.”

Afallamış şekilde kapı aralığında durdu.

“Üniversite öğrencisi çocukların anne babalarını her gün aramaları gerekir mi?”

“Bilmiyorum,” diye itirafta bulundum. “Belki de çocuğa bağlıdır.”

“Ashında araman gerekmez. Yalnızca istediğinde ara. Gelecek hafta doğum gününde nerede yemek istediğine karar verirsen bana bir mesaj gönder. Rezervasyon yaparım.”

“Tamam baba,” dedim.

“Ah, bekle,” dedi babam, son bir ayrıntıyı hatırlayarak. “Sırt çantanın önüne MIT’den gelen bir posta koydum. Doktor Clark’tan gelen son maaş çekine benziyor.”

“Teşekkürler baba.”

Bana tekrar sarılmak için hızlıca eğildi ve donuk gözlerle tuhaf bir şekilde el salladı. Sonra dışarı çıkıp, ortalıkta gezinen birinci sınıf öğrencileri ile diğer anne babaların arasından geçerek binadan çıkmasını sağlayacak merdivene yöneldi.

Odama gittim ve kapıyı arkamdan kapattım. Her yerde giysilerimden ve dağınık şekilde duran özel eşyalarımдан oluşan yığınlar vardı. Nereden başlayacağımı bilmediğim için sırt çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve odanın köşesinde duran çalışma masasının üstüne yerleştirdim.

dim. Ders programım ve pazartesi sabahı nereye gitmem gerektiğiyle ilgili bilgilerin bulunduğu siteye girdim.

Tüm ayrıntılar iki hafta önce posta kutuma gelmişti ama deneye öyle odaklanmışım ki yalnızca ihtiyacım olan kredileri alıp almadığımı kontrol etmişim.

Elli dört kredi alacaktım. Bunlar Cebir 2, Fizik 2, bir iletişim dersi, birinci sınıf öğrencilerine önerilen ve seçmeli sayılacak “Medyada Genler” semineriydi.

Sonra sırt çantamın ön cebinde bankaya götüreceğim çeki aradım.

Maaş çeki bir zarf içindeydi ama Tish’in genellikle ödeme günlerinde kullandığı zarflara benzemiyordu. Bu daha büyük bir zarftı ve üzerine Doktor Clark’ın tanıdık el yazısıyla adım yazılmıştı.

Zarfin içindeki çek, bir kâğıt parçasına sarılı duruyordu ve üstünde Doktor Clark’ın adı vardı.

“Maya, çalışman için tekrar teşekkürler,” diye okurken Doktor Clark’ın kayıt cihazındaki sesini hayal ettim. “Anladığım kadarıyla, bu yaz Ann Markley’le tıpkı annenle yaptığı işbirliğine benzer şekilde iyi çalıştınız. Onun senin için iyi bir danışman olacağına inanıyorum. İyi şanslar. Benimle bağlantını sürdür. En içten dileklerle, Morris Clark.”

“Ne?..” diye geveledim, satır aralarını okurken.

Doktor Clark’ın deneyimizi bildiğini açıkladığına karar vermektan aciz şekilde yutkundum ve parmağımı danışman sözcüğünün üstünde gezdirdim. İlk sene danışmanımın biyoloji bölümünden bir doçent olacağından emindim. Yael ve Kyle’a Doktor Lu adında birine atandığımı söylemişim ve Kyle iyi biri olduğu konusunda beni

rahatlatmış, biyolojiye giriş dersinde ona hak etmediği bir geçer not hediye ettiğini söylemişti. Ama aslına bakılacak olursa Doktor Lu'dan "Kampüse hoş geldin," başlıklı ya da benzeri bir e-posta almamıştım.

Bilgisayarımı yatağımdan tekrar kaptım ve yeniden okulun kayıt sitesine girip danışmanımın adını aramaya başladım. Daha önce Doktor Lu'nun adının bulunduğu danışman alanında şimdi büyük harflerle ANN MARK-LEY yazıyordu.

"Ah," diye homurdandım.

Ann'e bir daha asla onu görmek istemediğimi söylemiştim ve o da bana bunun olanaksızlığını anlatmaya çalışmıştı. Şimdi nedenini anlıyordum. Artık benden gerçek anlamda sorumluydu. Gerçekten uzaklaşmadığını öğrenmenin beni ne kadar rahatlattığına şaşırdım.

Ahşap çalışma masasının üstünde duran telefonun titreşim sesiyle yataktan fırladım.

"Diş fırçanı unutmuştun," diyordu mesaj. Babamdı.

"Yeni bir tane alırım," diye karşılık verdim. "Aslında evde de bir diş fırçam kalmalı."

Telefonuma yeniden mesaj sinyali geldi.

"Tuvalet ve makyaj malzemelerin için hesabına fazladan para yatırdım."

"Peki, baba," yazdım. "Yalnızca bir diş fırçasından söz ediyoruz."

Telefon bir mesaj sesiyle daha titredi. "Yapma baba," diye bağırdım ve telefonu elime aldım. Beni asla yalnız bırakmayacaksa onu özleyemeyeceğimi söylemeye hazırlanıyordum.

Ama o değildi. Mesaj Kyle'dan gelmişti. "Deneyde kul-

lanılan serumun içinde ne olduğunu yazmamışsın. Malzemeler listesinin bulunması gereken yeri boş bırakmışsın.”

Çok derin bir nefes verdim ve tek elimle yazabildiğim kadar hızlı yanıt yazmaya başladım.

“Formülü projeyi yöneten ‘kişi’ geliştirdi. Malzemelerini ve yöntemini yazması için boş alanı ona bıraktım.”

Bundan sonra telefonumda küçük noktalar görmedim. Üzerinde çalışılan bir yanıt yoktu. Kyle’ın nerede olduğunu merak ettim. Tish ve Yael’e bu dönem kampüs dışında yaşayacağını söylemişti ve bu herhangi bir yer anlamına geliyordu.

“Hadi!” diye seslendim telefonuma, sanki benden bir mesaj gizliyormuş gibi.

Yere kaydım ve ayaklarımın önünde duran bir çöp torbasından tişörtleri çekip katlayarak kendimi oyalamaya çalıştım.

Bana saatler gibi gelen yalnızca yedi dakikanın sonunda telefonum gelen mesajla yeniden titredi.

“Birkaç taneden fazla sorum var,” diyordu Kyle’ın mesajı. “Birincisi: Bu gerçekten oldu mu?”

“Evet,” diye yanıtladım.

Sonra yine sessizlik oldu. Beş dakika, on dakika, sonra yirmi dakika geçti.

Bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için telefonuma bakıp duruyordum ama tüm yeni mesajlar yurttan bir video çekimi yapıp bana gönderen ve benden de aynısını bekleyen Bryan’dan geliyordu. Ayrıca uyuyan oda arkadaşının videosunu da çekmişti.

“Bu Paul,” diye fısıldayarak anlatıyordu, zavallı Paul uyurken. “Paul, Ohio’lu.”

Saat yedi buçukta güneş batmak üzereydi ve sıra havlularla dolu son çöp torbasına gelmişti. Babamın neden bu kadar çok havluya ihtiyacım olacağını düşündüğünü bilmiyordum ama altı havlu koymuş ve mutfakım olmasına karşın iki tane de bulaşık bezi eklemişti.

Gecenin sondan ikinci mesajı yedi kırkta geldi.

“Tavuk şiş yemek ister misin?” diyordu.

“Şimdi mi?” diye karşılık verdim.

Birkaç dakika ya da en azından o yanıt verene kadar beklemek daha havalı olacaktı ama gururu bir kenara bırakmıştım ve fikir değiştireceğinden çok korkuyordum.

“Evet, lütfen,” yazdım ve yatağa uzanıp ondan yanıt beklemeye başladım.

Üç nokta belirdi ama sonra gözden kayboldu.

“*Hadi,*” dedim telefona. *Mesaj sesi.*

Sonunda.

“Koku yürüyüşü. Yarım saat sonra buluşalım,” yazdı Kyle.

Merkez Meydanı’na vardığımda belki de serumun etkisindeyken olduğum kadar kızarmıştım; yürümüş olmaktan çok, onu göreceğim ve belki de ne olduğunu tam bilmediğim bir konuda bana bir şans daha verdiği içindi. Elimden geldiği kadar hoş görünmek için giysilerimi değiştirmiştim. Bryan’ın Syracuse’e gitmeden önce verdiği tiyatro makyaj takımının göz kalemini de hafifçe sürmüştüm.

Ana caddenin köşesinden döndüm ve Kyle’ın zaten orada, Cambridge Gıda’nın önünde olduğunu; elleri cebinde, durmuş pencereye baktığını gördüm.

Yan gözle beni görmüş olmalıydı çünkü duyabileceğim kadar yüksek sesle konuştu. “Tam burası. Durduğum yer. Bu akşam koku paketi bu.”

Koşmak istedim ama hâlâ iyileşmeye devam eden ayak bileğim yüzünden yavaş hareket ediyordum. Sonunda hedefime ulaştığımda Kyle'ın karşısında durdum ve parmaklarımız birbirine dokunacak şekilde ayaklarımı onunkilerin hizasına getirdim. Gülümseyip bana baktı. Gözlerimi kapatırken içime derin bir nefes çekmekten kendimi alamadım. Bizi çevreleyen hava ılık ve karşı konulamayacak kadar tatlıydı.